

MARIANA PÂNDARU

MEMORIA FAPTELOR

Editura CĂLĂUZA v.b.

MARIANA PÂNDARU

MEMORIA FAPTELOR

Coperta și tehnoeditarea – **Daniel Bârgău**

Copyright © Editura Călăuza v.b.

Toate drepturile asupra acestei cărți
sunt rezervate autorului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PÂNDARU, MARIANA

Memoria faptelor / Mariana Pandaru. - Deva : Călăuza
v.b., 2009

ISBN 978-606-517-009-4

821.135.1-92

MARIANA PÂNDARU

MEMORIA FAPTELOR

Editura Călăuza v.b.

CAPITOLUL I – ANUL 2006

LECȚIA DE TOLERANȚĂ

De o bună bucată de vreme urmăresc în presa românească, mărturii despre starea românilor din județele Harghita și Covasna, despre îngrijorările lor și sentimentul că au fost de mult uitați de către guvernanții noștri, prea preocupați „Să trăiască ei bine!” în primul rând... Și simt că trebuie să fiu alături de ei, și să-i cred cu adevărat că le e greu într-o majoritate agresivă să se descurce, ei, minoritatea fără cuvânt, chiar dacă trăiesc tocmai în inima României, chiar dacă vorbesc limba oficială a acestei țări. Mărturisirile calvarului lor, date (de teamă) sub zodia anonimatului, spun de fapt că le este dor de România, iar noi întoarcem capul și privim la circuitul politic de la București, ca și când n-am auzi, n-am vedea nimic...

Îmi vin în minte zilele petrecute între românii din Ungaria... Același tăvălug care le-a nivelat într-atât ființa de români încât mai că nu ne-am putut înțelege în același grai. Și ce mai puteam să zic eu când, la insistențele mele, un grup de elevi de la liceul „Mihai Viteazul” din Gyula mi-au dat un răspuns dezarmant de sincer: „Ce nevoie avem noi de limba română? Noi să știm maghiara pentru că trăim în Ungaria, și apoi să învățăm cât mai multe limbi cu care să ne descurcăm în Uniunea Europeană!” Ei da, iată cum se cuceresc redutele! Încetul cu încetul! Dar sigur.

Nu știu dacă voi trăi să aud vreodată că aceia dintre

maghiarii din România care nu vorbesc românește, vor ajunge să spună: „Noi să știm și românește, pentru că trăim în România!” Ar fi obligația cea mai normală și firească pe care o persoană de cetățenie română o are față de țara în care s-a născut și i-a dat această cetățenie, ba mai mult, îi dă pâinea cea de toate zilele.

Spun aceste lucruri pentru că eu mi-am petrecut copilăria într-un orașel din sudul Banatului, pe nume Steierdorf, într-un cartier numit Sommerfische, loc în care majoritari erau germanii, iar minoritari erau românii. Am învățat într-o școală româno-germană, prietena mea cea mai bună se numea Isolde și toate acestea la un loc mi-au fost ca o lecție de toleranță pentru cei din jurul meu. Elevii de la clasele române și de la clasele germane ne jucam împreună în pauze, aveam activități comune, participam cu toată comunitatea la sărbătorile lor, la sărbătorile noastre, îmbrăcam costumul tirolez și dansam la Kirvait-urile lor, precum și ei îmbrăcau costumul popular românesc și se distrau de minune la Nedeile noastre. Dar niciodată n-am auzit vorbindu-se cu ură despre unul sau altul, din motive etnice. Nu eram învățați cu ura unul împotriva altuia, de vreme ce noi legam prietenii în școală și acasă, iar dascălii noștri ne-au educat în respect unii pentru alții, căci după cum ne spuneau, nu era nici o diferență între noi. Ei vorbeau germana la clasă și acasă, dar în pauze și în comunicarea cu noi, foloseau o frumoasă limbă română, căci așa am pomenit și unii și alții de când ne-am născut. Și de atunci în sufletul meu s-a cuibărit un respect și o dragoste pentru germani, pentru tot restul vieții mele. Oriunde m-aș afla, când îi întâlnesc simt că am ceva comun cu ei. Lucrul acesta este posibil datorită educației care mi s-a dat din copilărie, când

am văzut că nimeni nu mă obligă să învăț germana ca să mă pot înțelege cu majoritatea din jurul meu, chiar dacă locuiam într-un orașel numit Steierdorf, din marginea de sud-vest a României.

Iată de ce nu mi se pare firesc, ca atâta vreme cât ai cetățenia română și ceri mereu drepturi acestei țări, să știi că ai și tu măcar o obligație de bun simț: să vorbești și tu limba română.

2 martie – „Călăuza noastră” nr. 828

CE SĂ CREDEM?

Tot așteptăm de-o vreme-ncoace să se realizeze mult trâmbițata fuziune a celor două partide din Alianța DA, adică a PNL-ului și PD-ul, dar aceasta pare că stă sub zodii blestamate, pentru că în loc să se contureze, se dispersează parcă pe zi ce trece mai mult, ajungând să semene a iluzie pierdută. Căci prea se încurcă ițele, ca și când o mână nevăzută s-ar distra, jucându-se cu orgoliile celor două partide: pentru că trebuie să recunoaștem că unul e mai orgolios decât altul, că unul se crede mai îndreptățit decât celălalt să impună regulile jocului. Și-atunci ce fel de fuziune poate să iasă, când războiul declarațiilor este în toi, când unul spune „cea” iar celălalt „hăis” în multe din deciziile luate, când au început acuzațiile pe față și dintr-o parte și din alta, care, de fapt, ne demonstrează că PNL și PD nu s-au iubit niciodată cu adevărat, ci doar interesul și gustul de putere i-a făcut să ne arate o îmbrățișare falsă. Ce să mai credem noi, când de la nivel local ne vin informații că cele două formațiuni politice sunt ca în luna de miere și acceptă fuziunea, iar de la București auzim că se pune condiția ca “marea trădătoare – blonda Elena” să fie scoasă pe tușă; că toate bune și frumoase, numai că noua formațiune politică va trebui să aibă în denumirea sa termenul de „liberal”; când îl auzim apoi pe Boc grăbindu-se cu replici nervoase ce trădează faptul că nu mai are răbdare cu mofturile partenerilor politici; când mai vine și domnul Cataramă

cu incendiara scrisoare deschisă și descoperim că ea a născut încă o fisură la temelia proiectului comun, chiar că nu mai poți crede că fuziunea asta va mai avea sorți de izbândă. Ba mai mult, te întrebi:ăștia mai sunt în alianță? Se vede clar că aparențele sunt una și realitatea e alta, iar de la cititori ne vin – iată, semnale că sunt tot mai mulți cei care nu mai cred în „măgăoaia” fuziunii, că parteneriiăștia nu-și vor mai putea ține mult timp nervii în frâu, că „Dreptate și Adevăr” devine tot mai clar „Departee de Adevăr”.

Să așteptăm! Cine știe ce ne mai rezervă viitorul după 15 martie pe eșicherul politic. Căci undeva, în inima Transilvaniei se pregătește o Declarație care ar putea naște alți monștri, alte alianțe.

9 martie – „Călăuza noastră” nr.829

RÂSUL LUI MITREA

De când cu „originala” noastră democrație, am văzut multe în Parlament: ba somn de voie, ba indiferență totală la ceea ce se discută pe ordinea de zi, ba excese caraghioase de personalitate, ba îmbrânceli și violențe...

Iată că recent, viața parlamentară ne-a mai oferit încă o „pricină” de uimire: Miron Mitrea, vicepreședintele Camerei Deputaților și președinte de ședință la una dintre întrunirile Camerei, izbucnește într-un râs sănătos, care la un moment dat, devine chiar periculos, ceea ce – să recunoaștem – nu mai văzusem.

Avea oare domnul Mitrea motive într-atât de temeinice să râdă cu poftă? Păi cum nu! Când se pun în discuție, dintr-o dată 115 proiecte de lege, unele atingând – după cum ne-a atras atenția chiar președintele de ședință – zona absurdului.

Dacă el nu s-a mai putut abține, ce să mai zicem noi?! Numai că, râsul nostru ar putea fi cumplit de amar. De fapt, asistam în acele momente la un spectacol trist, care ne făcea să ne-ntrebăm dacă acești deputați mai știu în ce țară se află? Adică, se pune în discuție legea trotuarelor din zona rurală, când în marea majoritate a acestei zone nu există încă drumuri civilizate, pietruite, în așa fel încât să nu se mai înnoate în noroi și hârtoape.

Vedem zilnic, în acest sens, atâtea exemple pe ecranele televizoarelor sau, și mai rău, ne lovim chiar noi de această nenorocire, dacă locuim în ceea ce se numește zonă rurală.

Proiectul cu plantarea pomilor fructiferi pe marginea drumului a stârnit și el altă criză de râs dlui Miron Mitrea. Adică țara arde și baba se piaptână!

Ce-am priceput noi din râsul care era gata-gata să-i provoace o criză o criză de inimă deputatului nostru?! Că acolo sus, se trăiește bine, se râde sănătos și... că, „pe-afară-i vopsit gardu/ înăuntru-i leopardu”! Ce pensionari(?!), care desperați cu adevărat, ies în stradă cu pancardele de gât și cer dreptul la existență?! Ce greve ale foamei din pricina proprietății de pământuri?!

Și mai e un lucru pe care simt nevoia să-l spun aici! Președintele Băsescu se face purtător al vocii poporului, dar nu se duce la românii din Covasna și Harghita să-i întrebe, față în față, ce-i doare. Dă mai bine marja de imagine, (crede domnia sa) prezența la o grămadă de pietre căzute în drum sau preocuparea zilnică pentru un pod dărâmat. Acest lucru ar putea întregi zâmbetul nostru amar la ceea ce înseamnă circuitul zilelor noastre.

16 martie – „Călăuza noastră“ nr. 830

MAI PE OCOLITE, BĂSESCU A ÎNVINS!

Demisia lui Adrian Năstase din funcțiile avute, a stârnit în ultima săptămână patimi de toate felurile. Ba că o merita, ba că nu o merita, ba că și-a făcut-o singur, ba că i-au făcut-o ai lui... Oricum, cred că nu există român care să nu-și fi dat cu părerea despre această tragi-comedie pornită în PSD – partidul care până mai ieri ni se arăta a fi partidul monolit, pe care nu-l poate zdruncina nimic, în ființa lui profundă.

Iată că nu-i așa! Iată că slăbiciuni nebănuite explodează de-a dreptul în grupul de vârf al „celui mai mare și important partid din România” și dă naștere la jalnice ieșiri la rampă „măcelărindu-se” unul pe altul fără menajamente. Căci, ce mai poți spune, după ce-l auzi pe Antonie Iorgovan vorbind despre „Năstase și gașca lui de homosexuali”, care ar fi: Eugen Bejenariu, Ilie Sârbu, Șerban Mihăilescu, Dan Matei Agaton, Marian Opreșan și Gabriel Oprea, adică toți susținătorii acestuia. Sau când ai auzit că Mircea Geoană îi face pe unii dintre colegii săi – cei care au semnat scrisoarea de susținere pentru Adrian Năstase – „golani și mizerabili”. Parcă sunt prea directe aceste ieșiri și prea aduc a comportament de țate...

Nu-ți vine să crezi că acești oameni au avut idealuri

comune, că au făcut vreodată parte din marea familie social-democrată, că și-au zis colegi, chiar prieteni. S-a ales praful de tot ceea ce mai gândeau oamenii frumos despre PSD! Și asta probabil va cântări greu la viitoarele alegeri. Pentru că apare întrebarea firească: Nu cumva aceasta e adevărata lor măsură? Și îndoiala ți se strecoară în suflet...

Am mai văzut și alte partide dezmembrându-se, fărâmițându-se, dar parcă cei în cauză au fost mai prudenți cu „lăturile” scoase la suprafață. Acum însă nu; e care pe care, semn că intrarea în opoziție a tulburat într-atât orgoliul și interesele lor, încât nu le mai pasă de nimic. Nici măcar de imaginea sfâșiată a PSD-ului lor drag!

Într-un fel, dacă stăm bine și ne gândim, cel mai bine din toată degringolada asta a ieșit Băsescu. Mai pe ocolite, dar, a învins!

Nu-și dorea el să-l vadă plecat de la șefia Camerei Deputaților pe Năstase? N-a făcut el tot felul de încercări în acest sens, încercări care la vremea respectivă nu i-au reușit? N-a dorit el mereu să-l scoată din competiție pe Năstase? N-a făcut el tot felul de încercări în acest sens, încercări care la vremea respectivă nu i-au reușit? Și iată, Dumnezeu, sau firele nevăzute ale intrigilor i-au dat în cele din urmă satisfacție. A ajuns să-l vadă pe Adrian Năstase că e terminat ca om politic, că nu mai prezintă nici un pericol, că e scos pe tușă fără drept de apel. Ba, mai mult, i s-a dat satisfacție să-l vadă pe fostul său vecin de palier, scos în șuturi de chiar dragii săi colegi, într-un exercițiu disperat de imagine a P.S.D. Ei, cei de la putere, se pot apuca acum liniștiți de lucru. Să mai facă un bine și pentru cei mulți și prea necăjiți. Că trec anii și ne vom afla din nou în

fața alegerilor și vom constata că nu trăim deloc „mai bine” și probabil o vom lua din nou de la capăt, alt spectacol (poate în sens invers) de doi bani, la care ne vom regăsi aceiași spectatori.

23 martie – „Călăuza noastră“ nr. 831

GREU LA DEAL...

Discuțiile din ultima vreme despre medicamente, cu sau fără rețetă, au dat naștere la alte și alte nedumeriri în rândul populației, care nu apucă să se obișnuiască bine cu un regim al rețetelor și medicamentelor, că vine un altul și o luăm de la capăt. Până și medicii recunosc că e mult prea mult, și nu mai reușesc să facă față acestei birocrății ce îi obligă să se transforme aproape cu totul în „scriitori de hârtii” decât să-și exercite profesiunea de medici. Te și miri cum îi mai vin ideile ministrului Nicolaescu! Idei care de fapt trădează neștiința și criza în care se află dumnealui. Semn că nu e deloc omul potrivit la locul potrivit, de aceea mai mult te încurcă decât te descurcă. Astfel că, de când este în fruntea Ministerului Sănătății, vraiștea și, de ce nu, chiar agonia este și mai mare în rândul sistemului sanitar, dar mai ales în rândul celor suferinzi. Medicii interpretează totul cum cred ei, farmaciștii la fel. La mijloc sunt însă bolnavii care suferă într-atât încât de multe ori își blesteamă zilele. Ministrul spune: „Nu mai putem lăsa la bunul plac al bolnavului să-și cumpere medicamente... Farmacistul va solicita pacientului toate informațiile legate de urgența cererii sale...” Farmaciștii spun: „Nu ne putem asuma responsabilitatea de a indica noi, medicamentele bolnavului...” Iar bolnavul se uită și la unul și la

altul și înțelege că nu-l mai așteaptă nimic bun pe lumea asta. Că stresul cu medicamentele a devenit pentru el aproape insuportabil. Că cearta celor mari, e paguba celor mici.

Am întâlnit bătrâni bolnavi și oboseți de stat la coadă la medic, apoi la rând interminabil la farmacie, într-o agitație cumplită să-și procure medicamentele, încât se roagă la Dumnezeu să-l ia, să termine odată cu umilinețele la care sunt supuși lună de lună. Dar cine să mai aibă ochi și pentru ei în toată această degringoladă?

30 martie – Călăuza noastră nr. 832

CUIUL LUI PEPELEA – CNSAS

Asta e clar! Cineva încurcă mereu ițele politicianilor noștri. Poate din distracție, pentru a ne dovedi nouă cât de slabi sunt. Sau... poate din interese precise, care nouă ne scapă pentru că nu suntem inițiați în interesele obscure ce se fac pe deasupra noastră, socotindu-ne o plevușcă fără importanță.

Căci ce putem spune după ce am asistat la furtuna iscată în jurul lui Năstase și mătușa lui, timp să ne dezmeticim pe de-a-ntregul, ni se aruncă în arenă scandalul CNSAS, cu Ticu Dumitrescu, Turianu, Boc, Băsescu, Tăriceanu și alți câțiva. Și asta pentru a ni se confirma că ceea ce noi bănuiam, e clar și adevărat: Alianța noastră dragă e pusă pe destrămare! Clocotul a dat peste oala în fierbere și nu se mai poate pune capacul (deocamdată) peste așa-numita guvernare comună. Se pare că suntem la momentul „care pe care”. Declarațiile dintre președinte și primul-ministru sunt cât se poate de tăioase, fiecare apărându-și ograda și oamenii. Liberalii dau ultimatumuri să se renunțe la democratul Turianu de la conducerea CNSAS, Băsescu răspunde că „timp de șase ani, CNSAS a fost condus de un liberal, Onișoru, care n-a făcut nimic în această perioadă pentru deconspirarea Securității”. Și uite așa scandalul se încinge, antrenând în dispute și pe alți actori din taberele gata făcute:

liberali și pediști. Mai există cale de întoarcere din această dispută?

NU! spun unii. PSD, la rândul său, ieșit mai ieri din bătaia tirului, stă pe margini și-și face un guvern de rezervă, fiind convins că vor urma alegeri anticipate.

Iar noi, asistând la noua „încăierare” nu observăm că ni se strecoară pe sub ușă, fin și cu băgare de seamă, vestea că urmează o nouă scumpire a gazului. Că așa spun acordurile încheiate cu UE...

Iar CNSAS-ul ăsta încurcă și mai mult lucrurile fiind pe post de „Cuiul lui Pepelea” când în casa unuia, când în casa altuia!

Legea lustrației îl scoate și ea din papuci pe președintele nostru, fiind convins că e făcută doar „să-i interzică lui Traian Băsescu să mai candideze la vreo funcție publică”. Și pentru că nu-l înțelege nimeni chiar dacă el susține că nici un comandant de navă nu și-a turnat la Securitate membrii propriului echipaj, amenință că va contesta Legea lustrației la Curtea Constituțională.

Așadar suntem ocupați până peste cap cu filmul încrâncenărilor din lumea politică. Aproape că nici nu observăm că a venit primăvara, că au început inundațiile, alunecările de teren, că politicianii ar trebui să fie acolo unde este greu oamenii, să le mai mângâie suferința măcar cu o vorbă bună – că ea cântărește mult în asemenea situații – iar discrepanța dintre alegători și aleși să nu devină o lungă zi de post.

Un lucru bun s-a întâmplat totuși în această perioadă: acordul semnat anul trecut la București, între cei doi miniștri de externe, ai României și Ungariei, cu privire la înființarea Fundației româno-ungare „Gojdu” – nu a fost aprobat în plenul

camerei deputaților. Dar Mihai Răzvan Ungureanu „făptuitorul” acestui acord, își pune speranța în ratificarea proiectului de lege în Camera decizională, adică în Senat. Asta pentru că el privește cu îngrijorare la consecințele politice care ar putea avea loc dacă acordul ar fi respins definitiv. Dar, la consecințele deturnării cu bună știință a prevederilor Testamentului lui Emanoil Gojdu, și la pierderile românilor – prin confiscarea proprietăților Gojdu de pe teritoriul ungar – s-a gândit domnul ministru? O, nu! Are alte priorități, după cum dictează alții. Interesul poartă fesul, numai că, se vede treaba, tânărul ministru, vrea să poarte fesul altcuiva, în această privință.

6 aprilie – „Călăuza noastră“ nr. 833

ȘI-A DOVEDIT SLĂBICIUNEA

S-au spus atâtea despre ultima ispravă de la „Golden Blitz” a neliniștitului nostru președinte, Traian Băsescu, încât nici nu știu dacă mai merită să abordez și eu subiectul. Și totuși, să recunoaștem, ne-a luat cam pe toți prin surprindere văzându-ne președintele chefuind la umărul lui Becali, ca și când ar fi fost omul de minge al acestuia. Becali la costum, cu pipă și ținută de șef – iar Traian, la cămașă, copleșit de euforia bucuriei, suportând să-i ia Becali vorba din gură, să-l salveze pe bietul președinte încolțit de ziașiști. E bine pentru poporul român, care-și vede președintele într-o asemenea postură? Probabil că nu. Și chiar dacă l-am văzut a doua zi pe președinte declarând: „Sunt unul dintre cei 22 de milioane de români. Un om care are dreptul să se bucure. Și nu pot să o fac singur, închis la Cotroceni.”, n-am putut să-i dăm dreptate. Pentru că el înseamnă mai mult pentru țara asta: e președintele! Și președintele trebuie să-și cumpănească bine gesturile, vorbele, ba chiar și bucuriile. Pentru că el este întotdeauna garantul celor bune. Și când îl vezi că se mai urcă și la volan, că face semne de „tai-tai” ziașiștilor, fără ca nimeni să-l oprească, devii și mai îngrijorat de ceea ce se întâmplă în țara asta. Chiar dacă medicii vin apoi și dau o explicație trasă vizibil de păr, precum că alcoolul dispare în patru

ore din organism prin transpirație și alte cele, și că de fapt atunci când s-a urcat la volanul mașinii, președintele era treaz-trezuț, că eliminase de mult șampania băută cu partenerul său de veselie mare, n-ai cum să crezi bazaconia asta. Pentru că știi că e doar praf în ochi.

Dacă pe Traian Băsescu nu l-a deranjat că aceeași mână care a ciocnit pahare cu interlopi celebri, s-a întins și la paharul său, atunci nici pe noi. Dar și-a dovedit slăbiciunea, dând prilej de bățoșenie unuia care vrea mereu, „să rupă gura târgului” cum se spune. Din această privință se pare că s-au nimerit! Și președintele ne-a demonstrat de mai multe ori că vrea „să rupă gura târgului”. Perdantul este însă, în acest caz, președintele. Zicala „Spune-mi cu cine te însoțești ca să-ți spun cine ești” nu e vorbă-n vânt.

Am convingerea că nimic nu se va schimba în atitudinea președintelui nostru pentru că el oricum are sentimentul nostru pentru că el oricum are sentimentul că nu a greșit cu nimic. Așadar să nu așteptăm să-și ceară cumva scuze pentru că a scăpat frâiele de dragul Stelei, echipa învingătoare! Câinii latră, ursul trece! Nu-i așa?

13 aprilie – „Călăuza noastră“ nr. 844

SĂMÂNȚA SPERANȚEI

Suntem aproape de Sfânta Sărbătoare Pascală. Traversăm „Săptămâna Patimilor” când, după 40 de zile de post și rugăciune, refacem prin trăirea noastră spirituală, ultimile trepte din drumul pățimit al Domnului nostru Iisus Hristos, până la răstignire și apoi Înviere. Minunea Învierii încununează toate faptele Lui pe pământ iar noi, cei ce-i urmăm învățăturile ar trebui să ne aflăm într-o stare cu totul specială, fără ură, fără clevetire, fără cuvinte grele. Faptele și gândurile noastre, mai ales în această săptămână ar trebui să însemne doar iubire și lumină, să ne purificăm prin ele de toată întinăciunea zilnică din noi. Dar cum să faci față avalanșei de disperare, de tristețe, de necazuri ce ne înconjoară? Cum să-ți mai găsești liniștea când ești martor al atâtor scene de neputință, al atâtor oameni cu lacrimi pe obraz și cu sfâșiere în suflet, cerând îndurare Mântuitorului, în fața puhoaielor neînduplecate, ce spulberă tot: case, gospodării, țărini însămânțate, animale, ba chiar și suflete omenești? Pentru mulți români în zilele acestea este cu adevărat o săptămână a patimilor, căci trăiesc dezastrul în toată plinătatea lui. Ei își vor petrece Sfintele Zile ale Paștelui cu ochii în lacrimi și deznădejdea în suflet. Au pierdut tot într-o clipă și unii dintre ei nu-și mai doresc să trăiască... Nu mai au puterea să se lupte

cu viața, care pentru ei a devenit o pedeapsă.

Și totuși, ați văzut că pe acolo pe unde trece focul sau apa și prăpădește tot, la un moment dat încolțește o sămânță, apoi alta și alta, semn că Dumnezeu scoate la lumină o viață nouă, mai pură. Un început pentru care a fost jertfit tot ceea ce era înainte. Câteodată e nevoie de un nou început pe pământul nostru, împovărat de atâtea rele. De o primenire care să dea posibilitatea oamenilor să își încarce sufletul cu mai multă bunătate și credință, cu mai multă iubire și cumpătare. Căci suntem, atât de trecători prin viața aceasta scurtă și tot nu învățăm nimic. Tot avem sentimentul că vom stăpâni în veci acest pământ, și în goana noastră după efemer, ne-am rupt de mult echilibrul cu esența lucrurilor. Iată efectele: dezastrele pe care le trăim din plin acum!

Dar, pentru firicelul acela de speranță care trebuie să existe mereu în sufletele noastre, să ne amintim de ceea ce spunea la un moment dat Sf. Francis de Asisi: „Doamne, dă-mi seninătatea să pot accepta lucrurile pe care nu le pot schimba, dă-mi curajul de-a schimba lucrurile pe care le pot schimba, dar, înainte de toate, dă-mi Doamne înțelepciunea de-a putea ști ce trebuie schimbat și ce nu”.

20 aprilie – „Călăuza noastră“ nr. 835

SABIA LUI DAMOCLES

„Dumnezeu spală păcatele oamenilor cu apă” spunea un preot în joia neagră, dinainte de Sfintele Paști, vorbindu-le celor retrași pe câmp, din calea puhoaielor. Și oamenii stăteau toți în genunchi rugându-se întru îndurare și milostenie, neștiind dacă Dumnezeu i-a părăsit cu totul sau numai temporar. Lacrimile și deznădejdea lor ne-au pus în stare de veghe pe toți ceilalți. Dacă mâine sau poimâine vom fi și noi ca ei, dacă vin apele sau Dumnezeu mai știe ce, și peste noi? Semnalul de averizare stă mereu deasupra capului nostru precum sabia lui Damocles. Și astfel, bucuria nu poate fi completă, tihna noastră cea de toate zilele nu mai e tihnă. Căci se lasă o tăcere desăvârșită peste tine când vezi o nevinovată căprioară, înotând disperată prin ape învolburate, neștiind ce se întâmplă în preajma sa. Ea cu ce a greșit?

Se spune că, de fapt, suntem în plină Apocalipsă dar încă mai avem posibilitatea de a schimba în bine mersul lucrurilor, gândind și acționând pozitiv. Suntem în al nouălea ceas! Și totuși, ființa noastră interioară este atât de mâncată de cariile propriilor noastre autodistrugerii, încât îți vine greu să mai crezi într-o stopare sau redresare a lucrurilor. Am sentimentul că e totuși prea târziu, că lumea noastră a îmbătrânit și s-a îngropat

în greșeală într-atât încât nu mai putem scăpa din vârtejul provocat chiar de noi înșine.

Amintiți-vă însă de aceste versuri: „Îmi pare așa de ciudat/
Că avem atâta vreme pentru ură/ Când viața nu-i decât o
picătură/Între acest moment și celălalt.../ Și e de neînțeleles de
trist că nu culegem flori/ Că nu privim la cer mai des! Că nu
iubim/ Noi care atât de repede murim...”. Amintiți-vă dragii mei,
și încercați să mai recuperați ceea ce se mai poate recupera!

27 aprilie – „Călăuza noastră“ nr. 836

MOARTEA SOLDATULUI

Când moare un soldat, sufletul lui de jertfă se înalță spre armata de îngeri a Domnului. Când moare un soldat, prin tinerețea lui răscumpără din păcatele noastre. Când moare un soldat e ca și când o lacrimă se împietrește pe obrazul patriei sale.

Dar ce se-ntâmplă când un soldat moare departe de țara sa, apărând o cauză pe care nici el n-o înțelege în toate-ale ei? Căci, ce avea caporalul Bogdan Hâncu, de apărât în Irak? O țară de care nu-l lega nici un sentiment, cu oamenii căreia nu avea nimic de împărțit? O țară cu problemele ei și numai ale ei, pe care probabil noi niciodată n-o să le înțelegem în profunzimea lor. Și-atunci de ce să moară tinerii noștri soldați pe pământuri străine, apărând o cauză care, pentru ei, are o singură motivație: banul!

Sunt atât de tineri și atât de frumoși!

De ce să ni-i jertfim cu atâta ușurință?

De ce se dăm iluzii deșarte aruncându-i în războaiele altora, când la noi, prin voia lui Dumnezeu, e pace, e liniște. De ce îi lăsăm să creadă că astfel își fac datoria față de țară, când noi știm că e vorba de făcătorii împărțite de cei puternici, la masa tratativelor? Cine să ni-i apere dacă nu noi? De ce să-i

transformăm inutil în eroi post-mortem?

Până mai ieri știam că soldatul român, dacă e să moară, moare numai în apărarea țării sale. Că asta înseamnă suprema datorie față de poporul său. Acum, la vremurile astea rău încâlcite, se-ntâmplă să facem greșeala chiar noi, părinții, să-i îndemnăm să plece în zonele periculoase, pentru bani, pentru avansare, pentru carieră... Ceea ce, uneori, se dovedește un eroism scump plătit. Așa a fost și în cazul lui Bogdan Hâncu. Și acum, ce folos că a fost avansat în grad, că i s-au dat medalii, onoruri militare, dacă toate sunt post-mortem?! La numai 28 de ani! Dintr-o dată caporalul Bogdan Hâncu a devenit o știre de paginile 3-4 în ziare, și cam atât, vreme de câteva zile. Apoi lucrurile au intrat în normal, recrutările pentru Irak continuă, viața merge înainte. Numai mama caporalului probabil are sentimentul că e sfâșiată în două, că odată cu băiatul și-a îngropat și ea bucuria de-a trăi. Iar soldații români care au rămas în Irak, colegii lui, și-au întins la maximum nervii, într-o perpetuă stare de veghe.

4 mai – „Călăuza noastră“ nr.837

PAMFLETUL BUCLUCAȘ

Tocmai când credeam că s-au mai liniștit spiritele între PNL și PD, vine Mircea Dinescu și, fiind o persoană căreia nu i se pot pune „cătușe” pe gură, face o „figură” ce stârnește viesparul. Și iată că asistăm din nou de câteva zile la declarații peste declarații, și dintr-o tabără și din cealaltă. Lupii tineri s-au încins din nou la harță, ba că una, ba că alta, lucruri pe care le știm de când a început jocul „uite alianța, nu e alianța”, în vreme ce seniorii (gen Mona Muscă) își trimit încă bezele crezând în minuni. Desigur că nici Mircea Dinescu nu putea sta deoparte, de vreme ce el a ridicat piatra, și-l auzim tunând și fulgerând, ba la adresa președintelui, ba la adresa „cucoanei ășteia” adică Elena Udrea, care languroasă și plină de șarm, se-mbracă în alb, nu știe câte stele sunt pe steagul Uniunii Europene și se-ntâlnește cu kolegele pediste... Băsescu nu spune încă nimic, dar precis că i-o coace lui Dinescu. Acesta, slobod la gură cum e, ar putea scrie o carte întreagă referitoare la Băsescu și blondele lui. Norocul personajului (adică Traian) ar fi că autorul (adică Mircea) l-ar putea face nemuritor, mai ceva ca pe un președinte, căci cartea rămâne și străbate anii, pe când omul... Cu alte cuvinte, în orice rău e și un bine.

Dar ce ne facem cu pamfletul buclucaș care a stârnit atâta satisfacție și veselie în tabăra liberală, de parcă s-ar povestit de inamicul și nu de aliatul Băsescu. Și chiar dacă prim-ministrul nostru Tăriceanu încerca să-și rețină zâmbetul, dându-și seama că e insistent filmat, în cele din urmă, satisfacția interioară a fost atât de mare încât „și-a dat arama pe față”, căci, vorba ceea, cine îndrăznește să-l oprească pe Mircea Dinescu să-și citească textul?! Cine, când toți îl știi ușor de pornit și greu de oprit?! Și-apoi cred că de mult așteptau liberalii așa ceva: ca Băsescu să fie atacat în prezența lor, însă nu de ei. Cât de încâlcite mai sunt căile politicii! Oricum, așa nu se mai poate. Toată lumea vede clar butoiul de pulbere pe care stă alianța, cu toate cârpelile făcute ba într-o parte, ba în alta. Oare să-i vedem pe liberali făcând casă comună cu PSD-ul? Oare o să-i vedem renunțând la putere și trecând la opoziție? Căci am auzit bine: Băsescu e făcut comunist (ultimul președinte comunist), și i se prevede o cădere liberă în anul 2009 chiar de către marii săi aliați, liberalii. Și nu cred că acestea sunt declarații gratuite. Dar, îi întrebăm și noi: când au făcut alianța nu știau acest lucru? Sau gustul puterii, ca și gustul sângelui, șterge din când în când memoria? Vom trăi și vom vedea!

11 mai – „Călăuza noastră“ nr. 838

HOP ȘI STOLO!

Interesant momentul în care Teodor Stolojan a ales să iasă la rampă și să se „rățoie” la liberalii săi. Lumea aproape că și uitase că el mai este liberal, retras de atâta timp la Cotroceni, în umbra președintelui... Oricum, nu mai crede nimeni că pe el chiar îl preocupă cu adevărat soarta PNL-ului, pentru că dacă era așa, nu l-ar fi lăsat baltă, nici măcar pe motiv de boală, tocmai la o aruncătură de băț de prezidențiale. Și-apoi s-a văzut cât a durat boala sa într-atât încât să se convingă toată lumea că n-a fost decât o „făcătură” în care el s-a lăsat condus și a jucat rolul marionetei. Dar asta e altă problemă. Iacă-tă că acum, scăpat o clipă de sub tutela „șefului” iese ca un înfocat liberal și vorbește, culmea! ca un democrat, despre soarta partidului din care face parte. Astfel încât să ne convingem încă o dată că el n-a iubit niciodată cu adevărat acest partid, că l-a trădat în momentul cel mai nepotrivit, dând prin gestul său, o puternică lovitură liberalilor dar și tuturor acelor care se pregăteau să-l voteze pe el și numai pe el, crezându-l cel mai potrivit dintre toți să fie președinte. Aveam însă să descoperim, prin forța lucrurilor, că tocmai ne pregăteam să votăm un om slab, fără vlagă de a conduce o țară. Ieșirea lui la rampă, dovedește același lucru: că

e un om slab și că nu va mai putea fi niciodată un liberal adevărat.

Credibilitatea lui este în cădere liberă în fața națiunii, convingându-ne că nu e omul în care ne pusesem speranțele la alegerile din 2004.

Poate nici Tăriceanu nu este omul potrivit la locul potrivit, dar dacă ții la imaginea partidului tău, discuți toate aceste lucruri în cadru restrâns cu oamenii lui, nu prin declarații care de fapt ajung să-i facă și mai rău partidului din care zici că mai face parte. Ce să mai spunem? Suntem convinși că Stolo n-a câștigat nimic în planul imaginii sale prin declarațiile din ultimele zile, ci dimpotrivă. Și când te gândești că în țară se întâmplă de-o vreme, dramă după dramă: ba inundații, ba alunecări de teren, ba gripă aviară iar cei de la vârf au timp de ceartă... ca și când „Ce ne pasă nouă?” – te apucă o profundă tristețe. Nu pentru ei, căci ei sunt fără rușine, ci pentru noi, cei care i-am votat, crezând că am făcut o treabă bună și i-am ales în sfârșit pe cei mai potriviți.

18 mai – „Călăuza noastră“ nr. 839

DRAMĂ DUPĂ DRAMĂ

Părintele Arsenie Boca spune la un moment dat în cartea sa „Despre durerile oamenilor” că „pricina pentru care ne trimite Dumnezeu necazurile sunt păcatele noastre”. De-o vreme necazurile, la noi, nu se mai termină. Asistăm aproape zilnic la o altă dramă ce ne dovedește cât de neputincioși și dezorientați suntem. Iată, a fost prăpădenia inundațiilor în care am văzut oameni chinuți într-atât de drama lor, încât nu mai aveau cuvinte. În câteva ore să pierzi ceea ce ai agonisit o viață întreagă, de-abia să apuci să privești în urmă cum se dărâmă casa, roasă de ape, e cu adevărat o suferință peste marginile răbdării. Și dacă ai avut nesăbuița să te consumi doar pentru valoarea materială a vieții, atunci chiar că nu mai ai nimic, pentru că tot ce ai construit s-a dus pe apa sâmbetei. Omul ar trebui poate, din această dramă, să învețe că mai presus decât valoarea materială stă bogăția sufletească, stă credința și rosturile ei date de la Dumnezeu. Mulți dintre noi, în goana zilnică după avere, uităm că de fapt, tot ce construim pe pământ este efemer și vulnerabil.

Într-o clipă e, în alta nu mai e. Iar grija pentru sufletul nostru se spulberă ca vântul în asemenea pătimașă alergare. Poate că aceasta este una din „pricinile” la care se referea părintele Arsenie.

Pe când apele începuseră a se liniști, asistăm la o altă dramă: alunecările de teren, care îi duc pe oameni la aceeași disperare.

Casele, gospodăriile se afundă în pământ iar oamenii nu reușesc decât să scape cu strictul necesar. Deznădejdea e aceeași când vezi că se deschide pământul și-ți înghite toată agoniseala. O spaimă generală pune stăpânire pe toți! Și te întrebi, cum e și firesc, dacă nu cumva trăim anii Apocalipsei, căci prea se întâmplă multe nenorociri. Ceea ce este greu de înțeles este faptul că, și în asemenea situații, hoția este în floare. Oameni care împart aceeași nenorocire, fără frică de Dumnezeu, pun mâna și fură din bruma de lucruri salvate de alții. Ce să mai zici în asemenea situații decât că ne merităm soarta, că n-a mai rămas nimic sfânt în sufletele noastre! Că de-acum încolo ne-așteaptă pedepse grele, căci nu mai avem îngăduință...

Gripa aviară este și ea o dramă pentru noi.

Să asști la o exterminare în masă a păsărilor de curte e la fel de dureros. Până și păsările plătesc pentru păcatele noastre! Imaginile care năvălesc peste noi de pe micul ecran devin insuportabile. Chin este și pentru noi și pentru cei ce le pierd. Și nici nu știi dacă mâine gripa aviară nu intră și în băătăura ta, căci ea bântuie după cum am văzut, pe unde nu te-aștepți, după interese...

Și așa te ajunge o frică nemărginită pentru ziua de mâine căci nu știi ce se mai poate întâmpla, la ce vom mai fi martori în ceasurile ce vin: o furtună, o tornadă, o grindină, un fenomen fără explicații... care ne răstoarnă din nou viața pe dos.

25 mai – „Călăuza noastră“ nr. 840

SĂNĂTATEA-N DERAPAJ

Știam de mult că Sănătatea la noi nu merge bine și, mai ales în actuala guvernare a încăput pe mâini rele, având în fruntea sa un om care nu știe ce-a dat peste el de a ajuns ministru. Că altfel nu ne putem explica de ce arată atâta aroganță și înfumurare de parcă le-ar ști pe toate. De la lună la lună pe bieții pacienți îi așteaptă noi și noi surprize. Surprize care mai mult îi bagă în mormânt decât îi țin în viață. Cu alte cuvinte, sistemul medicamentelor compensate i-a înnebunit pe toți: bolnavi și medici de familie, care nu mai știu cum să scape de umilința la care sunt supuși din dragoste de viață. Ferească Dumnezeu să fii, de exemplu, un cardiac operat pe inimă și să fii nevoit să stai ore întregi la ușa medicului de familie, (și asta numai în primele zile ale lunii), la coadă și înghesuială vreau să zic, pentru a-ți lua rețea cu medicamentele indispensabile care de fapt ți se cuvin gratuit. Apoi s-o ții într-o fugă pe la farmaci, până găsești medicamentele și unde să stai la coadă la o altă înghesuială... Te-ntrebi atunci, tu pentru ce ai mai făcut operația respectivă că și așa n-o să ai șansa să mai vezi mult timp lumina soarelui. Iar medicul îți recomandă mereu: fără nervi, fără stres, fără supărări... Asta pe de-o parte. Pe de alta, în spitale e o

brambureală totală. Ați văzut și dumneavoastră cum unii directori de spitale pleacă, alții vin, cum sunt puși să conducă oameni care n-au nici o tangență cu Sănătatea. Iar după cum am văzut în aceste zile, noii directori sunt economiști, avocați și din ce în ce mai puțini medici.

Probabil că economistul Nicolaescu, ministrul, vrea să oprească derapajul serios în care a adus, cu propria sa incompetență, Sănătatea, folosindu-se de economiști. Și dacă el nu-și dă seama în ce încurcătură s-a băgat, atunci de ce nu-i spun colegii din guvern sau de partid să se lase păgubaș că nu-i de el Ministerul Sănătății. Că prin numeroasele sale experiențe a adus la disperare pe toată lumea, fie bolnavi, fie medici. Și că cel mai bine ar fi să-și dea demisia până nu e prea târziu, până nu devine cea mai tristă figură de aducere aminte pe care a avut-o vreodată în fruntea ei, Sănătatea din această țară.

1 iunie – „Călăuza noastră“ nr. 841

DEȘERTĂCIUNE

Toată lumea a văzut că mitingul gay din București a ieșit cu bătaii și lupte de stradă la care jandarmii au făcut față cu greu. Am privit și eu tristul spectacol, cu îngrijorarea că am ajuns să fim martorii unor astfel de scene: de-o parte, marșul frivol al unor făpturi chinuite de neputințele lor și pe de alta, furia majorității, care nu vrea să accepte scâlâmbăiala și drăcoveniile, nerușinarea chiar, ajunsă în plină stradă. Și totuși, bătaia au încasat-o cei „normali”, cei care strigau din rărunchi „România nu vă vrea”... Sunt oare firești asemenea scene? Este oare firesc, ca atunci când porți în tine un anume stigmat, să faci din asta un act de bravadă, să scoți în stradă o armată de măscărici pentru care tu, privitorul, nu poți să ai decât sentimente de compasiune? E greu să ne obișnuim așa, deodată, cu anomalia ajunsă la rang de virtute. Nu-i putem opri să nu existe (căci e și asta o cruce grea dată de Dumnezeu) dar nici nu-i putem încuraja.

În Franța există emisiuni speciale pentru astfel de minoritari, în care ei vin și vorbesc despre dramele lor, despre viața, sentimentele și trăirile lor. Și astfel, treptat ceilalți au aflat ce se întâmplă cu acești semeni ai lor. Ba mai mult, au început să-i înțeleagă și, într-un fel, să îi accepte. Câteva astfel de emisiuni

am văzut și eu. Dar de fiecare dată la aceste emisiuni am văzut oameni care vorbeau cât se poate de serios despre anomalia lor. Pe câtă vreme, pe ecranele televizoarelor noastre, au apărut în majoritate doar nevolnice figuri mășcarite ca la circ, față de care nu poți avea nici un sentiment decât de milă, de respingere din start a mesajului lor. Cine e de vină oare? Ei, că fac din anomalia lor un spectacol ieftin, de doi bani sau noi, că nu avem disponibilitatea interioară să-i luăm în serios? Nu-i acceptăm dar nu avem nici puterea să-i respingem. Și atunci n-ar trebui oare să încercăm o conviețuire pașnică, noi știind că ei există oricum, iar ei învățând lecția discreției? Căci, nefirescul trupului lor nu e deloc un motiv de paradă. Și oricum, vrem, nu vrem, și unii și alții suntem nevoiți să acceptăm realitatea, căci nu ne putem devora unii pe alții, ca hienele. Lumea însă și-a asigurat mersul înainte, perpetuarea, prin prunci născuți dintre un bărbat și o femeie, nu altfel. Înseamnă că aceasta e voia lui Dumnezeu. Restul e deșertăciune...

8 iunie – „Călăuza noastră“ nr. 842

VINE CIRCUL!...

Într-o bună zi, bunica mea nonagenară, privind zilnic la televizor, mi-a spus: „România e greu de condus!”. Aceasta se întâmpla cu câțiva ani în urmă, însă de fiecare dată când, acolo sus, taberele se învrăjbesc într-atât încât noi privim ca la un spectacol ieftin și nu mai înțelegem nimic, îmi amintesc de vorbele ei înțelepte. Căci multe din cele ce se petrec astăzi în viața politică a țării mă duc cu gândul la spusele ei. Iată, recent vicepremierul Pogea își dă demisia, Nicolaescu, ministrul Sănătății scapă „la mustață” de demisie, așa-zisul „buldog” al lui Băsescu, Radu Berceanu, îi ia locul lui Gheorghe Dobre la Transporturi etc. etc. Medicii sunt nemulțumiți, profesorii sunt nemulțumiți, pensionarii așijderea... Nu ne rămâne să spunem decât că: Vine circul!

Nemulțumirile sunt iarăși în prag de explozie așa că s-ar putea să fim din nou martorii unor „întâmplări nemuritoare”: Strategia PD de a se retrage din guvern poate însemna că PD vrea să dea tonul remanierii. Adică rivalitatea, ba chiar mai mult, aversiunea dintre cele două partide ale Alianței DA, este pe punctul de a exploda în văzul lumii, fără să mai țină cont de nimic. Cine este artizanul acestei situații? Se știe bine că Băsescu. El face și desface multe, după socotelile lui. Cine nu

se lasă condus de strategia domniei sale, este aruncat peste bord. Desigur cu mâna altuia, prin diferite mijloace. Am văzut ce a pățit Năstase dacă nu a vrut să părăsească de bună voie „postul” în care era. Am văzut vrajba dintre unii și alții și am înțeles că acolo unde este Băsescu, dezbinarea este inevitabilă. Asta e starea lui normală de a fi: un veșnic neliniștit și căutător de situații conflictuale, ca să scoată din moleșeală pe toată lumea. Adeseori dă impresia că își conduce țara ca pe un vapor care să-i asigure doar supraviețuirea sa. E un actor, un actor grăbit, dar cu ce rezultat?! Cetățeanu, cum spune el, n-o duce mai bine cu nimic. A aruncat în ochii tuturor o himeră pe care toți am luat-o de bună în campania electorală – „Să trăiți bine!” – , apoi interesul câștigului s-a stins și au apărut alte și alte interese, din ecuația cărora, cetățeanul s-a văzut tot mai mult scos. Dar asta e viața. Nu e nici primul și nici ultimul care joacă în acest fel. Iar noi n-o să știm probabil niciodată să ne ferim de cei vicleni. Nu ne ajunge faptul că dacă nu sunt inundații, e gripă aviară, dacă nu e gripă aviară sunt furtuni, grindină, zăpadă... trebuie musai să avem și porția de circ!... ca să nu uităm că „România este greu de condus!”...

De la 1 iulie ne așteaptă un alt val de scumpiri, cel mai mare din cursul acestui an. Numai bun pentru a se gândi că în loc să „trăim bine”, „plătim bine”. Că de, ne pregătim să intrăm în Uniunea Europeană! Apoi vom mai vedea ce-o fi.

15 iunie – „Călăuza noastră“ nr.843

STRUȚOCĂMILA LUI MIRCIA

Am stat să mă gândesc dacă mai e cazul să scriu și eu despre ceea ce s-a scris foarte mult până acum, ajungând aproape emblematic pentru primarul nostru, Mircia Muntean. Adică, despre așa-numitul păun așezat, după cum se spune „ca pe ouă” taman în fața casei de cultură a municipiului. Dar iată că, pe zi ce trece, din cauza ploilor și a buruienilor care l-au copleșit pe de-a-ntregul, păunul primarului e gata să se transforme într-o făptură ciudată, un fel de struțocămilă (dacă-mi e îngăduit a spune), căci suplețea păsării a început să cam dispară. Și mă întreb și eu, la fel ca atâția alții, de ce aveam noi oare nevoie de dâmbul acela de pământ, tot mai sărac în flori și culoare, dar cu mare cheltuială făcut, când aveam la îndemână soluții mult mai ieftine, mai practice, mai pline de culoare dar, mai ales, cu mult mai potrivite ambientului. Căci județul nostru nu e renumit în păuni, eventual în cei politici, că în cei aviari, ba. Dar asta e! Când nu ai altceva de făcut, te complici la viață! Măcar dacă am face-o cu folos! Însă de ce să nu ne complicăm, dacă avem cu ce! Adică bani! Că altfel n-am fi făcut-o. Nu-i așa?

Oricum, îi anunțăm pe edili că păunul e pe cale să devină o struțocămilă, adică o cocoașă cu cap de struț, asta dacă nu va ploua și mai mult, s-o ia la vale și să ne trezim doar cu un cap fără trup.

22 iunie – „Călăuza noastră“ nr. 844

CINE-A PUS MONUMENTU-N DRUM?

Probabil că mulți dintre deveni, în plimbarea lor spre parcul de la poalele cetății, au observat printre aglomerația de mașini din fața prefecturii, un... monument, zice-se! Ideea este generoasă: un monument închinat luptătorilor anticomuniști. Dar pentru Dumnezeu! Un loc mai nefericit și mai nepotrivit pentru a-l instala, nici că se putea. A „înghesui” într-o parcare „full” de mașini un monument închinat memoriei unor adevărați eroi, este ori nepricepere ori absolută lipsă de respect. Am văzut mașini parcate chiar „la mustață” de postamentul blocului de piatră care imaginează jertfa eroilor. Păcat de muncă și preț pentru că așa cum este așezat, bietul monument este sufocat de peisajul automobilistic ce-l înconjoară din toate părțile. Să fi fost pus cu intenție în acest loc? Oricum, noi credem că merita o zonă respirabilă, în care să fie pus în evidență cu adevărat, văzut din toate părțile, de tot trecătorul prin zona respectivă. Oare chiar așa de mare să fie înghesuiala de monumente în reședința de județ încât să nu i se fi găsit alt loc? Sau pur și simplu n-a interesat pe nimeni unde și cum este instaleat el? Trebuiau, probabil, să fie cheltuiți niște bani și în rest, nu mai contează. Asta să înțelegem? Și când te gândești că în municipiul Deva sunt atâtea locuri unde monumentul eroilor anticomuniști s-ar fi arătat în toată splendoarea sa! Păcat că nu a existat ochiul bun să le vadă!

29 iunie – „Călăuza noastră“ nrt. 845

RINGUL

Iată, ringu-i pregătit. Luptătorii, Tăriceanu și Băsescu, așșderea. Așteptam cu toții acest meci pentru că devenea pe zi ce trece mai evident, mai inevitabil. Prima rundă este în desfășurare și se pare că Tăriceanu se află într-un ușor avantaj. Și asta, pentru că a pus în joc un subiect sensibil pentru români: întoarcerea acasă a soldaților din Irak. Și după cum spun sondajele, mai mult de 60% din populația României dorește acest lucru, considerând că nu au soldații noștri ce căuta acolo și ca urmare nu e cazul să moară soldații noștri în apărarea unor himere. Deci s-ar putea spune că Tăriceanu se află într-un ușor avantaj, argumentele lui mergând la coarda sensibilă a românilor, permițându-i să atace mai detașat și sigur pe poziție. Băsescu, într-o ușoară slăbiciune și crescută iritabilitate, pierde teren. Spectatorii s-au învrăjbit și ei. Împărțiți în două tabere, umplu ecranele televizoarelor, apărându-și cu îndârjire reprezentantul. Iar noi... noi privim la ei și nu ne vine să credem. Parcă erau aliați, parcă se vroiau cândva un monolit în vârtoarea vremii, care să aducă binele poporului, bine pe care n-a reușit până acum să-l aducă niciunul. Iar acum avem în față o alianță sfășiată de interese opuse, prea preocupată de... „care pe care”, ca să-și mai amintească și de noi, cei cu votul la rever și cu buzunarele

doldora de vise frumoase precum că vom intra în UE și vom trăi bine, după spusa președintelui. Deci, cine iese cel mai mult în pierdere din acest meci fără stăpân? Noi, marea masă, păcăliți precum că o alianță precum DA era exact ce-i trebuia României s-o ia pe drumul cel bun.

Apropo, ați observat că scindarea Mitropoliei Ardealului a creat un precedent? IPS Pimen Bucovineanu, cere și dumnealui reînființarea Mitropoliei Bucovinei și se pare că asta nu e tot; procesul de desființare a marilor mitropolii va continua. Că doar dacă e vreaște, vreaște să fie!

6 iulie – „Călăuza noastră“ nr. 846

ANOMALIE

E drept că anomalia funcționează la noi peste tot și ca urmare a început să fie socotită normalitate dar, atunci când ea te implică pe tine, pacientul, bolnavul, anomalia devine cât se poate de dureroasă. Printre atâtea nefericiri pe care le suporti în spital, dacă e musai să te internezi, se vede treaba că nu e de ajuns și atunci se mai inventează mereu altele și altele care să te scârbească de viață cât se poate de mult.

Mă refer aici la cazul când ai nevoie grabnică de niște analize în vederea stabilirii unui diagnostic sau a urmării evoluția unei afecțiuni care te neliniștește. Care e procedura? Te duci la medicul de familie, ți se dă bilet de trimitere spre clinică, spre laborator, ajungi acolo, stai la rând liniștit că ai bilet de trimitere și că totul va fi bine. Dar când ajungi în fața asistentei, află altceva: te poate programa doar peste o lună și ceva, că până atunci nu mai au locuri. Și tu îi explici că ai nevoie de aceste analize cât mai urgent că de aceea ai venit să le faci, că ai o problemă de sănătate pe care trebuie să ți-o rezolvi cât mai repede pentru că acum ești bolnav și trebuie să știi ce se întâmplă cu tine. Dar, femeia în halat alb din fața ta dă din umeri „inodoră și incoloră” repetându-ți același lucru: numai peste o lună și ceva!

Disperat și strâns rău cu ușa pentru că boala nu așteaptă,

o întreb: bine, și atunci ce pot să fac? Unde să mă duc? Însă tot ea îți dă extrem de repede soluția: Vă putem face acum, pe loc, analizele fără programare. Bine, și ce presupune asta? Întrebi, stupefiat de rezolvarea venită rapid în favoarea ta. Păi presupune! Pentru că afli imediat că în asemenea condiții, analizele sunt extrem de scumpe. Cine te-a pus să te îmbolnăvești și să ai nevoie grabnică de analize? Și-atunci, fie renunți neputincios că nu poți suporta o asemenea cheltuială, fie renunți la orice altceva și plătești, că n-ai ce face. Însă te întrebi: cum de nu mai sunt locuri când vii cu trimitere și cum dintr-o dată sunt locuri cu nemiluita când nu mai faci uz de ea, lăsându-te descoperit, și la voia laboratorului, acceptând orice condiție numai să-ți rezolvi problema, că nu poți să aștepti. Sănătatea e cea mai de preț! Nimeni nu mai ține cont că ai plătit asigurările de sănătate la zi, că ești un om bolnav și treci printr-o stare psihică dificilă. Banul ăsta, cum devine el pentru unii mumă și pentru alții ciumă! Cui să te mai plângi, că și așa în vacarmul în care trăim nu te mai aude nimeni?

13 iulie – „Călăuza noastră“ nr. 847

ÎNTRE GÂLCEAVĂ ȘI RĂZBOI

Suntem martorii unor evenimente pe care, cu toată toleranța noastră, nu le putem „înghiți” ca și când asta ar fi exact ceea ce ne trebuie. Gâlceava din PNL și războiul dintre Israel și Liban sunt la concurență pe ecranele televizoarelor iar noi suntem „bombardați” cu tot felul de știri din lumea asta care nu mai este de mult o lume normală. Trăim într-un adevărat vacarm și ne măcinăm, înflăcărați de orgolii și lipsiți de toleranță, până în pânzele albe.

PNL-ul de exemplu, este partidul care, de-abia acum începe să-și piardă cu adevărat credibilitatea, acum când îi vezi pe niște lideri rătăciți în confuzia Alianței – de altfel, liberali cu state vechi în partid, care ies în public jelindu-se de scăderea în sondaje a PNL-ului, criticându-și fără jenă colegii, dorind ce?? Binele partidului?! Cine mai crede asta? Dacă te doare cu adevărat starea partidului tău, nu faci ceea ce face acum „grupul dizidenților” pozând în salvatori de ceasul al 12-lea, ci stai, pui umărul, spui tot ceea ce te îngrijorează în interiorul acestui partid. Pentru că altfel, îl duci sigur la destrămare și la pieire. Oamenii știu: partidul care nu reușește să-și rezolve problemele în interior, nu merită încredere. E un partid slab, sfâșiat de orgolii și nimic mai mult. Teodor Stolojan, Mona Muscă și Valeriu

Stoica ar putea fi, în trufia lor, groparii PNL-ului și atât. De ce Stolojan și-a lăsat partidul și a plecat nici mai mult, nici mai puțin decât la Cotroceni, sub pelerina lui Băsescu? Mona Muscă de ce și-a părăsit postul de ministru de la Ministerul Culturii, pozând în vedetă care își dă demisia din toate funcțiile? Nu mai vorbim de Valeriu Stoica ce a preferat să stea pe margini ca un băiat de mingi, până a prins faza să intre și el în joc. Toți trei au trădat cauza partidului lor exact la momentul când trebuiau să fie mai uniți, și acum vin cu tupeu și cer socoteală?! E o chestiune de bun simț pe care nu o prea putem pricepe la intelectualii fini care se pretind a fi cei trei.

În altă ordine de idei, dar pe felia acelorași zile, războiul dintre Israel și Liban produce o mișcare extraordinară în planul liderilor politici ai lumii. Convoaiele se mișcă pe toate meridianele și nu știm ce ne va aduce ziua de mâine. Până una alta, în zona conflictului mor oameni nevinovați care au trăit sub soare cu dor de viață și nu cu dor de moarte. Aflu acest lucru zilnic, de la prietena mea Luiza, ce locuiește exact în buricul conflictului: Haifa. N-avem deci motive de bucurie. Și singura noastră speranță a mai rămas în Dumnezeu, că în oameni...

20 iulie – „Călăuza noastră“ nr. 848

AVEAM CÂNDVA UN CENTRU DE LIBRĂRII...

Da! Aveam cândva o rețea de librării, o Casă a cărții, unde scriitorii hunedoreni își mai puteau depune cărțile, mai puteau face o lansare de carte, o întâlnire cu cititorii, o manifestare literară. Adică aveau posibilitatea să păstreze o anume legătură cu cei din jurul lor, să se cunoască și să dialogheze unii cu alții, și asta însemna mare lucru pentru că scriitorii hunedoreni aveau și ei partea lor de respect și de bucurie iar cel interesat de literatura hunedorenilor știa unde s-o caute: în librării, cum ar fi fost firesc. CUM ar fi fost... pentru că acum, s-au schimbat cu totul lucrurile. Scriitorul își ia bocceluța cu cărți și pleacă pe la o librărie sau alta să-și depună și el cărțile spre vânzare, pentru hunedoreni, să se vadă că există și că are încă o carte nouă. Cum făcea altădată... Dar peste tot, în rețeaua de librării i se spune că nu se mai poate așa ceva, că librăriile au fost preluate de o firmă mare de pe la București și nu mai au voie să achiziționeze cărți de la scriitorii din zonă, ci li se trimit cărți numai de la câteva edituri mari din țară, cu care „noii stăpâni” au o colaborare. ȘI PUNCTUS. Nu mai ai altceva ce face decât să te întorci cu cărțile acasă și să găsești alte mijloace de a ajunge la cititori. Bine-bine dar n-ar fi potrivit ca scriitorii hunedoreni și cărțile lor să fie prezente permanent în librării, adică să aibă

acces la ei oricine și în orice moment, când are cititorul bani sau chef să vadă ce-au mai scris hunedoreni? Așa ar fi firesc. AR FI... dar ce mai e firesc în lumea asta năvalnică și zgomotoasă în care trăim?! Nu mai interesează pe nimeni acest aspect. Autoritățile locale nu au timp de scriitori și în general de creatorii lor. Nu sunt un motiv de mândrie pentru ei, nu sunt interesați să-i cunoască, decât așa, după ureche, dacă cumva ajunge vreun nume până la „înălțimea” lor. Așa ne explicăm de ce nu-i onorează nici măcar cu prezența la manifestări, la o lansare de carte sau la un vernisaj. N-am văzut pe nimeni până acum să dorească să-i cunoască pe creatorii hunedoreni, adică să aibă o întâlnire măcar o dată pe an cu ei, să-i asculte și să-i vadă la față. Nici măcar Direcția de cultură nu și-a exprimat vreodată această dorință, să stabilească un dialog cu cei pe care îi are în „curtea” sa, că de-aia reprezintă cultura în teritoriu. Să se știe ce potențial creator are județul ăsta, cine reprezintă județul pe harta creației. Toată lumea așteaptă în birouri luxoase, să meargă bietul creator „cu năframa în băț” să se prezinte singur... eu sunt cutare sau cutare... ceea ce nu prea stă în firea lucrurilor. Pentru că, cei mai mulți dintre ei au bunul simț de a-și vedea de lucru și a nu face anticameră pe la mai marii zilei. Și astfel se ajunge la situația tristă când, numai dacă moare vreunul dintre creatorii noștri, să se afle ce om valoros a trăit printre noi.

27 iulie – „Călăuza noastră“ nr. 849

ASTA NE MAI LIPSEA!

Trebuie să recunoaștem: n-am avut până acum parte de un prim ministru conducând ședința de guvern în pantaloni scurți, șlapi, cămașă lejeră și... picior în ghips, venind la datorie cu ajutorul unui trepied pe care-l purta cu greu. Deci, trebuia s-o vedem și pe asta, că doar la câte surprize ne-au rezervat până acum mai marii noștri... Și dacă președintele se urcă la volanul mașinii proprii după o noapte de chef garnisit bine cu șampanie, de ce n-ar încăleca și prim ministrul pe un „bidiviu” de marcă și ar goni în draci până când ar pierde legătura cu realitatea și s-ar izbi de o mașină?! Că doar om e și el! Se pare deci, că cei doi sunt mereu la concurență de gafe, de surprize care să ne scoată din moleșeala zilei. Că de, altceva mai bun nici nu avem de făcut! Dar una e să fii muritor de rând, să-ți poți da frâu liber pornirilor și alta e să fii președinte sau prim ministru și să porți pe umeri crucea unui destin de țară. Cruce pe care ți-ai asumat-o voit, cu bună știință și în toate facultățile mintale. Nu? Așa că din respect pentru poporul pe care îl reprezinți și pentru misiunea pe care o ai, n-ar trebui să faci asemenea gafe. Uimește-i pe ai tăi cu alte fapte de ispravă, nu cu asemenea porniri care te trădează a fi un om slab, incapabil să-ți asumi rigorile rolului pe care îl joci la un moment dat (prin datul sorții)

în istoria țării tale. Dar probabil că și de data aceasta câinii latră (adică noi) și urșii (adică ei) își văd de drum. Că doar fiecare trebuie să rămână în amintirea celorlalți prin ceva. După puteri...

3 august – „Călăuza noastră“ nr. 850

NĂSTASE NU E SINGUR

Când un lider politic de talia lui Adrian Năstase e în picaj direct, de obicei îl părăsesc toți, prieteni, colegi de partid, chiar și rude. E o realitate pe care noi am întâlnit-o de multe ori. O recentă prezență a sa în județul Hunedoara ne-a dovedit însă că Năstase, cu toate belelele lui, n-a rămas singur. În jurul său a fost tot staful PSD-ului hunedorean, ba mai mult decât atât, o bună parte dintre conservatorii hunedoreni (Cum se face?! Oare de ce?) au fost și ei prin preajmă dându-i binețe cum se cuvine unei vechi cunoștințe. Nici simplii trecători n-au rămas indiferenți la prezența liderului și au îngroșat rândurile simpatizanților, ca să se poată lăuda și ei că l-au văzut pe Năstase în carne și oase... De ce să piardă ocazia dacă omul le-a ieșit în cale?

Cu gânduri bune sau rele, toți cei prezenți n-au putut să nu remarce că fostul prim ministru s-a debarasat foarte mult de trufia sferelor înalte, coborând la nivelul omului normal, bine dispus (măcar de ochii lumii), făcând față situației și crezând încă în steaua sa. Cu putere crezând încă în steaua sa!

Un cârcotaș ar fi spus că se aștepta să vadă mai mulți oameni la întâlnirea cu Adrian Năstase. Aș putea spune și eu același lucru, dacă n-aș fi văzut gesturile de prietenie care i se

arătau și care m-au convins că Adrian Năstase poate fi fericit: mai are prieteni în lumea politicianilor. Și asta nu e puțin lucru. Chiar dacă la sediul filialei județene a partidului său, tabloul, de la o vreme, i-a fost dat jos de pe perete fiind dosit după o masă cu televizor, toți ai lui (și nu numai) l-au întâmpinat „bucuroși de oaspeți” și l-au însoțit peste tot ca pe „fratele mai mare”. Deci, să știm: Năstase încă nu e singur!

10 august – „Călăuza noastră“ nr. 851

CARE PANTEON AL MOȘILOR?

Tebea, este locul despre care tot românul a auzit câte ceva și este firesc să dorească să-l vadă atunci când ajunge pe plaiuri hunedorene. Ba mai mult, dacă se-ntâmplă să ai oaspeți din străinătate, cu mândrie locală, dai o fugă să-i arăți care este locul sfânt al moșilor, loc încărcat de istorie și legende. Căci, sus, în Munții Apuseni, e patria moșilor, patria Avram Iancului, oameni hotărâți, cu patriotismul până în măduva oaselor, neștirbit de nici o vremeire. În acest mod îl recomanzi tu prietenului venit de departe și care dorește foarte mult să cunoască județul în care trăiești de atâția amar de ani. Și pornești la drum cu toată convingerea că vei prezenta celui pe care-l însoțești, o adevărată lecție de istorie, în haine de sărbătoare. Ce găsești însă la fața locului, iertată-mi fie vorba! e jalnic. Panteonul se află într-ouitare și degradare, ba chiar sărăcie, jenantă. El începe să rămână mai mult în amintirea noastră, căci realitatea îl șterge parcă spălat de ploi, împruținându-se. Intri pe poartă într-un spațiu încremenit, mort cu adevărat care nu mai are nimic comun cu un panteon. La poartă plătești un bilet de zece mii lei și cea care se numește ghid în acest spațiu, te întreabă, fără nici o tragere de inimă, dacă ai nevoie de ghid. Cred că nici n-ar trebui să fii întrebat acest lucru, ci pentru cei zece mii pe care-i plătești, (și între noi

fie vorba, e cam mult pentru ceea ce ți se oferă), chiar să beneficiezi de explicațiile ghidului, fără să fii întreat. Ceea ce ți se înfățișează după ce treci de poartă, nu mai seamănă deloc cu ceea ce știi că a fost odată. Regret că trebuie s-o spun, dar comuniștii dădeau mai multă onoare memoriei eroilor legați de acest spațiu. Acum, un loc sterp, cu câteva flori pe mormântul Iancului, o biserică închisă despre care ghida te lămurește că nu aparține Muzeului de istorie de la Deva, ci autorității locale și că nu are posibilitatea să o arate vizitatorilor. Doamne-Dumnezeule, această piesă grea a panteonului, inima lui – biserica, închisă vizitatorilor? Unde sunt vremurile când moș Todea te întâmpina cu atâta bucurie și dragoste? Noi, avem noroc, vine purtătorul de cheie al bisericii să ia ceva dinăuntru și profităm admirând vechiul tricolor de pe arcadele bisericii, clopotul ce-a bătut trei zile și trei nopți la moartea lui Avram Iancu, tablourile... chiar și noile scaune, sculptate cu măiestrie, despre care aflăm că fiecare localnic și l-a cumpărat din banii proprii... Suntem deci norocoși pentru că cei ce vin după noi, nu mai pot admira biserica decât pe dinafară. Ba mai mult, ghida când aude că am fost și în biserică, se supără că n-am chemat-o să ne explice (?!!!). Pe lângă noi trec turiști dezamăgiți, ba chiar furioși că li s-au cerut zece mii de lei și n-au beneficiat de nici o explicație a ghidului, ba mai mult, n-au putut vedea nici biserica în interior. Sunt cumplit de dezamăgiți despre ceea ce înseamnă acest Panteon, aruncă biletele în fața ghidei și pleacă amenințând că această înșelătorie n-o să rămână fără urmări. Plecăm și noi dezamăgiți, închipuindu-ne că am văzut pe fiecare mormânt de erou, flori și lumânări, că biserica are ușile larg deschise și că un urmaș al lui moș Todea ne primește cu aceeași tragere de

inimă...

Și mai e ceva de spus: ce caută un gorun al președintelui Băsescu în panteonul moșilor? De ce s-a dorit a fi un demn urmaș al lui Ceaușescu, (fiind singurul dintre președinți!) și să-și planteze gorunul lui vremelnic într-un asemenea loc? Că doar n-a făcut nici o faptă eroică pentru moși. Așa că e o impietate ca gorunul lui să stea alături de cel al lui Avram Iancu sau și mai mult, chiar în coasta rănitului gorun al lui Horea.

Oricum, se vede treaba că Panteonul Moșilor nu este în raza de interes a nici unui politician sau partid, decât în scop electoral în zilele când se adună mult popor în jurul lui. În rest, e lăsat în voia soartei cu cea mai nedreaptă bună știință. Iar noi, cei trecuți de 40-50 de ani trăim cu nostalgia la ceea ce a fost odată acest loc. Însă, cu ce vor trăi cei ce vin după noi?...

17 august – „Călăuza noastră“ nr. 852

COSTEȘTI 2006

Sărbătoarea de la Costești, prezentă de mulți ani în peisajul manifestărilor culturale din județul Hunedoara își pierde tot mai mult frumusețea și originalitatea cu care plecase la drum. S-a putut observa acest lucru și în acest an, când – spre exemplu – în program scria „Târgul meșterilor populari” iar la fața locului nu exista aproape nici urmă de meșter popular (doar doi pricăjiți, cu obiecte îndoielnice de lut și lemn, undeva într-o margine), în schimb era o sufocantă înghesuială de tarabe cu haine de prost gust, articole de sezon, mici și bere, fructe și vată pe băț. Așa că mă întreb și eu: cum de în program scrie negru pe alb „Deschiderea Târgului meșterilor populari” – sâmbătă, ora 14? Unde au dispărut acești meșteri populari care ar fi adus cu adevărat frumusețea și originalitatea întâlnirii „cu istoria” de pe aceste plaiuri, cum altădată se întâmpla?! Din păcate, de foarte multe ori am început să ascundem tradiția noastră populară după ușă, ca pe sărmana Cenușăreasă, lăsând loc liber bâlciului ieftin și de prost gust, comun oricărei „întâmplări” câmpenești, fără importanță, fără pretenții. Dar Costeștiul?! Când ar trebui să fie sărbătoare emblematică pentru arta noastră populară, obicei și port, de ce a căzut atât de mult în banalitate și ieftinătate?! Oare nu mai merită să scoatem în față arta migăloasă, arta superbă a

meșterilor noștri populari, adevăratele tradiții românești, la o sărbătoare precum este Costeștiul, locul de sub coasta cetăților dacice, loc plin de importanță istorică pentru neamul românesc? Asta nu mai înseamnă nimic pentru noi?? Păcat, mare păcat! În rest, toate bune și frumoase: muzică populară, muzică...., foc de artificii. Ca la un bâlci obișnuit, pe care-l putem trăi oriunde. Organizatori, întoarceți-vă la tradiție, că nu e nici o rușine: ea ne-a mai rămas marcă de preț!

24 august – „Călăuza noastră“ nr. 853

**„SUNTEM UN NEAM DE EROI/
UITĂ-TE LA NOI!”**

De când cu isteria dosarelor, prin sufletul meu trece zilnic minunatul, tristul și adevăratul cântec al lui Florin Chilianu: „Suntem un neam de eroi/ Uită-te la noi!” Căci prea e mare fierberea acestor rușinoase fapte și toată „panarama” prea ia adeseori forma unor scandaluri de mahala, care ne obosesc și ne agresează psihic. Cine avea nevoie acum de acest lucru? Cine ne manevrează din umbră ca pe niște păpuși din cârpe, distrându-se pe seama slăbiciunii noastre? Vorba cântecului: „Pedepsiți să fim/ Și să împlinim/ Mitul carpatin”. Da, e bine să știm care ne-au fost trădătorii, care ne-au fost cameleonii, dar dacă tot nu s-a făcut la timpul potrivit acest lucru, dacă tot li s-a permis (de către cei care știau adevărul) cu bună știință, ca tocmai ei să ne dea lecții de democrație, să ne devină modele de conduită... atunci a cui e vina mai mare? A celor care au tănuit existența dosarelor sau a celor care au fost informatori? Iar deconspirările zilnice sunt făcute cu atâta „plăcere” – ca la școală, când copiii încep să se pârască unii pe alții – încât nu mai sunt credibile, încât devin prea multe și te fac să te întrebi: oare am fost un popor de informatori? Și revin din nou la Chilianu și la cântecul său, căci el se potrivește de minune cu ceea ce trăim

astăzi: „Cum ne mai lovim/ Cum ne asmuțim/ Câinii răi spre voi/ Voi ce suntem noi/ Neamul de eroi”...

Oare ce ne-o mai aduce ziua de mâine? Plecarea trupelor în Liban?... Pupături între pediști și liberali, care dintr-o dată declară prietenește: „Protocolul încheiat între noi este Biblia noastră” ca și cum s-ar adresa unui popor de orbi ce crede toate balivernele...

Nimic nu e întâmplător pe lumea asta...

31 august – „Călăuza noastră“ nr. 854

UN FEL DE PROTEST

De ceva timp, primim la redacție telefoane și scrisori de la abonații noștri în care ne spun că nu primesc ziarul „Călăuza noastră” decât cu mare întârziere sau chiar nu-l primesc deloc. Ba mai mult, unora, poștașii – cei care ar trebui să le ducă la timp ziarele – îi îndeamnă să nu mai citească acest ziar, recomandându-le alte publicații. Câteva cazuri de acest gen le-am sesizat și la Poștă, pentru că nu e firesc dacă omul plătește bani pe abonament și vrea să citească acest ziar, să existe persoane care, din motive numai de ei știute, dosesc acest ziar, îl împiedică să ajungă la destinatar. Cui fac aceste persoane jocul? „Călăuza noastră” este un ziar cu dragoste de oameni, îi respectă și-i ajută după puterile ei. Chiar și pe poștași i-a ajutat de multe ori în activitățile lor, a fost alături de ei, a scris despre ei, le-a acordat toată încrederea și ori de câte ori a fost cazul, le-a luat apărarea. De ce unii dintre ei răspund cu rău, binelui făcut?! Nu avem de unde să știm ce motivație are atitudinea lor, de-ajuns însă că îi necăjesc pe abonații noștri și prin ei, pe noi. Să fie oare vina că existăm, că n-a fost să fie după previziunile unora mai sceptici, care (cu bucurie nereținută) nu mai dădeau nici o șansă ziarului nostru? Poate fi și aceasta o explicație... Vreau însă să-i asigur pe abonații noștri, că ziarul „Călăuza noastră” apare întotdeauna

miercurea la prânz și primii căroră li se trimit ziarele, sunt ei – dragii și fideliu noștri cititori. Deci vina nu este la noi. De aceea îi rugăm pe abonații noștri ca, acolo unde este cazul, să facă sesizări la Poștă, pentru că Poșta Română are și oameni de calitate, care știu să-și facă datoria cu toată seriozitatea, care țin la prestigiul instituției lor și pot lua măsurile convenite.

7 septembrie – „Călăuza noastră“ nr. 855

STILUL BĂSESCU

Președintele nostru nu prea ne mai surprinde cu gesturile sale. Aproape că știm dinainte cum va proceda într-o situație sau alta pentru că el, președintele nostru, are un stil propriu de a acționa care-l face inimitabil. De pildă, cum l-a debarcat pe Petre Roman, apoi pe Stolojan, apoi pe Năstase ș.a.m. d. iar în ultima vreme, cum l-a pus în brațele justiției, să fie cercetat penal, pe Atanasiu, ministrul armatei. Că de, i-a jignit mândrețe de consilieră (motiv pentru o răfuială mai veche) și el nu poate rămâne cu polița neplătită. Pe tabla de șah a politicii deci, se joacă dur, fără menajamente, că doar n-au să-și mai trimită bezele când unul face parte din PNL iar celălalt, mai „pe șestache” din PD, că la vedere nu mai are voie câtă vreme este la Cotroceni.

Cât de mult a trecut parcă de la vremea când, într-un elan portocaliu, președintele nostru ne ademenea voturile cu „Să trăiți bine!” iar noi, scârbiți de cei ce-au fost și încântați de cei ce veniseră, am crezut că în sfârșit, ne-am găsit omul care ne trebuia și l-am votat cu convingerea că așa e cel mai bine.

Și uite-așa, asistăm de doi ani de zile la tot felul de certuri și „nărozii” încât am și uitat să mai trăim bine. Surprizele curg peste noi ca bostanii și nu mai avem timp să ne-ntrebăm: „Dar cu noi ce se-ntâmplă?!”. Președintele nostru posedă atât de bine

arta amăgirii încât ne tot poartă cu zăhărelul oferindu-ne circ din plin. Că altceva nu are ce! Sărăcia este mare, iarna e aproape, scumpirile se anunță tot mai grele... Dar cui îi mai pasă de toate acestea când în capul tuturor politicianilor noștri nu mai găsești decât scenarii de răzbunări și țipete de cucuvea?!

14 septembrie – „Călăuza noastră“ nr. 856

DOMNILOR! NE-AȚI OBOSIT!

Da! Am început să obosim privind zilnic la certurile și convulsiile politicianilor noștri. Și asta nu dovedește decât un fapt: că ei nu se mai gândesc demult la noi și la binele nostru ci numai la a-și plăti polițe și a ne face pe noi să avem sentimentul că privim în curtea cu hiene înfierbântate de gustul sângelui (al puterii). De parcă doar pentru asta și-au dorit să ajungă în fruntea statului. De parcă nimeni nu mai știe că suntem aproape de integrarea europeană și toată Europa stă cu ochii pe noi. Și așa sunt destui sceptici în ceea ce privește intrarea noastră în UE. Faptul că politicienii noștri sunt niște certăreți și scandalagii înverșunați, îi face pe cei din Uniune să ne privească de un timp cu și mai mare scepticism, căci nimeni nu are nevoie de scandaluri într-o lume riguros organizată. Iar politicienii noștri arată că asta știu ei a face cel mai bine: să se certe! N-a venit nici unul dintre ei să spună: Domnilor am început să-i obosim pe oameni cu disputele noastre! Și atunci ne simțim obligați să le spunem noi dragilor politicieni: Domnilor, ne-ați obosit! Nu vă mai putem suporta scandalurile! Viața noastră e destul de complicată și așa, destul de grea și ne pare rău că ne-ați uitat cu totul. Ne pare rău că am răspuns balivernelor voastre din campania electorală și v-am votat. Ne pare rău văzându-l pe

președintele nostru stârnind cu viclenie șerpească tot felul de dispute, când face politica statului la un șpriț, distrându-se și veselindu-se din plin în văzul tuturor, uitând că majoritatea ochilor ce-l privesc la televizor, sunt împovărați de grijile vieții, de datoriile și impozitele devenite insuportabile. În starea noastră interioară în care râsul își găsește cale tot mai greu, ne-ar prinde bine decența strunită a celor ce ne conduc destinele în timpul de-acum. Știm că sunt oameni și că viața a fost mai norocoasă cu ei, dar măcar să respecte tristețile noastre și să ne menajeze pe cât posibil, ca să avem și noi sentimentul că nu suntem doar o masă de manevră pe timpul alegerilor și atât!

21 septembrie – „Călăuza noastră“ nr. 857

VĂ MAI MIRĂ?

Mă uit din nou la politicianii noștri prinși de vria unor declarații ale lui Marko Bela în legătură cu autonomia Ținutului Secuiesc. Mă uit și-i văd foarte mirați de aceste declarații și de poziția UDMR. Păi cum?! Noi toți știam, vedeam, înțelegeam unde bat toate demersurile și acțiunile lor și partidele românești nu știau? Nu vedeau politicianii noștri că orice ar fi și orice ar promite la suprafață, UDMR-iștii își urmăresc obiectivele cu calmul și răbdarea felinei? Îmi vine foarte greu să cred acest lucru. Dar tentația puterii și a câștigului i-a făcut să treacă sub tăcere acest lucru, crezând că totul se stinge ca spuza unui foc. Numai că întotdeauna sub spuză rămân ceva cărbuni aprinși care întrețin mereu vechea dorință: de autonomie a acestor conaționali ai noștri, cu care Dumnezeu ne-a pus laolaltă. De ce își doresc ei enclavizarea tocmai acum când se deschid porțile europene? Sunt întrebări la care desigur răspunsurile nu pot fi decât prudente, dar care ne lasă un gust amar când vezi că cei cu care conviețuim spun că nu mai pot trăi decât separat de noi, că numai atunci și-ar găsi ei liniștea și binele. Mai are cineva timp să-i creadă pe cuvânt? Din păcate nu. Cum, de fapt, nici pe politicianii români nu-i mai credem când se arată surprinși de ceea ce declară partenerii lor de coaliție. Și iar e vraște pe

scena politică românească! Iar noi vom constata în curând că iarna nu-i ca vara. Așa că, degeaba își arată acum indignarea politicienii noștri, că și-au făcut-o cu mâna lor! A propos: pe românii din Ținutul Secuiesc i-a ascultat careva ce-și doresc? Poate că viața pentru ei este mai grea ca a majorității din jur. Poate că au și ei multe pe suflet, dar cui să le mai spună?

28 septembrie – „Călăuza noastră“ nr. 858

SĂ NE BUCURĂM, DAR CU MĂSURĂ

Desigur, drumul liber spre integrarea în Uniunea Europeană pe care ni l-au certificat comisarii europeni este motiv de bucurie pentru noi toți. Căci, să recunoaștem, fiecare întoarcere din Occident, ne pune greu la încercare răbdarea când ajungem la granița cu Ungaria, vameșii maghiari fiind extrem de vigilenți, ba uneori făcând exces de zel, cu cei ce intră sau ies din spațiul Uniunii Europene. Este și asta una din cauzele pentru care dorim intrarea în comunitatea europeană, pentru a avea și noi circulația liberă... și pentru că, orice s-ar spune, suntem parte din marea familie europeană. Acordul de integrare nu face decât să certifice acest lucru. Așadar, bucuria e mare pe capul românului, visând la trai mai bun, la civilizație, la viață mai ușoară. Cu siguranță în cele din urmă va fi așa... dar toate, toate va trebui să ni le facem singuri, ca urmare trebuie să punem umărul la treabă, să muncim și să învățăm că într-o lume civilizată nu putem sta decât fiind și noi civilizați, trăind cu strictețe sub rigorile legii. O vizită recentă în Germania, m-a convins că germanii au în sufletul lor mari îndoieli asupra noastră, privind pe ici pe colo, prin părțile esențiale cu îngrijorarea că ei vor plăti ca nouă să ne fie mai bine. Și poate au dreptate. De aceea ar trebui să ne dăm seama că binele stă în

primul rând în puterea și mâinile noastre, în seriozitatea și cumpătarea noastră. Căci nu va fi deloc o „veselie pe câmpie” integrarea în Uniunea Europeană. Ea va însemna mai întâi sacrificii, sacrificii și iar sacrificii apoi o mai veni și binele... sperăm noi, căci, din câte am văzut, țări cu statut îndelungat în Uniune, au tot mai mari nemulțumiri cu privire la statutul lor. Sunt mai mult obligații decât drepturi, sunt mai multe taxe și impozite, peisajul însăși al acestor țări devine prea asemănător unul cu altul, prea „croit în linie dreaptă”, prea uniformizat. Lanurile de porumb sunt aceleași peste tot, grâul la fel, plantațiile de vie sau pomi fructiferi la fel, roșiile, ardeii, varza, castraveții la fel ș.a.m.d. Unii europeni încă vin în România să se aprovizioneze cu legume și fructe naturale, fără modificări genetice, pentru că au auzit că în România este încă posibil așa ceva. „Dar stați să intrați și voi în Uniune și-o să vedeți...” îmi spune, mai în glumă, mai în serios, un amic german.

Și-atunci, dragii mei, probabil este bine să ne bucurăm că la 1 ianuarie 2007 vom intra în Uniunea Europeană, dar să ne bucurăm cu măsură...

5 octombrie – „Călăuza noastră“ nr.859

IAR PREȘEDINTELE?!

E tot mai clar faptul că dl Băsescu, deși astăzi se află la „cârma” unei țări, uită adeseori acest lucru și se comportă ca pe vaporul de altădată, printre mateloții vremurilor sale de căpitan de cursă lungă. Și spun acest lucru deoarece se lasă prea mult „ispitit” de limbajul colorat pe care l-a învățat călătorind pe oglinda apelor lumii uitând cu totul că astăzi e președinte și că această atitudine (față de oricine, nu numai de un gazetar), nu-i face nici o cinste. Ba mai mult, îl va „ajuta” cu timpul să fie tot mai singur în câmpul cu hiene iar la sfârșitul mandatului său se va trezi în postura de mare perdant. Probabil că sfătuitoarii săi de taină i-au spus mereu că unui președinte îi stă bine să-și trateze până și dușmanii cu diplomație, ba chiar uneori (după caz), cu mascată prietenie. C-așa-i în politică! Dar a-i face „găozari” tocmai pe cei ce l-au ajutat de la începutul carierei sale politice mi se pare mult prea nedemn din partea unui președinte. Buni sau răi, prieteni sau dușmani, ziariștii l-au ținut mereu în atenția maselor pe dl Băsescu, purtându-se după el, (chiar și atunci când nu merita) ca după sfintele moaște. Iar el, cu istețimea sa de vulpe vicleană a profitat din plin, lansând tot felul de mode, de la căciulă, la dans furtunos cu pirandele, de la botez în direct, la vizitele particulare la mama sa. Cine a mai beneficiat de

atâta mediatizare în țara asta în ultimii ani? Cred că nimeni. Din păcate aroganța domniei sale, în evidentă creștere, îl va arunca în groapa cu lei, de unde în mod sigur presa nu-l va mai scoate, pentru că își merită soarta. Adică „Am nevoie de voi, dar nu vă suport”, cam așa gândește domnia sa și uneori (când te aștepți mai puțin) își trădează gândurile prin ieșiri ce ne lasă fără grai. Căci nu sunt deloc demne de un președinte. A vrut să fie președinte, atunci să se comporte ca un președinte, căci stăpânirea de sine... îi va face foarte bine. Dacă nu e prea târziu...

12 octombrie – „Călăuza noastră“ nr. 860

GEABA PLATFORMĂ-PROGRAM DACĂ N-AI OAMENI

Bunica mea îmi spunea uneori, uitându-se și ea la televizor, că „țara e ra (adică rea, greu) de condus”. Și iată acum, urmărind și eu știrile care ne amețesc zilnic prin noutatea lor, îmi dau seama de înțelepciunea bunicii mele, la cei 91 de ani ai săi. Atâtea convulsii, atâtea frământări, atâtea nestatornicie încât te dai bătut, cu toată intuiția ta, și aștepți liniștit să vezi ce mai urmează, pentru că a început să-ți fie totuna... Suntem martorii „marilor mișcări” în PNL și aproape că ne pare rău cum se fărâmițează acest partid din interiorul său, cică din iubire pentru adevăratele valori liberale. Dar cine mai are timp să creadă acest lucru! Teodor Stolojan atacă acum scena politică, trezit parcă dintr-o hibernare, adună o mână de oameni în jurul său, și împarte iluzii la Pitești, așa cum a procedat și la vremea prezidențialelor când i-a făcut pe foarte mulți oameni să creadă că el e omul potrivit ca președinte și-apoi a eșuat lamentabil, convins fiind de viclenia celui ce „râmnea” prea mult la funcția supremă în stat – că e într-atât de bolnav încât viața lui atârână de un fir de păr. Și că cel mai bun lucru ar fi să stea pe tușă, că toată greutatea președintelui o poate lua celălalt în cârcă, mai călit pe valurile lumii. Și așa Stolojan a făcut prima lui mare greșală față de

partidul pe care pretinde că îl iubește atât. A procedat precum ciobanul care își poartă turma cu grijă până la punte, apoi când să treacă puntea o lasă de izbeliște. Și de-ar fi fost numai atât! Dar o mulțime de români care au crezut în el și au dorit ca numai pe el să-l voteze, au rămas descumpăniți. Deși tratamentul și grava sa boală au durat cam puțin, dl Stolojan n-a ieșit niciodată în față să-și exprime părerea de rău pentru că i-a dezamăgit pe cei ce au crezut în el. A preferat retragerea în colivia de aur de la Cotroceni și atât. Partidul său iubit – PNL-ul a rămas să-și poarte singur de grijă, c-așa-i în viață!

Și-acum dintr-o dată se simte iar liberal sănătos tun și gata să urce din nou pe metereze, să preia steagul. Dar oare câți mai sunt dispuși să-l creadă pe cuvânt?! O primă dovadă a fost prezența slăbuță de tot la Pitești, când cu aceeași mimică de nepătruns ca întotdeauna, a citit platforma program. Colegii de partid dar și românii nu mai pot avea încredere totală în el. Cine știe dacă nu și întoarcerea sa de acum nu e tot un scenariu al lui Băsescu? Pentru că un lucru e clar: omul acesta nu e destul de puternic cât vrea să pară iar calitățile sale de lider s-au atrofiat odată cu „ancorarea“ sa la Cotroceni. Chiar dacă acum și-a dat demisia. Rămâne să urmărim filmul. S-ar putea ca el – filmul – să nu mai bată viața.

19 octombrie – „Călăuza noastră“ nr 861

VÂNĂTOAREA DE INFORMATORI

Nu de mult, cineva dintr-o țară europeană, îmi povestea că a plecat din țară (pe vremea comunismului) tocmai ca să scape de cei de la securitate, care îl presau să semneze un angajament de colaborare. S-a dus dincolo, în democrație, și peste câțiva ani, cineva i-a bătut la ușă punându-i aceeași problemă în față. A refuzat, dar s-a revoltat cumplit în sinea sa: plecase pentru acest lucru din România și ajunsese undeva (în democrație!) unde – se vede treaba că funcționau discret aceleași obiceiuri... Au trecut anii și capitolul acesta a rămas închis, dar din când în când gândul i se întoarce, cu stupoare, la acele momente.

E bine ca la noi să iasă la suprafață cei care n-au avut altă treabă decât să-și toarne prietenii, rudele, cunoscuții pe la securitate, dar când această vânătoare îi bagă pe toți cetățenii acestei țări în aceeași oală, începând după aceea decantarea lor, e o chestiune de jignire. Mai ales când știi că ai fost un om la locul tău și ți-ai dus viața cu greutățile și amărăciunile ei în mod cinstit, stând departe de toate nebuniile lumii, indiferent de epoca în care ai trăit. Mi s-a întâmplat și mie să primesc acasă o scrisoare din partea CNSAS în care mi se spune că datorită funcției pe care o ocup și pentru că există o cerere (din partea

cui?!), voi fi supusă unei verificări dacă n-am colaborat cumva cu vechea securitate și mi se cere în acest sens un CV amănunțit. Nu mă deranjează această verificare, poate liniștit să se facă, dar cred că există suficiente mijloace ca acest lucru să nu jignească pe nimeni. Mai ales când, din pricina aceasta ai suferit într-o vreme și ai avut decența să nu faci pe victima. Căci eu una, am trăit o perioadă când, după fuga fratelui meu în Occident, eram vizitată săptămânal de cineva de la securitate ca să afle vești despre cel plecat; nu am fost membră de partid, nu am publicat (din pricina cenzurii) pe vremea comuniștilor, decât o carte pentru copii... etc. etc. (deși singura mea politică a fost, în toate timpurile, scrisul). Dar toate acestea au fost trăirile mele, de care nu-mi place să fac nici un fel de caz. Așa au fost vremurile... ducă-se pe pustii... privesc în viitor și n-am timp să mă uit peste umăr înapoi. Iată de ce nu mă simt bine când, umbra trecutului reappare, obligându-mă să dau din nou cu subsemnatul, pentru a fi verificat trecutul meu de posibil informator sau colaborator. Și-atunci, încep să mă îndoiesc de democrația în care trăim. Căci, zău, acest procedeu este o tristă poveste pe sufletul meu! Adică nu-mi place maniera, modul de a fi tratată în această situație. De verificat pot fi verificată cât se dorește, nu asta e problema mea, pentru că știu că nu am nimic de ascuns în privința asta. Dar maniera de lucru a acestor domni, mă deranjează, pentru că găsesc în ea obiceiuri mai vechi, despre care nu-mi face nici o plăcere să-mi amintesc. Totuși, pentru că am fost educată să răspund, atunci când mi se cere, voi alcătui CV-ul în amănunțime, și îl voi trimite acolo unde mi se cere, adică la CNSAS. Sper ca aceasta să fie prima și ultima tentativă în acest sens, asupra mea. Aș vrea să se știe că pe vremea

comuniștilor nu am fost cu toții un popor de informatori și nu merităm să fim tratați ca atare. Cine nu s-a plâns niciodată de suferințele îndurate, nu e o probă că nu le-a trăit! Căci știți cum se spune: Marea suferință se petrece în tăcere.

26 octombrie – „Călăuza noastră“ nr. 862

BRAMBUREALA COMISARULUI EUROPEAN

Ne-am frământat într-atât cu alegerea comisarului european pentru România încât am uitat de toate celelalte griji. Eram în fața unei situații nemaîntâlnite până acum așa că toți am așteptat cu nerăbdare să vedem ce propun guvernării noastre astfel încât onoarea să ne fie „reperată” la Uniunea Europeană. Și astfel a început jocul pe cărbuni încinși, care, din păcate, trebuie să recunoaștem, nu prea a corespuns cu speranțele noastre. În primul rând, Varujan Vosganian (politician onorabil de altfel) nu credem că se afla pe lista de preferințe a nici unui român, datorită faptului că, pentru comisarii europeni, în frunte cu Barroso, era un ilustru necunoscut, deși recomandările sale erau cât se poate de bune. Dar ca să fii comisar european se vede treaba că e bine să ai prieteni acolo, între cei cu care vei lucra, altfel nu se poate. Așa că, în primul rând a fost o dezamăgire pentru români, care simțeau că nu este tocmai persoana cea mai indicată să-i reprezinte în forumul european. Lucrurile s-au rezolvat însă de la sine, în stil românesc. A urmat apoi, o altă alegere, făcută (după mărturia președintelui Băsescu), la cafeaua de dimineață, când s-a întâlnit prietenește, cu primul ministru. Este vorba de Leonard Orban, cea de-a doua nominalizare – „un candidat mai bun”. Și noi repede am început să

ne interesăm cine este acesta, aflând că, dacă Varujan era mai cunoscut în interiorul și mai puțin în exteriorul țării, Leonard avea „șansa” să fie invers, adică mai cunoscut în afară decât în interiorul țării. Apoi aflăm că el nu aparține nici unui partid politic, că este fratele lui Ludovic pnl-istul și că are o bogată activitate europeană. Așa să fie! Dar faptul că nu aparține nici unui partid politic nu e un semn tocmai... bun. El va fi comisarul european care vine în țara sa cu diferite proiecte ce au nevoie de susținere și din partea politicienilor români, ca să fie puse în aplicare. Dacă nu are o majoritate politică în țară, dacă nu are un partid în spatele său care să-l susțină, atunci ce va face?!... Patimile României, nu se vor mai termina niciodată?! Suntem sortiți la o veșnică agitație și convulsie? Acum, în ultima clipă aflăm că Leonard Orban a fost admis de Barroso, și că a fost „însărcinat” cu șefia peste Multilingvism?!?... Ne-am pricopsit! Cred că, de fapt, avem ce merităm. Întotdeauna, când a fost vorba de hotărâri decisive pentru istoria noastră, de cele mai multe ori, nu am știut să ne alegem oamenii potriviți. Așa că nu mai e nici o surpriză pentru noi. Să vedem ce ne aduce anul 2009, când numărul comisarilor europeni va fi micșorat. Al nostru comisar va mai rezista selecției? Vom trăi și vom vedea.

2 noiembrie – „Călăuza noastră“ nr. 863

LUNGEȘTE DOAMNE BOALA...

De câțva timp s-a schimbat metoda de eliberare a rețetelor compensate și toată lumea a fost mulțumită pentru că, nu mai era obligată să suporte cozile acelea umilitoare la medicul de familie și la farmacie. Rețetele se eliberează prin programare, pe zile, deci ai scăpat de coada de la medicul de familie. Am zis: În sfârșit o metodă civilizată de a-ți procura medicamentele necesare! Dar... reversul medaliei a apărut curând, adică în a doua lună de la schimbare când s-a văzut clar că au parte de medicamente, fără bătaie de cap, doar cei ce primesc rețetele în primele 2-3 zile de la începutul lunii, restul... aleargă înnebuniți de la farmacie la farmacie până să găsească (dacă au noroc!) medicamentele necesare. Dacă nu... De ești programat, de exemplu, prin data de șase a lunii, șansele de a mai găsi medicamentele se reduc simțitor. Și atunci te întrebi: Care a fost câștigul acestei schimbări? Pentru că bolnavul tot fără noroc rămâne, tot el este cel care, fiind prins între două instituții, medicul și farmacia, suferă. Medicul își are partea lui de justificare: nu mai am voie să eliberez mai mult de 30 de rețete pe zi. Deci e clar, lui nu poți să-i ceri mai mult, repartiția lui e clară. Și cu asta a scăpat de cozile infernale de la ușa lui, la vremea când trebuia să elibereze rețetele, adică la începutul lunii.

Dar... farmaciștii? Cum de fondurile lor se termină atât de repede, dacă bolnavii sunt repartizați pe toată luna, cu rețetele? Cum de la ei nu s-a putut face schimbarea, în așa fel încât bolnavul să-și poarte în suflet doar amarul bolii sale, nu și amarul umilințelor care continuă fără nici o rezolvare?! Căci stresul și alergătura în ceea ce privește procurarea medicamentelor n-a dispărut, doar că a luat o altă formă. Însă mai are cineva timp, în vraiștea ce ne bântuie mereu în lumea asta modernă, să-l facă și pe bolnav „să trăiască bine!” simțindu-se ocrotit de societate și de drepturile ce i se cuvin? Aiurea! Poate cu noul program din Sănătate să se schimbe ceva, că intrăm în Europa! gândești într-o clipă de răgaz. Ce e de făcut? întrebi medicul de familie, prietenul tău cel mai bun. Iar el, calm, îți dă un număr de telefon ca, la nevoie, să suni și să te interesezi care dintre farmacii mai au fonduri să dea rețetele. Așa că... tot tu trebuie să-ți rezolvi singur problema. Așadar, alt stres, altă bătaie de cap, alt calvar. Cu alte cuvinte... lungește Doamne boala, că ei, factorii de decizie, nu se pot înțelege, iar tu, ești nevoit să „cârpești” cum poți, mersul tău înainte prin viața aceasta. Căci crucea trebuie dusă până la capăt.

9 noiembrie – „Călăuza noastră“ nr. 864

VORBE FRUMOASE

Cei din opoziție fac de-o vreme, tot felul de proiecte pentru viitorul României, care mai de care mai tentante și mai bune de luat „ochii” alegătorilor... Poate, dând cu capul de pragul de sus, au văzut și ei ce mai e pe jos, prin mulțime... PSD-ul și PRM-ul se întrec în a-și expune intențiile salvatoare pentru țară, intenții care uneori se confundă în frumusețea și teoria lor. Dar ce păcat Doamne, ce păcat că românul nu mai crede în cuvintele frumoase! I s-a aplecat de atâtea câte a auzit în ultimii 15-16 ani. Așa că se află acum la o mare răscruce și nu mai știe încotro s-o apuce. Partidele, fiecare cu calupul lor de iluzii, încearcă să-l ademenească, servindu-i cu toptanul proiecte, promisiuni, vise albe în fapt de seară. Se vorbește spre exemplu, despre redobândirea demnității sociale, reforma administrației locale, o nouă politică internă și internațională, în România este nevoie de mai multă dreptate socială, accelerarea procesului de descentralizare, despre un program de ajutorare a românilor plecați peste graniță și de sprijin a familiilor acestora, despre faptul că românii din județele Covasna și Harghita trebuie sprijiniți mai mult, despre bugetul care la ora actuală este anti-social, antieuropean etc. etc. etc. Dar oameni buni! sesizați oare că toate aceste cuvinte frumoase vin de la voi, cei care ați fost,

cum se spune, stăpânii puterii câțiva ani buni, și situația noastră nu s-a îmbunătățit în fondul ei principal?! Ați avut posibilitatea să ne arătați că vă pasă de viața românului dar nu prea a fost să fie. Atunci, cum să mai credem frumoasele voastre cuvinte?... Ele vin și trec iar noi rămânem cu poverile noastre. Astfel, în mintea celor mulți, la ceasul de-acum, roșu sau portocaliu e cam același lucru. Ar fi bine să fie altfel și să putem să vă mai credem...

16 noiembrie – „Călăuza noastră“ nr 865

GUNOAIELE NOASTRE, GUNOAIE

Până când „gâlceava înțelepților” se mai liniștește ar fi bine ca noi să ne ocupăm de lucrurile firești ale vieții, pentru că ele alcătuiesc de fapt viața noastră de zi cu zi. Între noi și ei e oarece diferență așa că ne putem vedea liniștiți de bătutul covoarelor și de curățenia casei, căci o boare de sărbători ne trece prin suflet. Ei, oricum, nu pot avea grija noastră când patimile politice le stăpânesc sufletul și mintea, când oricât le-am trimite bezele, ei stau încruntați, cu ochii pe adversar. Așa că cel mai bun lucru e să ne vedem de „mărunțișurile” noastre, că pentru noi, ele sunt cele mai importante...

Și fiindcă tot e vremea curățeniei, să vorbim despre curățenie! Am străbătut recent județul în mai multe direcții și peste tot, drumurile noastre sunt „garnisite” cu gunoaie. Lipsa vegetației și a zăpezii a scos la iveală mizeria omului pe obrazul pământului: mii de sticle de plastic, pungă colorate, cutii de plastic etc. etc. Pe defileul Văii Jiului, pădurea de pe lângă calea ferată este înțesată de astfel de gunoaie, drumurile, pe oriunde te-ai duce sunt la fel, și atunci am înțeles că, una din problemele noastre acute sunt gunoaiele, risipite peste tot cu o dărnicie de nedescris. Să fie vorba de lipsa noastră de educație civică?!

Am străbătut în vara asta și câteva țări europene și am

văzut cum e la ei cu gunoaiele. Bunăoară nemții, cum au scăpat de blestemul sticlelor de plastic, a peturilor cum se spune? Achiziționează, prin supermarket sticle de plastic. Cumperi un bax de apă minerală, dai în schimb 4-6 sticle de plastic de aceeași mărime. Nu ai, plătești cu mai bine de un euro sticla. Așa s-a ajuns că fiecare om nu mai aruncă sticlele de plastic ci le ține pentru schimb. Am văzut cum, după o zi de kirwait, cu petrecere multă și băutură, oameni mai săraci culegeau rarele sticle de prin iarbă, cu gândul să le predea la magazin, să scoată un ban. Și uite așa nemții au scăpat de povara sticlelor de plastic în mod civilizată și fără bătaie de cap.

Nouă din păcate nu ne pasă pe unde aruncăm sticlele de plastic... Suntem probabil mai bogați ca nemții dacă ne permitem o asemenea risipă. În supermarket-urile din Germania, există recipiente speciale în care se pun sticlele aduse în schimbul celor cumpărate pline. La fel și tomberoanele sunt puse pe categorii de gunoi. Și nimeni nu îndrăznește să facă altfel pentru că amenziile sunt mari...

Să sperăm că, la intrarea noastră în Uniunea Europeană se vor reglementa toate aceste aspecte, căci altfel riscăm într-o zi să fim îngropați în gunoaie. S-a văzut și la inundații cum mii de peturi au dat năvală, purtate de ape, prin gospodăriile oamenilor. Așa că, atenție la gunoaie oameni buni, că ele riscă să devină una dintre serioasele noastre probleme.

23 noiembrie – „Călăuza noastră“ nr.

TOCMAI EL, MOISE?

Un anume profesor Moise Emil, din Buzău a propus scoaterea icoanelor din școli pe motiv că prezența acestora ar limita dreptul copiilor de a gândi liber și îi discriminează pe copiii de alte religii.

Așadar, Moise al nostru, deși este purtătorul unui nume biblic (Moise fiind figura cea mai impunătoare a Vechiului Testament, cel căruia, pe Muntele Sinai, Dumnezeu i-a relevat cele zece porunci), se erijează acum în apărătorul unei minorități care dorește să nu mai fie icoane în școli, invocând un motiv pueril. Și asta când? Tocmai în Postul Crăciunului, când fiecare dintre noi caută să-și curățească sufletul și să primească Nașterea Domnului, cu bucurie. Ce rău poate face o icoană așezată pe perețele unei clase, cu ce îi împiedică ea pe elevi să gândească liber? Cât de liberi se mai doresc a fi elevii noștri care, iată, ba își bat joc de profesori, ba îi înjură, ba îi lovesc... Se vede treaba că de cele mai multe ori libertatea e mai mult de partea lor decât a profesorilor. Cât vor mai ști acești copii (azi-mâine oameni în toată firea) de valorile creștin-morale ale neamului lor, dacă ne străduim să le ferim din cale până și o icoană? Cine se teme de aceste icoane? E preferabil un perete gol pe care imaginația lor să deseneze tot felul de mășcări? De ce suntem nevoiți să trăim

în aceste vremuri mereu sub presiunea și dictatura minorității asupra majorității? De ce permitem ca legea să fie făcută de cei puțini și nevolnici? Oare nu mai avem nici un pic de iubire pentru valorile noastre creștine? Le ștergem cu totul? Jertfim totul pentru o libertate iluzorie?! Am avut atâtea exemple când, în carceră fiind, marile noastre spirite și-au făcut icoană în suflet și libertatea lor de gândire a trecut dincolo de ziduri, lăsând moștenire neamului valori inestimabile, semn că iubirea de Dumnezeu le-a dat aripi. De ce acum dorim să-i educăm pe tinerii noștri fără respectul față de valorile creștine și să le creem iluzia că deasupra lor nu mai e nimeni?! Ce fac părinții, ce fac preoții în acest caz pentru că prea multe luări de poziții n-am văzut?! Ei sunt de acord cu hotărârea luată de Consiliul pentru Combaterea Discriminării? Eu sunt convinsă că, această hotărâre nu afectează Biserica ci pe noi, credincioșii majoritari din această țară. Probabil suntem sortiți ca, golul crescut în sufletul nostru să nu fie niciodată umplut cu valori ci numai cu gânduri de pierzanie a ființei și flecuștețuri. A cui să fie vina??!

30 noiembrie – „Călăuza noastră“ nr. 867

GAFE NEPERMISE!

Sunt momente în care ne dăm cu tristețe seama că, orice s-ar face pentru maghiari în țara asta, tot nu este îndeajuns ca să-i vedem și pe ei mulțumiți și cu dragoste de România. E drept că această constatare nu este valabilă pentru toți, dar e mare păcat când reprezentanții acestei etnii își arată „fața încruntată” ori de câte ori au prilejul. Bunăoară, de Ziua României, 1 Decembrie, au fost unele scene care din nou au adus amărăciune pe sufletul românilor. Și cum să nu fie așa când vezi că maghiarii din Covasna spun hotărât că pentru ei nu înseamnă nimic această zi sau, și mai grav, că este ziua care semnifică răpirea Transilvaniei din trupul Ungariei; că pe clădirile instituțiilor de stat din Covasna flutură drapelul românesc aproape sfâșiat de vânt și vechime, decolorat și uitat, pe când drapelul Ungariei este la loc de cinste, până și pe jerbele coroanelor; când îl vezi pe Marko Bela refuzând să spună ce crede despre români și despre 1 Decembrie, invocând o grabă stârnită din senin; când în sfârșit, la Cluj, vezi că UDMR-ul pune o coroană de înmormântare, la statuia lui Avram Iancu, tocmai de Ziua României invocând apoi o... stupidă greșeală a secretarei! (ca o zeflema bine gândită!). Oare participă pentru prima dată la o depunere de coroane în țara asta? Este o chestiune

de cultură generală, când, cum, unde și în ce fel se depun coroanele de înmormântare sau de sărbătoare. De ce n-au făcut asemenea „gafă” la una din sărbătorile lor? Dar, ca de fiecare dată, ca să ne arătăm toleranța, înghițim și hapu ăsta, că de Europa e cu ochii pe noi! Și de fapt, toate aceste manifestări n-au făcut decât să-i jighească pe români și să le arate că democrația asta, merge uneori prea departe. Din păcate, ai noștri politicieni sunt prea ocupați cu certurile între ei, așa că nu mai au timp să-și apere demnitatea de român, să știe exact cât să dea și cât să ceară partenerilor de guvernare, care au profitat tot timpul de slăbiciunile guvernanților noștri, manevrând sforile unor păpușari desăvârșiți. Dar, ca întotdeauna, trece și asta, ca atâtea altele; ai noștri își văd de drum crezând că a ignora înseamnă a nu exista, iar ceilalți, râzându-și în barbă, își văd în continuare de interese... Bravo lor! Că noi...

7 decembrie – „Călăuza noastră“ nr. 868

DECEMBRIE DE ALTĂDAT'

Se spune că omul se învață repede cu schimbările din viața sa, că are o inimaginabilă putere de adaptare, că inima lui poate trece peste multe, de unde și zicala: Doamne, nu-i da omului cât poate să ducă!

În urmă cu 17 ani, „pe când eram mai tineri” vorba poetului, tot în decembrie, eram martorii și nu numai martorii unor evenimente care ne-au proiectat brusc într-un soi de teamă și speranță, de milă și revoltă. Dar, dorința de schimbare ne stăpânea pe toți deopotrivă, cuprinși toți de valul care mătură tot ce întâlnește în cale. Gustul libertății făcea ravagii în sufletele noastre... Era tot un decembrie capricios, cu ploi și tunete (semn rău! spuneau bătrânii). Telefonul fără fir funcționa de minune, om de la om, pe șoptite aflând ce se întâmplă la Timișoara, apoi ca o explozie informatică, ce se întâmplă la București. Ne uimea pe toți curajul tinerilor dezlănțuiți, deși mulți dintre ei au căzut ca jertfă pentru bucuria noastră. Căci nimic nu se poate în lumea asta fără jertfă! Au fost câteva zile ale extazului general, convulsiile și confuziile făcând apoi în capul nostru o nebuloasă din care nu s-a mai priceput nimic. Dacă cineva m-ar întreba: Ai vrea să te întorci la vremurile de altădată, aș spune răspicat: NU! NU! NU! Măcar din respect pentru jertfa acestor tineri.

Ca moartea lor să nu fi fost gratuită. Și convingerea mea este că n-a fost! Însă, pe lângă mine trec, mai ales în această perioadă, voci triste care spun: „Păcat/ de sângele vărsat!” Și îmi dau seama că mulți dintre entuziaștii de ieri, au devenit dezamăgiții de azi. Visul lor s-a făcut praf, ceea ce i-a transformat în nostalgici după vremurile de altădată. Și nici nu poți să-i condamni pentru că argumentele lor sunt prea puternice. Numărul tot mai mare, de la an la an, al celor care se duc la mormântul lui Ceaușescu, ar trebui să fie un semnal de alarmă pentru politicienii noștri. E dovada eșecului în politica lor. Dar cine ar sta să recunoască acest lucru când bătălia pentru ciolan îi face să calce pe sufletele tuturor, îi face să se creadă uriași în țara piticilor, îi face să se îndepărteze cu orbire de cei mulți și nevoiași, datorită cărora ei au ajuns chipurile, mari politicieni.

Dar, noua ciocoime e-n floare, așa că nu vom găsi prea curând calea spre mântuire.

Nu-mi rămâne decât să spun și eu, ca un nostalgic: „Dar unde sunt zăpezile de altădată?” vorba lui François Villon.

14 decembrie – „Călăuza noastră“ nr. 869

„OM BUN DESCHIDE-NE POARTA”

Suntem în prag de Sfânt Crăciun și măcar atât să avem puterea de a face: să ne dăruim cuvinte frumoase, gânduri bune și să avem răbdarea de a ne iubi unii pe alții, măcar în prag de sărbătoare, când cerurile se deschid și Dumnezeu privește spre turma Sa cu luare aminte.

Dar noi, ca fiii risipitori prin via sălbatică, ne amăgim cu umbre și luciri deșarte... Și totuși, sărbătorile aduc și în firavul nostru suflet, dorul de lumină și de împăcare cu noi înșine. Ne deschid larg ochii să privim spre cerul înalt, în timp ce, dinspre copilărie, vine lin colindul: „Steaua sus răsare/ Ca o taină mare/ Ca o taină mare”...

Cu câtă bogăție sufletească a venit omul pe acest pământ! Dragii mei cititori, amintiți-vă acest lucru, și fiți mai buni, mai toleranți, mai cu dragoste față de semenii dumneavoastră. Căci armonia și echilibrul vieții, chiar sănătatea noastră de asta depinde. Am învățat și eu acest lucru, după grele și triste încercări. De aceea îmi îngădui să trimit spre voi, împreună cu toată echipa care trudește la apariția ziarului nostru, în Sfânta Noapte de Crăciun, gânduri bune, sănătate și un blând colind. De veți auzi „Om bun deschide-ne poarta” să știți că noi suntem! Tuturor cititorilor, respectul și aleasa noastră prețuire.

AN BUN CA PÂINEA CALDĂ

Bilanțul pe care și-l face orice om în pragul dintre ani nu este obligatoriu să fie întotdeauna pozitiv. Axa destinului te poate înălța, te poate coborî, nu știi niciodată meandrele ei și de aceea e bine să trăiești cu iubire fiecare clipă dată de Dumnezeu, pentru că nimic nu e întâmplător pe acest pământ.

La ceasul dintre ani, eu una nu pot să nu mă gândesc în primul rând la cei datorită cărora noi existăm și să le spun:

Vă suntem datori dragii noștri cititori, mai întâi de toate, cu nenumărate mulțumiri pentru că ați crezut în noi, ne-ați încurajat și ne-ați fost mereu aproape, ne-ați acordat încrederea că suntem pe drumul cel bun și ne-ați făcut să simțim dragostea Dumneavoastră prin permanentul dialog dintre noi. Poate că pe unii i-am dezamăgit, pe alții i-am câștigat ca prieteni, pentru că viața stă mereu și sub semnul relativului. Dar vă asigur că întreaga noastră echipă a făcut tot ce i-a stat în putere să vă arate respectul pe care-l meritați. Și astfel, cu ajutorul Dvs. vom trece într-un Nou An, an cu semnificație deosebită pentru noi, căci la 1 februarie 2007, publicația noastră va împlini 17 ani de existență. N-a fost ușor, dar Dumnezeu ne-a dat o șansă pe lumea asta: să ne facem datoria cu pasiune. Astfel că, toți acești ani nu ni s-au părut o povară, chiar dacă am trecut prin momente grele,

culminând cu pierderea celui cu suflet de flacăra: VALERIU BÂRGĂU, întemeietorul și mentorul grupului nostru de publicații.

Ce ne dorim pentru Noul An? Puterea de a vă dăruia o publicație și mai interesantă, și mai bogată în conținut, cu o diversitate în care să se regăsească tot mai mulți cititori, adică, așa cum v-am obișnuit de la început: să fim și pe mai departe în slujba tuturor oamenilor. Să fim sănătoși și cu puterea de a ne bucura unii de alții.

Pentru toți, din partea colectivului de la Călăuza noastră,
LA MULȚI ANI! și un AN BUN CA PÂINEA CALDĂ.

28 decembrie – „Călăuza noastră“ nr. 871

CAPITOLUL II – ANUL 2007

SUIȘURI ȘI COBORÂȘURI

Ne-am văzut visul împlinit. Am intrat în Uniunea Europeană și veselia a fost mare, pentru toți românii. O bucurie rostogolită peste firea noastră, ca la revoluție! Petrecere, spectacol de lumini și artificii, dans și horă întinsă, steaguri înălțate cu mare pompă, emoții greu de stăpânit... toate demonstrând cât de mult a așteptat românul acest ceas de libertate.

Dar, ați ascultat, boieri dumneavoastră! care a fost întâia urare a primului ministru, imediat după minutul zero de la intrarea în comunitatea europeană?! Printre alte câteva urări obișnuite, ne-a spus: „Vă urez putere de muncă!” Adică ce a vrut să spună el? Primul ministru a știut exact ce spune: să ne țină puterea de muncă, pentru că vom avea nevoie de multă, multă muncă! Nu vor curge râuri de miere spre România, nu ne vom trezi cu munți de bucate la poartă, ci va trebui să muncim, într-o concurență care nu iartă pe nimeni, pentru a ne câștiga existența. Unde-i lege nu-i tocmeală! Așa am văzut prin alte țări: că legile Uniunii Europene, nu se discută ci se execută. Democrație-democrație dar în nici un caz debandadă. Apoi, cine a fost atent a auzit chiar de-a doua zi cum au început anunțurile despre scumpiri, ba la curentul electric, ba la legume, ba la fructe... ba că în mediul urban nu vom mai avea voie să ținem

animale, ba că în mediul rural țăranul nu va mai face în gospodărie tot ce vrea el, ci ceea ce spun normele europene. Și uite așa, încetișor, veselia ni se va transforma în grimasă. Căci, pentru cine are urechi de auzit, ni s-a spus clar: vom începe s-o ducem și noi mai bine de-abia prin 2013. Până atunci, suișurile și mai ales coborâșurile ne vor da mari bătaii de cap. Și în mod sigur în toți acești ani de integrare europeană, nimeni nu va avea milă de România. Ni se va da cu o mână pentru a ni se cere cu două.

4 ianuarie – „Călăuza noastră“ nr. 872

CU STÂNGU' ÎNAINTE!

Primele zile ale intrării noastre în rândul comunității europene, ne demonstrează iar că, la noi, una e teoria și alta e practica. Spun acest lucru pentru că, se pare că nici de data aceasta nu ne-am făcut lecțiile dinainte, să fim pregătiți cum se cuvine la intrarea în Uniunea Europeană. Ca urmare, am auzit tot felul de povești frumoase în ultima perioadă și acum, când avem nevoie de ele în practică suntem martorii unei adevărate bătăi de joc.

Am să încep desigur cu frumosul și noul program de sănătate, pe care ni l-a prezentat cu ceva timp în urmă dl ministru Nicolaescu, cu atâta convingere, încât eram gata să-l credem. Ne asigura, pe atunci, că de la 1 ianuarie programul va demara clar, să ne dea și nouă sentimentul că am intrat în Europa. Mulți dintre noi au început să aștepte acasă invitațiile de a ne prezenta la analize, că de, așa a spus ministrul. Descoperim însă cu amărăciune că mai va, până să se întâmple acest lucru. Ni se spune că programul are multe lacune care ar trebui reglementate prin niște ordonanțe și abia după aceea să demareze. Cu alte cuvinte, ni s-a spus o poveste frumoasă și cam atât. Și ca lucrurile să fie și mai confuze, nici măcar rețetele nu ni s-au dat în primele zile ale anului că cică farmaciile n-au primit încă noul program

cu medicamentele compensate... Ce mai, o întreagă brambureală care lasă în sufletul nostru sentimentul că mereu ni se împuie capul cu tot felul de minciuni.

Cine vrea să fie om corect și să-și cumpere rovinetă pentru 2007 se trezește și el într-un soi de situație halucinantă. Pe noua rovinetă scrie tot 2006 iar explicația ce ți se dă cu indiferență totală, este că ți se scrie data corectă pe chitanță și asta e, arăți chitanța la control. Bine-bine dar ce fac cei care vor să meargă în străinătate cu mașina? Cine-i crede pe ei că așa-i la noi: „că pe-afară-i vopsit gardul și-năuntru-i leopardul“! Cum să le explice bieții oameni polițiștilor străini că ei au plătit rovineta pentru 2007 dar circulă cu una de 2006? Și-atunci, ne mai miră când oamenii își ies din fire și fac scandal?! Dar ăsta-i sistemul! Ce să facă și doamna de la ghișeu, că nici ea nu are nici o putere.

Un primar de la Giurgiu se contreză cu toată lumea, cu primul ministru, ba chiar și cu președintele pentru o taxă de tranzit a mașinilor la granița cu Bulgaria. Șoferii au făcut scandal, s-a sesizat până și comisarul european bulgar ce a amenințat că va aduce cazul în discuție la Bruxelles și tot degeaba. Nimeni nu-i găsește hacul primarului înverșunat, care speră ca prin această taxă (ce nu se mai află niciunde în Europa) să-i facă viitor de aur orașului său... sau poate cine știe... Nu e ceva de domeniul fantasticului? Ba da! Și iar ne întoarcem la amărăciunea noastră că trăim vremuri zăpăcicipante din care nu mai știm dacă vom ieși vreodată.

De la cei plecați deja prin Europa, circulă zvonul precum că povestea cu plimbatul prin Uniune numai pe bază de buletin sau cartea de identitate, e o poveste de adormit copiii. Când

vrei să ieși din Ungaria spre celelalte țări, n-o poți face decât cu pașaportul pentru că actele noastre de identitate nu conțin elementele de siguranță și identificare cerute în Uniune. Așa că avem parte numai de bobârnace pe care ni le dăm singuri. Și exemplele ar putea continua dar uite că nici hârtia nu ni le mai îngăduie.

11 ianuarie – „Călăuza noastră“ nr. 873

JUDECATA ISTORIEI

S-au consumat în ultima vreme nenumărate discuții pe tema restituirii marilor proprietăți și mai ales a două mari castele: Bran și Peleş. Istoricii și apărătorii acestor monumente au venit cu o serie de argumente care să arate că ceea ce se întâmplă nu e corect și că românii ar trebui să țină mai mult la averea lor, să nu fie totul lăsat la voia întâmplării, căci corbi care să rupă hălci din sufletul nostru se găsesc destui. Unii dintre ei probabil nici nu știau prea bine pe unde se afla România până mai ieri – alaltăieri. Nici nu ne cunosc bine limba dar se înghesuie să ceară ceea ce a rămas în picioare, și nu s-a transformat în ruine tocmai datorită efortului depus de țara asta mică și mai mult săracă decât bogată. Nimeni, dintre cei de sânge albastru care vin și-și cer mereu drepturile, n-a venit și cu ceva în pungă să contribuie și ei la ridicarea acestei țări pe o treaptă mai sus. Iubirea lor pentru noi și-o traduc doar prin acapararea averilor și nimic mai mult. Ba da, prin revinderea lor, tot către noi, la prețuri nerușinat de mari. Neținând cont și de eforturile statului român pentru a le asigura trăinicia acestor castele și proprietăți până în ziua de astăzi, ca ei să le poată recupera. Din păcate vedem cu toții că lucrurile decurg ca și când „câinii latră, ursul trece”. Nici o voce

autorizată, care reprezintă statul român n-a luat atitudine. Pentru că ar fi trebuit să se ia atitudine! Dacă celor care au venit să ceară castele și proprietăți li s-ar fi spus răspicat că și ei au oarece datorii față de noi, că și ei ar trebui să-i despăgubească pe români, pentru că vreme de 60 de ani le-au păstrat cu efort propriu averile, cred că am fi avut și noi la ora actuală motive de mândrie. Așa, stăm cu ochii plecați, și ne facem că nu vedem jecmăneala nerușinată la care suntem supuși cu buna știință și acordul conducătorilor noștri. Toată lumea vine să ne ia câte ceva motivând un act de proprietate de multe ori discutabil. Nimeni însă nu vine cu daruri. Pentru că nu e legat sufletește de acest pământ. Deci, suntem o vacă bună de mulș și atât. Speculând cât mai mult slăbiciunile și naivitatea noastră. Cu jertfa cui s-au construit toate aceste castele? A lor? O, nu! Tot a bietului român, supus stăpânirii fără nici o crâcnire. Și-atunci, e dreptă împărțeala? Dar cine mai are timp să se gândească la acest lucru, când tentația puterii și a jocurilor de culise este atât de încinsă încât îi orbește cu totul pe cei ce ar trebui să ne apere. Fie voia lor! Facă-se voia lor! Căci judecata istoriei va veni într-o bună zi și pentru ei!

18 ianuarie – „Călăuza noastră“ nr. 874

CARAMBOL POLITIC

Am greșit amarnic dacă ne-am imaginat că odată admiși în Uniunea Europeană politicienii noștri vor avea preocupări mai serioase, vor lăsa naibii certurile sterile și ne vor da prilejul să fim mândri de ei. Dar, vedeți dumneavoastră că ceea ce se întâmplă acum întrece cu mult imaginația noastră. O muierușcă a reușit să învrăjbească într-atât lucrurile încât suntem martorii unei situații fără precedent în politica românească. Președintele îl arată cu degetul pe primul ministru ca făcând jocul unor grupuri de interese, prim ministrul viceversa și de-aici o întreagă poveste urâtă de care nu mai scăpăm. Mai ține cineva cont de noi în tot acest carambol? De departe, nu! Conducătorii noștri se comportă ca „acum ori niciodată” și scot la iveală tot felul de mizerii ascunse, semn că lupii moraliști nu sunt decât niște biete firi omenești supuse năravurilor dintotdeauna ale puterii. Jocurile de culise sunt „marfa” cea mai ispititoare pentru politicieni și așa va fi mereu. Iar când gunoiul este scos de sub preș, nu se mai înțelege om cu persoană. Perdanții în această situație nu suntem decât noi și iar noi, ca de fiecare dată.

Carambolul e mare, fraților! Bilețelul lui Băsescu are efect de bumerang și se îndreaptă acum spre el ca un buzdugan uriaș. Se scotocește în trecutul său ca într-un sac de haine vechi și se

scot la vedere toate greșelile... Lucrătura este să fie suspendat, să se termine odată cu circul fără bani... Deocamdată nu știm cum se va termina dar s-ar putea ca totul să se dovedească în final a fi doar furtună într-un pahar cu apă, și președintele să cadă tot în picioare pentru că are suficientă viclenie ca să o facă.

Până una-alta Văcăroiu, al doilea om în stat, se pregătește, mustăcînd, să asigure interimatul.

25 ianuarie – „Călăuza noastră“ nr. 875

GÂNDURI RĂZLEȚE

De câte imagini contrastante avem parte în acest început de an! Pe de o parte certurile dintre politicieni nu se mai termină, pe de alta, pe marea majoritate dintre noi sărăcia îi învinge. „A murit Ceaușescu și cu ce ne-am ales?” am auzit întrebându-se triști tot mai mulți oameni obligați să suporte umilințe și mizerii continue. Trăim în două planuri diferite, planuri cu o discrepanță foarte mare între ele: unii răsfațându-se până la refuz, cu ploaia de bani peste ei iar alții stând la coadă la lapte aproape expirat pentru că e puțin mai ieftin, doar 1,2 lei! Și acolo înghesuindu-se, fiindu-le teamă că nu mai apucă! Sunt imagini cu care ne confruntăm zilnic pe ecranele televizoarelor și în viața de toate zilele, imagini care ne conving că trăim într-o lume cu totul bulversată. Același peisaj de altădată, în care cozile erau starea noastră firească, ne întâmpină și în ziua de astăzi aproape peste tot: la medici, la casele de pensii, la impozite etc. etc. O plăcere deosebită de a umili cetățeanul, de a-i face viața grea, se vede aproape peste tot. Debandadă e la vârf, debandadă este și jos, la cei fără putere. Sunt lucruri pe care le consemnez aici pentru că le aud mereu în drumurile mele printre oamenii obișnuiți și pentru că nu pot să uit niciodată privirea lor tristă. Mulți vin și la redacție

și-mi vorbesc despre necazurile și dezamăgirile lor. Și regret că, din păcate nu-i pot ajuta decât pe puțini dintre ei, după puterile mele.

Zilele trecute a venit cineva la redacție să-mi vorbească despre bisericile în ruină din satele sărace, altul a venit să-mi spună despre școala dărăpănată din satul său. Oamenii simt nevoia să-i asculte cineva, măcar atât. Ce să-i spun eu acestui om, când îl văd pe ministrul învățământului cheltuind o căruță de bani pe o mașină, arătând o nepăsare crasă în ceea ce privește starea școlilor românești, ba mai mult, făcând nerușinata comparație cu o mătură și un fărâș, a luxosului său Audi. L-a tras cineva de urechi pe acest ministru pentru risipa de bani făcută pentru orgoliul său personal? Cine are timp s-o facă? Doar presa îl arată cu degetul, însă, cum se spune: „Câinii latră, ursul trece!“

Iată de ce îmi găsesc tot mai greu cuvintele să-i încurajez pe cei care-mi trec, necăjiți, pragul. Pentru că nu am puterea să-i hrănesc cu iluzii deșarte...

Sunt 17 ani de când publicația noastră își găsește sprijin în oameni, trăiește prin și pentru ei, iar acum, la ceas aniversar, nu pot decât să-i asigur de toată prețuirea noastră, căci fără ei, noi nu am fi adunat în paginile noastre atât de mulți ani. Vă mulțumim tuturor pentru dragostea pe care ne-o dăruți!

1 februarie – „Călăuza noastră“ nr. 876

ALTELE NE SUNT GRIJILE

Certurile dintre politicieni au început de-o vreme să nu mai nască atâtea patimi în rândul populației, pentru simplu motiv că grijile și nevoile cu care se zbate mare parte din ea, sunt cu mult mai mari și mai importante. Viața de zi cu zi e cu mult mai dură și pune mereu la încercare nervii oamenilor. Oricare dintre noi, dacă privește în ochi oamenii de pe stradă, își dă seama că și-au pierdut cu totul seninătatea și zâmbetul, și nu fac altceva decât să treacă împovărați de gânduri, unul pe lângă celălalt fără să se vadă, fără să-și dea cea mai mică atenție. Am văzut într-o bună zi o bătrână, împiedicându-se pe niște scări, căzând și lovindu-se grav, cum cerea ajutor și numai într-un târziu, cineva s-a oprit s-o ajute. Oameni grăbiți trecuseră destui pe lângă ea fără să-i dea vreo atenție. M-am întrebat atunci: spre ce se grăbește lumea aceasta, unde vrea să ajungă, de ce ne-am înstrăinat într-atât? Și n-a avut nimeni timp să-mi răspundă, nici măcar eu!

Un patron de supermarket a avut nerușinata idee de a arunca dintr-o mașină, plase cu mâncare (pâine, conserve, salam etc.) iar oamenii s-au transformat pur și simplu într-o haită flămândă, jucându-se în picioare pentru o bucată pe gratis. Umilința e fără cuvinte și te-ntrebi cu stângere de inimă: Ce-au

făcut vremurile astea noi din oameni? Sărăcia le-a șters orice urmă de demnitate și orice bucurie de viață.

Un bătrân, striga într-o zi în piață că pe el nu-l interesează ce fac domnii de sus, el este supărat că n-are pe ce să-și cumpere mâncare. Repeta întruna acest lucru în timp ce se oprea de la o masă la alta, întinzând mâna să i se dea ceva de mâncare. Aici primea un cartof, dincolo o ceapă, dincolo un morcov și mai încolo, chiar și un măr. L-am urmărit un timp și m-am gândit: Asta e adevărata Românie de jos: cea a săracilor, a celor ce muncesc din greu pentru o bucată de pâine, a celor slabi și lăsați în voia sorții. Altele sunt deci grijile noastre adevărate dar uite că privim și noi la vrajba politică și ne lăsăm duși cu zăhărelul.

8 februarie – „Călăuza noastră“ nr. 877

CE-A FOST ASTA?

Când l-am auzit, acum câteva zile, pe prim ministrul Tăriceanu făcând apel la stabilitate și propunând să nu se mai discute suspendarea președintelui, nu mi-a venit a crede. Aveam sentimentul că nu știe ce face sau că, după întâlnirea cu membrii PD, ceva (sau cineva) îl constrânge să joace după voia acestora. Motivația premierului precum că altele sunt acum prioritățile, alegerile europarlamentare mai întâi, îi dă un aer de somnambul. Adică cum? Până acum el n-a știut acest lucru? Atunci de ce a stârnit tot acest scandal și a dat cât se poate apă la moară opoziției? Și ca nebuloasa să fie și mai mare, vedem cum PNL îl atacă în continuare pe președinte, susținând suspendarea lui. Ieri îl auzeai pe premier spunând despre fostul camarad de alianță, adică despre Traian Băsescu: „Pentru mine este un personaj inexistent!” iar azi îl auzi cu alte vorbe: „Să nu ne mai preocupăm de suspendarea președintelui, că prioritatea noastră la ora actuală sunt alegerile europarlamentare, iar dacă nu facem așa, România ar fi considerată ca o țară în afara Uniunii Europene. Păi când spunea adevărul domnul prim ministru?! Ieri sau azi, după „consultarea colegială” cu PD-iștii?! Și-atunci, întreb, ce pretenții să mai avem de la clasa politică?! Oricum, ai noștri sunt gata de încăierare iar alții profită. Organizează refe-

rendum, la care din prudență, îi spun „sondaj de opinie”, pentru a obține independența teritorială din Ținutul Secuiesc, al celor trei județe: Mureș, Covasna și Harghita. Merg nestingheriți din casă în casă și pun întrebarea: „Sunteți de acord ca localitatea Dvs să aibă independență administrativă și teritorială, în cadrul Ținutului Secuiesc?” “Cică sunt întrebați și românii din aceste zone, dar n-au arătat nici unul care să spună răspicat: Da, sunt de acord! Iar noi știm bine că acolo se petrece o nouă dramă.

15 februarie – „Călăuza noastră“ nr. 878

SĂ JUCĂM CUM CÂNTĂ EI

Spuneam cu câțva timp în urmă, pe la începuturile lunii ianuarie că, în ceea ce privește integrarea în Uniunea Europeană, să ne bucurăm, dar cu măsură. Iată că la aproape două luni, bucuriei generale au început să-i crească spini iar unii dintre noi se află într-o adevărată derută. Bunăoară, ciobanii trec printr-un fel de uimire la ceea ce li se întâmplă, pentru că simt că normele europene ce li se aplică vor avea ca rezultat încet dar sigur, destrămarea unei vechi tradiții românești. Să-i pui dintr-o dată pe bieții oameni în situația de a nu-și mai putea vinde brânza decât pe un spațiu restrâns, să nu-și mai poată duce oile la pășunat, să-i obligi să renunțe la oile lor tradiționale și să accepte rase de oi din Anglia, cică mai bune de carne, să-i faci să-și arunce lâna că nu mai dă nimeni doi bani pe ea, e cu adevărat o mare tristețe. Adică tot ceea ce avem noi aici trebuie aruncat la coș că nu mai e bun, și vin fermierii europeni cu rasele lor „clonate” pe care noi trebuie să le acceptăm fără crâcnire. Că doar străinii sunt oameni luminați, iar noi... Și oamenii încep să se întrebe: ce fel de negocieri au făcut ai noștri (dacă au făcut și nu s-au dus acolo doar ca prezență fizică!) când s-au dus la negocieri cu cei din Uniunea Europeană, înainte de aderare? Cred că erau atât de fericiți încât au uitat să-și apere ciobanii.

Mă duc în piață și vorbesc cu trei băcițe, venite să vândă brânză. Una este de la Baia Mare iar două de la Sibiu. Puține față de altădată, când galantarele cu brânză de la ciobani erau pline. Stăm de vorbă. Sunt foarte dezamăgite. Una îmi spune că bărbatul ei va da oile la arabi și el va pleca să muncească în Italia „că ăia au nevoie de ciobani”. Cealaltă mai are speranța că cineva de-acolo de sus „de la ăi mari” le va lua apărarea și vor putea să-și ducă mai departe ceea ce a făcut tot neamul lor, de la începuturi, iar cea de-a treia, ridică neputincioasă din umeri și nu poate să dea nici un răspuns. Apoi, când vreau să plec o aud spunând: „Ne-o trebuie Uniune Europeană! Acum să jucăm cum cântă ei!”

Ținând cont de toate acestea s-ar putea ca peste un timp, renumita brânză românească, în calup sănătos și proaspăt să devină pentru noi o dulce amintire, noi să mâncăm „specialități selecte” din Occident iar străinii să regrete mai mult decât noi calupul de brânză românească, pentru că, să recunoaștem, nici un străin nu venea în România fără să nu plece cu o bucată de brânză românească, chiar dacă trebuiau s-o ascundă bine la ieșirea din țară.

22 februarie – „Călăuza noastră“ nr. 879

DE MĂRȚIȘOR

Cu iarna aceasta nefiresc de blândă, nici nu ne-am dat seama cum am ajuns în prag de mărtișor. Ghiociei ne bat la ferestre de pe la începutul lunii februarie iar emoția noastră în fața clopoțelului alb al primăverii aproape că s-a consumat înainte de vreme. Și totuși, noi românii avem ceva unic la debutul lunii martie: mărtișorul, care de fiecare dată ne strecoară în suflet picături de dragoste și de emoție. El are parcă o înfrâuire magică asupra noastră ocrotindu-ne de rele și urât. De aceea, oricât am fi de necăjiți și de nevoiași, tot se găsește acolo, pe un fund de buzunar, câțiva bănuți să cumpărăm mărtișoare pentru cei dragi. Căci el, mărtișorul, ne dă bucuria de împăcare cu lumea și ne îmbeie inima la dăruire.

De fiecare dată când ajung la ziua mărtișorului, îmi amintesc din copilărie cum ne învăța bunica să facem mărtișoare. Pe atunci, mărtișorul nu era decât un șnur din ață (sau mătase) albă și roșie, cu două floricele tot din ață, făcute la capăt de șnur. Lucram câteva zile la ele apoi ni le dăruiam unii altora cu o mare bucurie. Mai înainte ne înconjuram fața cu el, spunând „Să fii tot anul sănătos și roșu la față, ca firul ăsta”, apoi ni-l prindeam în piept, lângă inimă. Îl țineam acolo vreme de o săptămână, apoi bunica nu ne lăsa să-l aruncăm ci ne trimitea în

curte, să-l agățăm pe ramurile unui pom. Și așa, mărul nostru din fața casei rămânea împodobit cu mărtișoarele noastre până târziu, spre vară, când, învechite, erau purtate de vânt spre dealul cu nisip sau rămâneau acolo până anul viitor când agățam alte mărtișoare, încărcate cu bucuria ochilor noștri de copii...

Dar câte lucruri s-au schimbat de atunci! Până și mărtișoarele! Astăzi, mărtișoarele în preajma zilei de 1 Martie, invadează străzile. Dintre atâtea oferte și ispite, cu greu poți alege mărtișoare pentru cei dragi. Ochii și inima îți sunt invadate de culori, de simboluri o mie. Dar ca mărtișorul meu din copilărie nu e niciunul de frumos. Iar, ca mărul meu din copilărie, cu ramuri pline de mărtișoare, nu e niciunul. Ele vor rămâne acolo, în lumina amintirilor mele, pentru totdeauna. Și niciodată nu voi mai găsi pe lumea asta un mărtișor și un măr mai frumoase decât ele.

1 martie – „Călăuza noastră“ nr. 880

CONFLICT FĂRĂ SFÂRȘIT

După umila noastră părere, un șef de stat și un prim ministru ar trebui să aibă diplomația în sânge iar când sunt în văzul lumii, după minime norme de bun simț, ar trebui să comunice și să se arate ca o echipă. Asta, pentru a nu neliniști pe toți aceia care i-au ales să le fie conducători și pentru a le da siguranța că sunt pe mâini bune. Pentru a le arăta că nu sunt niște simpli oameni lăsați pradă orgoliilor și nervilor, ci că sunt în stare să-și controleze emoțiile fiind investiți cu haina puterii și având rolul principal în destinul unui stat. Starea conflictuală dintre președintele și primul nostru ministru a ajuns însă la un punct nevralgic și asta ne îngrijorează pe toți. Prea suntem nevoiți să trecem zilnic prin câmpul stărilor contrarii și al situațiilor paroxistice.

Nu ne gândeam niciodată că mânia celor doi merge într-atât de departe încât să-i vedem stând unul lângă altul – „în exercițiul funcțiunii” – și să se ignore total, unul să-și vadă de desfundatul nasului, celălalt de ochelari, să comunice prin intermediarul Blaga, să nu-și dea seama că se află într-un moment penibil, fără pic de înțelepciune. Să nu-și dea seama că transmit o anume stare de neliniște tuturor celor care îi urmăresc. Că au o responsabilitate față de români și că, în perioada aceasta

de mari schimbări e necesar ca ei să ne transmită sentimentul de siguranță. Acum, știm cu toții că ruptura dialogului dintre cei doi e de nereparat și că armonie nu va mai fi în veci între cei doi. Și ca și când n-ar fi fost de-ajuns tot ce-am văzut până acum, președintele se duce hodoronc-tronc la ședința de la guvern, se poartă ca un om cu ceva probleme de comportament, și, ca să ne arate că e liber să facă ce vrea și unde vrea, își scoate o țigară și începe să fumeze cu tact, în fața celor uimiți de ceea ce văd în premieră, de-a dreptul!

Așa că, ce mai putem aștepta noi de la această stare conflictuală fără sfârșit? Nimic bun, asta în mod sigur! Decât poate un finis lamentabil al rolului celor doi puternici ai zilei.

8 martie – „Călăuza noastră“ nr. 881

MOLDOVĂ, MOLDOVĂ!...

Știm cu toții că Republica Moldova refuză consulatele românești pe motiv că îi este, cică, amenințată securitatea națională. Ca urmare, Voronin, președintele ei cere Uniunii Europene „să readucă autoritățile de la București pe calea bunei vecinătăți”. Ba mai mult, nu e deloc bucuroasă că România acordă cetățenie românilor de peste Prut.

Mă întreb, urmărind atentă mersul lucrurilor, oare de cine sau de ce se teme sora noastră de peste Prut? Că-și va pierde moldovenii de grai românesc? Oricum îi va pierde în timp pentru că marea majoritate a generației tinere, fac școli în România, rămân aici sau pur și simplu își recâștigă dreptul lor de a fi români, stabilindu-se cu familiile în România. Tinerii români din Republica Moldova s-au descătușat și nimeni nu-i va mai putea ține cu forța pe loc. S-a văzut asta și din îmbulzeala cumplită de la Consulatul Român din Chișinău, la începutul anului și se va mai vedea în continuare pentru că perspectivele sunt cu totul altele acum în România europeană, tentația e mare și la urma urmei e loc pentru toți în spațiul acesta românesc.

Acolo, în Moldova, sunt foarte mulți cu puternic sentiment românesc, dar elementul rusesc este totuși majoritar așa că... Am văzut asta la Chișinău, în parcul orașului, unde ne-am

simțit foarte bine cu cei cărora le ardea în piept o inimă românească. La fel și la Crihana sau Cahul, ba chiar și în Transnistria unde Anatol Croitoru, șef al combatanților români, mi-a vorbit trist dar cu o imensă dragoste românească, despre neamul său, și despre nedreptățile ce li se fac lor, în acea zonă sfâșiată de conflicte absurde. Peste tot am întâlnit români cu Eminescu și Ștefan cel Mare drept sfinți ai sufletului lor. Numai că puterea, nu stă în ei, din păcate. Am văzut însă și oameni care se uitau încruntați la tine când te auzeau vorbind românește, am văzut magazine în care nu se vorbea decât în rusește, am văzut bibliotecare ieșind din sală când vorbeai despre cărți românești, am văzut bătrâni plângând după vremea colhozului și a stăpânirii ruse.

De aici am început să înțeleg că Moldova este o țară a contrastelor, în care un ochi râde și altul plânge. Iar rana inimii ei este încă larg deschisă.

15 martie – „Călăuza noastră“ nr. 882

MINIȘTRII CAD PRECUM NUCILE...

Cred că până la noile alegeri nu vom mai avea nici o clipă de liniște, nici o clipă de normalitate în politica românească. Aproape că avem ziua și surpriza! Miniștrii PD au început să cadă ca și nucile din guvernul lui Tăriceanu, amenințările curg din toate părțile, răzbunările la fel. Ce să mai vorbim? Așa ceva n-am văzut niciodată, deci surprizel incendiare nu s-au terminat încă. Suntem ca într-un viespar întăritat la maxim, și majoritatea oamenilor cred că numai scoaterea puter-nicilor zilei pe margini mai poate să ne ducă la normalitate. Săftoiu își dă demisia pentru că recunoaște singur, de bună voie și nesilit de nimeni, că și la ora actuală se ascultă convorbirile telefonice ale politicianilor, Blaga nu mai e primit în guvern pe motiv că nu a vrut să semneze amânarea alegerilor europarlamentare, lui Ungureanu i se aprobă (după o pâră a primului ministru la Curtea Constituțională) demisia din funcția de ministru de externe de către președintele Băsescu, obligat să o facă. Drept răzbunare președintele nu semnează propunerea de instalare în funcția de ministru de externe a liberalului Cioroianu. Și toată tevatura asta va continua mereu. Niciunul dintre guvernânții noștri nu mai are chef să-și facă treaba. Și atunci ne mai mirăm că noul program de sănătate nu a fost nici acum demarat (după ce ministrul Nicolaescu ne

vorbise cât se poate de convingător, anul trecut, că din ianuarie va fi pus în aplicare)? Că majoritatea pensionarilor sunt tot la limita sărăciei, umiliți în continuare fără milă? Că în noua legislație europeană aplicată la noi este atâta confuzie încât nimeni nu este în stare să-ți dea un sfat corect? Că peste tot în instituțiile publice dai peste lucrători nervoși, fără chef, fără respect față de clienți?

Dar mă tem că și de data aceasta, câinii latră, ursul merge... Așa că, să ne bucurăm sufletul cu gândul la sărbătorile pascale, deocamdată.

22 martie – „Călăuza noastră“ nr. 883

S-A FĂCUT CEEA CE TREBUIA FĂCUT!

Încăierarea asta generală dintre politicienii hunedoreni nu e o noutate pentru noi. O așteptam de mult, pentru că urmăream declarațiile fiecăruia, la conferințele de presă. Nu știam însă când și cum va ieși la suprafață clocotul pe care-l simțeam. Acum, politicienii noștri, „calcă totul în picioare” și se iau la hartă, acuzându-se reciproc, amenințându-se cu procese de calomnie, scoțând la suprafață mizerii ce „nici cu gândul nu gândeam”. Privim și la unii și la alții și ne apucă o lehamite, taman acum, înaintea sărbătorilor pascale. Au uitat că în această perioadă omul trebuie să aibă liniște sufletească și limpezire în gânduri ca să poată primi în inima sa, Învierea Domnului, căci Iisus, tot pentru noi, oamenii, s-a jertfit. Dar cine să-și mai amintească acest lucru, acum la ceas de gălceavă, când orgoliul și trufia explodează în inimile aleșilor noștri. Și-atunci, hai să ne antreneze și pe noi în bălciul lor, că tot o ducem prea bine!

Zilele acestea s-a petrecut în municipiul Deva un eveniment deosebit: Bisericii, la care se lucrează de 12 ani, situată în Parcul Opera, i s-a pus marea cupolă și imensa cruce, întregind-o în frumusețea ei. Nu e un lucru obișnuit, pe care să avem bucuria să-l vedem de prea multe ori în viață. Au asistat mulți oameni la acest eveniment. M-am uitat în jur și nu am

văzut nici un politician printre ei. Nu le-ar fi stricat deloc să fie de față. Ar mai fi învățat și ei că toată gângeava lor nu duce la nimic bun, că sunt și ei ființe trecătoare și-ar trebui să-și ducă în alt mod misiunea la capăt, căci li s-a dat puterea pentru cu totul alte cerințe. Mă tem însă că, puterea o au, dar nu știu ce să facă cu ea!

29 martie – „Călăuza noastră“ nr. 884

CU FLORI DE CIREȘ LA URECHI

Aproape de Marea Sărbătoare a Învierii Mântuitorului Nostru Isus Cristos fiecare din noi simte o stare deosebită de înnoire a sufletului și de dragoste de viață. Așa că, departe de noi scandalurile politice, ducă-se pe pustii declarațiile incendiare! Noi trebuie să ne pregătim inima pentru Sărbătorile Pascale, în care să ne regăsim liniștea, pacea interioară. În care să avem puterea să ne punem la urechi flori de cireș, ca în copilărie, și să încercăm a ne debarasa de tot ceea ce ne macină viața, întorcându-ne la emoțiile simple dar adevărate. Măcar pentru aceste zile de sărbătoare, dragii noștri cititori, să întoarcem spatele tuturor relelor și să primim cu bucurie, în casa noastră, lumina sărbătorii. Îmi veți spune poate că e greu, că prea multe sunt tristețile, că prea mari sunt deziluziile. Iar eu vă voi răspunde că prea frumoasă e lumina soarelui și verdele câmpului, că prea frumos cântă păsările și prea frumos este albastrul cerului ca noi să ne ucidem cu gânduri grele, bucuria de a trăi, în sărbători. Așa că, să ne urăm reciproc: Paște fericit! Sănătate și gânduri ușoare ca pasărea în zbor. Bucurie și putere de a trăi clipa „ca pe o taină mare”. Înțelegere și dragoste în familie. Iubire de părinți și iubire de fii și mai ales, regăsirea sufletului nostru adevărat sub lumina ce se coboară din cer, în noaptea Sfintei Învieri.

SĂ NE PREGĂTIM DE ALTE RUNDE

Au trecut și Sfintele Sărbători ale Paștilor așa că politicienii noștri se pot năpusti din nou unii asupra celorlalți. Fiecare cu năbădăile lui! Se pare că noii miniștri sunt extrem de grăbiți să ne arate ce pot, așa se explică graba noului ministru al apărării, Theodor Meleșcanu, de a fi, a doua zi de Paști, între soldații noștri din Irak iar PD-iștii, trecuți în opoziție se grăbesc să elaboreze noi strategii de acțiune în situația dată. Și președintele, o, președintele Băsescu s-a gândit că lucrul cel mai bun ar fi să înceapă campania electorală, că nu se știe ce-l așteaptă și pe el, după întrunirea Parlamentului. Așa că, a plecat prin magazine să cumpere chipurile, apă minerală și alte câteva flecușețe ce le avea cică pe lista de cumpărături dată de soție. Dar în baia de mulțime care, firese, a urmat, a dat și daruri (care nu le avea pe lista soției!) copiilor. Apoi în noaptea de Înviere, a fugit de la București, cu soția și fiica cea mare, să ciocnească ouă cu sibienii, să le viziteze casele, să verifice încă o dată cum mai e cu baia de mulțime din Ardeal. Și uite-așa, nonconformistul nostru președinte a rupt inima gospodinelor ciocnind ouă și făcând fotografii cu tot natul. Na! Să-i arate el lui Tăriceanu, că poporul îl susține și îl iubește! Mă întreb însă dacă îi șade bine unui președinte să umble cu asemenea trucuri populiste, să câștige

naivitatea unora, să-i asigure pe pensionari că nu vor mai face foame pentru că el îi va ajuta... Oare de ce n-a făcut-o până acum? Mai ales că a avut un ministru din tabăra domniei sale până mai ieri la ministerul Muncii și Protecției Sociale. S-a implicat în vreun fel? L-a tras de urechi pe ministrul Barbu, că nu face nimic pentru bieții pensionari? Să fim serioși! El avea pe atunci alte griji: să se ia veșnic la harță cu Tăriceanu sau cu alții din jurul acestuia, să se bată precum berbecii, doar, doar o ceda unul din ei. Iacă, din păcate, n-a cedat nici unul așa că... să ne pregătim de alte runde. Și așa s-ar putea să ne treacă viața, până pică frunza, privind ca la spectacol, vrajba dintre cei doi, care probabil nu va muri niciodată, cât timp îi umflă puterea în pene. Între timp merită să ne bucurăm de splendoarea merilor înfloriți și de „focul” superbilor lalele.

12 aprilie – „Călăuza noastră“ nr. 886

PARTIDELE ÎN FIERBERE

Fierberea cea mai mare din lumea politică românească se petrece în aceste zile, când se dorește suspendarea președintelui Bănescu. Partide care până mai ieri se arătau a fi adversare pe viață, acum se întâlnesc, se îmbrățișează și o pun de-o strategie comună pentru a nu-l mai vedea pe Bănescu la Cotroceni. Fiecare are motivele lui, fiecare își urmărește interesele, așa că nu mai au nimic de ascuns și fac înțelegerile la vedere. PSD-ul își dorește cel mai mult să scape de Traian Bănescu, dar e prudent în declarații pentru că „viitura” l-a prins pe picior cam greșit, neavând un reprezentant gata pregătit să ocupe fotoliul de la Cotroceni. Dan Voiculescu s-a dus până și la Vadim Tudor, și în ideea că „Bănescu e un politician terminat” (după cum spune Vadim), s-au înțeles să voteze pentru suspendare. Liberalii se cam află puțin la răscruce, știind ce pierd dar neștiind ce câștigă. Și chiar dacă Tăriceanu spune că „o dispută inutilă care seamănă cu lupta unei singure persoane pentru a-și păstra funcția” ei se mai gândesc până să spună clar: Da sau Nu pentru Bănescu. UDMR-iștii se abțin ca de fiecare dată, pe principiul: ei se bat și noi câștigăm. Lasă viesparul politic să facă ce vrea și ei vor sări în barca celui câștigător, ca de fiecare dată.

D-na Adriana Săftoiu, apropiata președintelui până mai

ieri, a recunoscut că demisia anunțată de Băsescu nu este altceva decât o dorință de a testa reacția adversarilor politici. Iar președintele umblă prin țară, cu alai de preoți și jurnaliști, se fotografiază pe rupele cu cei săriți din firescul lor la vederea președintelui, umblă deci să testeze în mijlocul poporului ce șanse mai are. Se pare că principiul său de viață este la ora actuală: dai poporului fotografii și circ și îl cucerești definitiv. Să nu fie însă o tactică păguboasă pentru el, pentru că românii sunt foarte imprevizibili când e vorba de luat decizii. Ei răspund cu circ la circ, apoi stau și cugetă...

19 aprilie – „Călăuza noastră“ nr. 887

TOTUȘI, SINGUR ȘI TRIST

Am urmărit cu mare atenție cele două mitinguri ale președintelui Băsescu după ce a fost suspendat și mi-am dat seama că în spatele dorinței lui de a fi cu poporul, în spatele avalanșei de cuvinte pe care o trimite spre ascultători, se ascunde o mare singurătate și tristețe. Fața lucrurilor e una dar realitatea e alta. Nu știu cât de mult dorește să recunoască acest lucru, dar sunt sigură că, între pereții casei sale dă drumul tristeții de om singur. Își dă seama că se află în situația în care nu și-a dorit niciodată să fie. Și cu cât cercul și zgomotul din jurul său e mai mare, cu atât se va adânci tristețea sa. Am văzut acest lucru mai ales la al doilea miting, de duminică, atunci când în Piața Constituției se aflau o mulțime de simpatizanți, de oameni apropiați domniei sale, dar când a fost să vorbească, se afla singur pe o scenă goală, cu mânecele suflecate, întreținând un fel de cor al cărui prim solist era chiar dumnealui. Aș fi vrut (și sunt convinsă că și alții ar fi vrut) să văd în spatele său nu numai un biet steag din revoluție fluturând în bătaia vântului ci și un zid de oameni, printre care Videanu, Macovei, (Boc nu putea, că se operase!) Stolojan, Berceanu, Boagiu și alți apropiați care să arate poporului că el este un președinte susținut și la vedere, în adevăratul sens al cuvântului, adică toți un scut lângă el. Dar l-

au lăsat singur să-și țină discursul în imensitatea unei scene pustii și poate de aceea, gesturile lui au ieșit mai bine în evidență, trădând în fond un om care din disperare face greșeală după greșeală. De ce oare apropiații săi au preferat să-l urmărească din mulțime și atât? Semn că totuși în situația dată, până la urmă Traian Băsescu va fi un om singur, un președinte singur, dacă revine la Cotroceni. Pentru că va trebui să găsească mijloc de împăcare cu toți aceia care l-au demis și mă tem că nu va avea diplomația s-o facă. Mai ales că s-a adunat atâta înverșunare și de-o parte și de alta încât pace nu va putea fi niciodată, în formula actuală. Și poate că așa gândesc mai mulți dintre cei care sunt spectatori fără bani la ciroul de pe scena politică și reacția lor poate fi imprevizibilă.

Se spune că e o greșeală să fii prea sigur pe mulțime pentru că asta te poate costa. Amintiți-vă de Năstase, când mai avea un pas să se vadă președinte bazându-se pe reacția mulțimii...

26 aprilie – „Călăuza noastră“ nr. 888

TOȚI CU FAȚA LA POPOR

Asistăm în ultimele zile la un „kirvait” total, adică la un bâlci cu intenții ascunse sau uneori, spuse de-a dreptul pe față. Aproape toți politicienii noștri dragi, indiferent de partid, se năpustesc în mulțime care mai de care cu mici, tricouri, bere, suveniruri, ba chiar și cu saci de cărbuni! cum au făcut PD-iștii. Dintr-o dată și-au amintit toți de popor, și cu tot felul de ispite încearcă să-i atragă pe oameni de partea lor, că ei sunt mai buni, ba că noi suntem mai buni și cercul va continua probabil până la referendum, că de, la votat suntem buni! O disperare se simte și într-o tabără și în cealaltă iar duioșia grăbită de care dau dovadă și unii și alții față de popor, ni se pare extrem de înșelătoare. Căci ți se dă puțin în aceste zile și ți se va lua cât se poate de mult mai târziu.

În fine, din atâția ani de democrație un lucru am aflat și noi: de-or fi unii, de-or fi alții, ei nu se întorc niciodată din dragoste cu fața la popor, ci doar din interes. Iar când interesul este obținut, dispare și fesul! că de, scopul e atins! Serbări câmpenești, peste serbări câmpenești, taraf și mititei cât încape, mitinguri peste mitinguri, acuze peste acuze. Cine să se mai îngrijească și de mersul firesc al politicii românești? Suntem parcă într-o permanentă voie bună și distracție. Ne merge al

naibii de bine, ca să ne mai gândim și la lucruri serioase. Trai nineacă, apoi vom vedea ce-om face.

Cert e că acum, poporul e la mare valoare în interesele politicianilor noștri, și e mereu copleșit de dragoste și atenții din partea lor. Aveți de grijă, dragii mei. Mărul oferit s-ar putea să ne strepezească dinții!

Dar oare mai știu și bieții oameni în cine și în ce să mai creadă? Că toate speranțele lor au trecut, după fiecare alegeri, pe apa sâmbetei, lăsându-i într-o veșnică așteptare de miracole. Vom trece însă și peste referendumul ăsta și vom vedea ce culoare va avea furnica din noua siglă a PSD-ului cu care a ieșit la plimbare de Ziua Muncii.

3 mai – „Călăuza noastră“ nr. 889

PRIVIND LA DISPERARE

Privind la maratonul pe care-l face Traian Băsescu, ba prin străinătate, ba prin țară, începi să te întrebi, ca tot omul, de ce e atâta nevoie de alergătură dacă tot e sigur de dragostea nemăsurată pe care i-o poartă poporul? De ce atâta cheltuială? De ce atâta stres? Dar poate că îmi scapă mie câte ceva din tainele politicii... Sau poate este vorba de o teamă parșivă strecurată în inima sa?! Văd că peste tot (mai ales în Spania) sunt afișe, bannere, lozinci cu nemiluita. Cine face efortul financiar pentru toate acestea? Partidele care îl susțin, probabil...

O concluzie se poate trage însă din toată campania domniei sale de până acum: cele care îl însoțesc peste tot și-i stau alături „pră bină” (vorba bănașanului), sunt femeile dom’le! Să-și fi pus dl Băsescu speranța în ele? Căci Monica, Anca, Ioana, Elena sunt mereu în preajma sa – „la vedere” – apărându-l voinicește. Dar unde sunt bărbații de altădată, care îi stăteau umăr la umăr, ca un zid?

În „excursia” din Spania l-am văzut la un moment dat fluturând un steag cu tăietura de la revoluție pe mijloc. Ca un brav revoluționar! Dar imaginea n-a prea lăsat o impresie bună asupra privitorilor... Și-apoi generozitatea domniei sale dă destule îndoieli celor ce-l urmăresc în aceste zile. La Madrid,

după spusa unui confrate din capitala spaniolă, s-a mers din casă în casă acolo unde erau români, ca să vină la „întâmplarea” ce va avea loc. Unora nici nu li s-a spus clar ce urmează a fi, așa că au venit, crezând că vor asista, la un spectacol românesc. Poate nici nu erau prea departe de adevăr...

Și tocmai în acest vacarm s-a stins din viață, la vârsta de 81 de ani, inegalabilul Octavian Paler, un reper al culturii române, o acvilă ce, mai cobora uneori să se implice și în mărunțișurile noastre zilnice, pentru a ne mai însenina. Un iluminat care a lăsat în sufletul tuturor un gol imens. Căci discursul său nu va putea fi înlocuit cu nimic altceva. Să-și găsească odihna în loc cu verdeață și Dumnezeu să-i călăuzească pașii pe calea cea dreaptă iar îngerii să-i țină mereu lumina sufletului aprinsă spre a-și continua drumul drept și dincolo de moarte!

10 mai – „Călăuza noastră“ nr. 890

UN MAI FIERBINTE

După cum se vede, avem un Mai fierbinte. Mitingurile sunt în toi, uneltirile la fel, vremea nu se lasă nici ea mai prejos și ne toropește cu mari călduri de vară secetoasă. Și, ca tacâmul să fie complet, a mai intervenit și regele în gâlceava înțelepților, că de, cică se simte obligat s-o facă, bătând à-propos-uri că monarhia a mai salvat o dată România, așa că ar putea s-o facă și acum... Fiecare cu gustul lui dar, îmi amintesc că, la unul din cursurile de jurnalism, tema practică a fost să facem o anchetă exact cu acest subiect: dacă românii își mai doresc sau nu monarhia. Care a fost rezultatul? Cei maturi, de peste 40 de ani au răspuns în majoritate NU, iar cei tineri au răspuns în majoritate DA. Concluzia trasă împreună cu profesorul nostru a fost că, cei care au ajuns la maturitate sau care au cunoscut monarhia, n-o mai doresc. În schimb tinerii, care n-au cunoscut-o, entuziasmați de idee, ar dori-o. Și atunci, profesorul nostru, care venea exact dintr-o monarhie, adică din Anglia, ne-a spus: „Credeți-mă pe mine, monarhia este o formă perimată de conducere în timpurile moderne de astăzi. Vă spun acest lucru pentru că eu vin dintr-o monarhie.” Probabil că avea dreptate; omul era și ziarist la unul dintre cele mai mari ziare din Londra

și era deci bine conectat la realitățile zilei. Așa că, e mai bine să lăsăm stafiile trecutului la locul lor și lumea să-și continue fiirecul.

Mai sunt câteva zile până la referendum și tot ce ne dorim pe lumea asta este ca politicienii noștri să-și afle liniștea și să-și vadă serios de treaba lor, căci iată, am ajuns la coada plutonului european și asta nu e bine. Să afle și ei (dacă până acum n-au știut!) că noi privim la gâlceava lor cu îngrijorare și ne întristăm că ne sacrifică pe noi, în orgoliile lor de putere. Că țara asta merită mai multă dragoste și mai mult respect și din partea lor. Și, în sfârșit, că poartă pe umeri o mare responsabilitate și nu trebuie să-și bată joc de ea.

17 mai – „Călăuza noastră“ nr. 891

DEZBINĂ ȘI VEI CONDUCE!

Românii au pus destulă patimă în ultima vreme antrenați cu toții în marea ciuleandă politică. Referendumul a adus încingerea spiritelor până la isterie iar acum, gata: ne-am calmat (oare?), pregătindu-ne să ne reluăm viața normală, cu bucuriile și necazurile ei! Însă cred că în curând neliniștea noastră va ajunge din nou la cote înalte pentru că tot „baiul” s-a mutat acum în curtea partidelor perdante iar despre președinte ce să mai vorbim? Nici n-a ajuns să se instaleze din nou la Cotroceni și scandalurile în care să fie implicat au și reizbucnit. Așa că... rămâne ca-n tren!! Și uite-așa, treptat-treptat, românii se scârbesc de vot, devin indiferenți la ce se întâmplă acolo sus, pentru că oricum, discrepanța dintre majoritatea populației și politicieni este din ce în ce mai mare, dându-le celor mulți sentimentul că tot ce-și doresc ei, sunt de fapt castele de nisip. Să-l vedem și pe președinte cât va mai sta cu fața la popor, pentru că deocamdată i-a ieșit pasența și s-a văzut cu sacii în căruță, dar nu cred că se topește de dragul mulțimii (decât în măsura în care se slujește de ea) într-atât încât să-i dorească binele cu adevărat. Pentru că dacă ar fi așa și-ar mai tempera pornirile care stârnesc mereu gălceavă, ar fi mai categoric în unele privințe și mai diplomat în

altele, n-ar mai face pe haiducul, salvatorul națiunii ci și-ar da seama că toate lucrurile au o măsură și că e timpul să mai stea și la masa tratativelor nu numai în geamparaua gălcevei. Dar, probabil ca și până acum, își va vedea de cumpărăturile sale, de prietenii și mai ales de dușmanii săi cărora le va arunca, din când în când, un pumn de intrigi cum n-a văzut Parisul! Căci, vorba-aceea „Dezbină și vei conduce!” Și probabil că sunt destui politicieni slabi care să-i facă jocul, să intre în mirajul lui de confetti și apoi să iasă prin dos de pe scena politică. Pentru că am văzut: El nu iartă pe nimeni!

24 mai – „Călăuza noastră“ nr. 892

ESCROCHERIE CU ACTE?

Primum mai dăunăzi vreo 4 plicuri adresate firmei, ziarului, editurilor și încă unei firme care n-a funcționat niciodată, pe care scria clar: CARTEA DE TELEFOANE și cu o ștampilă T.P. POȘTA ROMÂNĂ, prin care eram avertizați să plătim conform facturii din interior, până la data de 28.05.2007, suma de... nici mai mult nici mai puțin 321,30 lei pentru fiecare dintre destinatari. Totalul se ridica la aproximativ cam 1800 lei. Frumos! Îmi zic eu și furioasă, dau telefon acolo unde, pe foaia tip factură (uimitor de asemănătoare cu ceea ce primim de la Romtelecom!) scria că suma reprezintă „Publicarea în ediția 2007(!) a cărții de telefoane”, dau telefon zic la nr. înscris pentru Informații suplimentare, adică 021/2017974. Telefonul sună cât poate el, dar degeaba. Nu răspunde nimeni. Disperată că nu am un răspuns și că mă așteaptă să plătesc o sumă atât de mare, sun la Romtelecom, că tot seamănă facturile acestea cu ale lor. O doamnă cu voce blândă îmi spune că așa ceva nu este posibil pentru că publicarea numerelor de telefoane în cartea de telefon este gratuită. – Și totuși doamnă, facturile acestea seamănă uimitor cu ale Dvs. – Scrie pe ele Romtelecom? mă întrebă blânda voce. Nu; scrie Cartea de telefoane, spun eu. - Atunci nu știm despre ce este vorba. Nu sunt eliberate de noi, mi se

spune și convorbirea noastră se încheie.

Mă aplec asupra facturilor buclucașe și încep să le citesc mai atentă. Văd că scrie: Vă rugăm să specificați codul de abonament pe ordinul de plată, pentru ca plata să fie alocată contului dumneavoastră. Plata este voluntară... chestiune care nu este deloc de neglijat în situația dată.

Condițiile generale de pe verso, pe care ești rugat să le consulți, în primul rând constăți că sunt scrise cu o cerneală gri, greu de citit, ba mai mult, pentru persoanele în vârstă imposibil de citit. Ceea ce află acolo te convinge că ceva nu e corect, că ceva sună a farsă în toată povestea asta: printre altele contractul se încheie pe 12 luni iar după ce clientul va accepta oferta prin plata sumei, se vor emite de către Companie facturi cu valoare dublă față de cea inițială, reprezentând abonament și serviciile prestate.(?!). De fapt, de la un capăt la altul, aceste condiții generale sunt fără noimă. Atentă la problema apărută, dau telefon de mai multe ori la nr. indicat, chiar și a doua și a treia zi. Degeaba! La capătul celălalt al firului nu răspunde nimeni!

Se-n tâmplă că a doua zi mă află în biroul unei instituții respectabile și secretara vine să-i arate șefului ce a primit: aceeași factură buclucașă. Îl întreabă ce să facă: să plătească? Intervin și lămuresc cum stă de fapt problema. Îi atrag atenția să citească acolo unde, cu litere cât puricele scrie: Plata este voluntară. Oamenii îmi mulțumesc pentru lămurire, că altfel ar fi plătit. Dar mă întreb oare câți au fost păcăliți (că e o păcăleală!) până acum de aceste facturi pirat după factura de la Romtelecom. Exact: trebuie să spun că și în cazul povestit mai sus, oamenii au crezut că factura vine din partea Romtelecomului. Cine lămurește în cele din urmă această escrocherie la care probabil că mulți au căzut deja victime?!

31 mai – „Călăuza noastră“ nr. 893

ÎNVĂȚĂTORUL

Satul Meria din ținutulhunedorean al pădurenilor, la ceas de amiază târzie, emoționează călătorul pentru că îi dă sentimentul că se află pe acoperișul lumii, văzând în toate direcțiile, cât cuprinde zarea, Munții Poiana Ruscă și Retezatul. Meria – un sat îngropat în verdeață, înfipt pe culme înaltă parcă de la începutul începuturilor. Acolo, în gospodăria liniștită a unui localnic, stăm de vorbă cu un grup de copii superb îmbrăcați în costumele lor pădurenești, ce se uită la noi ca la niște curiozități ale naturii, intruși în lumea lor liniștită în care nimic nu pare a tulbura echilibrul. Dar mai ales stăm de vorbă cu învățătorul lor, om trecut de prima tinerețe, care ne face să credem pe cuvânt că dragostea lui pentru acest loc este nemuritoare, este fără leac. De aceea nu l-a bătut niciodată gândul să plece în locuri mai prielnice, cu traiul mai ușor. S-a născut la Meria și a plecat doar să-și termine școala, apoi s-a întors să lumineze mințile pruncilor din sat. Iar pruncii îl iubesc și-l ascultă ca pe părintele lor. La ora actuală, la școala de 4 ani din satul cu nume de miere, învață 13 elevi, ceea ce e mare lucru. Altădată, nu prea de mult, aici era școală de zece clase cu elevi mulți și profesori. Acum... și învățătorul ridică neputincios din umeri, lăsând tăcerea peste

cuvintele sale.

Vreau să spun că m-a impresionat foarte mult acest învățător, Miron Scorobete, cum se numește el pentru că, deși a avut în viață destule tentații, a ales să trăiască în satul unde a văzut lumina lumii, sat mai aproape de Dumnezeu. Și-a înțeles cu adevărat rostul său, misiunea care i-a fost dată pe acest pământ, și puterea de a arăta că se pot naște și în Meria oameni luminați, cu dragoste de carte, cu puterea de a duce mai departe straiul, graiul și obiceiurile strămoșilor, cu dorința de a-și duce mai departe neamul. „Și chiar dacă unii mai pleacă din Meria sunt alții care vin aici, așa că satul are cam același număr de locuitori. Nu scade prea mult.” – ne spune Învățătorul, din mijlocul îngerilor săi de copii cu cătrințe și opinci, cu trăistuțe și clopul pe-o parte. El este Învățătorul și nici unul dintre elevii lui nu se depărtează de el, căci este pentru ei centrul universului, pilonul de care se țin bine în vremea aceasta. Învățătorul Miron Scorobete care picură miere în sufletele lor, merită și din partea noastră profund respect și aleasă prețuire.

7 iunie – „Călăuza noastră“ nr. 894

REFERENDUM AM AVUT, LINIȘTE CE NE MAI TREBUIE?

Privind la viesparul politic am putea spune: scandalul a murit, trăiască scandalul! Căci nu se poate spune altfel de vreme ce una așteptam să se rezolve după referendum și alta vedem că se întâmplă. Partidele au fost la Cotroceni pentru discuții și au plecat cum au venit, adică de partea lui Tăriceanu și nu de partea președintelui. Pentru unii, vizita la palat a durat 10 min., pentru alții, chiar mai puțin. Numai PD-iștii, cum era și firesc, au stat cu președintele la taifas, dar ce să facă și ei singuri, că degeaba e voință dacă nu e și puțință?! Cu alte cuvinte, după referendum a rămas ca-n tren! Mai direct, care pe care, că nu se mai poate. Limbaj comun nu mai poate exista în nici un fel, de vreme ce unii au refuzat de-a dreptul să vină la întâlnirea cu președintele. Așa că, președintele nostru, se plimbă pe coridoarele Cotroceniului tot mai singur și mai îngândurat. Prietenii fuseră și se duseră, fiecare cu pricina lui.

Dar dincolo de clasa politică în țara asta mai existăm și noi, cetățenii a căror neliniște crește în suflet tot mai mult pentru că văd că se alege praful din speranțele lor de la referendum,

când mai aveau o brumă de speranță că gata! Politicienii vor deveni serioși și se vor apuca de problemele stringente ale acestei țări. Se vede treaba, că de fapt, pentru ei a fost doar un respiro, o pauză de adunat noi forțe ca lupta să reînceapă. Președintele nu poate suporta că Tăriceanu este încă premier și vice-versa. Așa că nu sunt dispuși să se ierte niciunul. Și tot așa, dansul pe un picior, va continua până la terminarea mandatului lor. Și atunci ne întrebăm, de adevăratele probleme ale acestei țări cine mai are chef să se ocupe, că ceea ce vedem noi este doar sete de putere, orgolii înecate în ambiții, șicane și ironii și nimic mai mult. Ici și colo se mai aude câte un glăscior care mai vorbește și de problemele națiunii, dar ce folos, pentru că, oricum vorbește în pustiu. Și așa, dragii mei, stăm și privim la ei ca la teatru, așteptând să le vină mintea la cap și să-și dea seama că sunt în fruntea țării din cu totul și cu totul alte motive. Și când te gândești câți bani s-au cheltuit – degeaba – cu referendumul!

14 iunie – „Călăuza noastră“ nr. 895

PREȘEDINTELE ȘI ZIARIȘTII

Se pare că în vara aceasta fierbinte și cu vacanța pe umeri, nu vom avea nimic mai bun decât show-urile președintelui cu ziariștii în prim-planul politicii românești. Îi mai încurcă pe demnitari alegerile parlamentare europene, dar în rest vacanța bate la ușă. Și cum istețimea de cobră a președintelui nostru nu doarme niciodată, domnia sa a mai găsit o metodă de a se afla mereu în centrul atenției. Este vorba de ghiulelele aruncate aproape zilnic spre ziariștii care vin din tabăra opoziției, care au curajul uneori să-i spună „verde-n față” ce gândesc, care se „bagă” în sufletul lui când trebuie și când nu trebuie. Însă domnia sa este președintele și dacă ar dori foarte mult să țină ziariștii departe când nu are chef de ei, ar putea-o face cu ușurință că doar dispune de atâtea forțe în jurul său încât n-ar putea trece nici pasărea cerului dară-mi-te un ziarist care de cele mai multe ori își face datoria și nimic altceva. Când ești președinte ar trebui să-i accepți pe toți, indiferent că te critică sau că te laudă, pentru că ești cel ce trebuie să dea dovadă de stăpânire de sine în orice situație. Numai că presa noastră îi face un imens serviciu tocmai prin aceste scandaluri. El le declanșează, le supune atenției, apoi

o săptămână nu se mai vorbește de nimic altceva decât de noul incident dintre președinte și ziariști: Președintele recidivează, se zice, iar el jubilează pentru că a reușit să fie în atenția tuturor, din nou. Și tot așa, președintele ne dă de lucru iar el își atinge scopul: este în atenția tuturor.

Cu ani în urmă, eram în Franța când Jaques Chirac se afla în campania electorală pentru președinție și la un moment dat s-a apropiat un ziarist de el și i-a spus: „Știți că semănați cu o broască, dle Chirac?!” Iar omul l-a privit puțin surprins de întrebare, apoi i-a răspuns cu un zâmbet pe buze, calm: „Nu m-am gândit la aceasta, dar probabil că ai dreptate. Poate semăn cu o broască!” Și dintr-o dată l-a dezarmat total pe cel pornit la atac. Iar conflictul a fost repede stins, încât la TV a fost prezentat ca o știre oarecare, amuzantă. Hei-hei câte ar mai avea președintele nostru de învățat de la marii președinți (trecuți și actuali) ai lumii! Dar de ce ar face-o dacă tot vrea să fie unic?!

21 iunie – „Călăuza noastră“ nr.896

RIDICOL? DE CE?

Am fost cu toții martori, săptămâna trecută, la o dispută care, în mod sigur, pe majoritatea ne-a revoltat sau cel puțin ne-a amărât în sufletul nostru de români. Președintele Conservatorilor, Dan Voiculescu a cerut în Parlament ca fiecare cetățean al acestei țări să aibă obligația de a ști și limba română. Nimic nefiresc în această cerere pentru că am văzut că majoritatea țărilor cer acest lucru cetățenilor lor. Da, mi se pare firesc să te poți descurca în limba română oriunde te-ai afla în țara asta. Că de-aia ți-a dat Dumnezeu destinul să trăiești în România, și la o adică, dacă nu mai vrei să aparții acestui spațiu, nici o problemă, trăim acum într-o ogradă mai mare și poți să te așezi oriunde în altă parte. Nu mai stai obligat într-un ținut de unde nu ai ieșire dacă nu îți convine ceva. Dar, acolo unde hotărăști să trăiești, mi se pare normal să te supui unor legi, căci până și România este o țară nu numai de dat, ci și de primit din partea cetățenilor săi.

Oricum, poziția dlui Marko Bela, cu privire la propunerea dlui Voiculescu, ne-a surprins mai mult decât în alte dați. Și mai ales din cauza argumentelor aduse. Adică e drept să spui că

această propunere este ridicolă și că nu este decât o modalitate de atragere de capital politic prin demersuri ultranaționaliste?!?! E culmea culmilor! Ce e ultranaționalist în această propunere? Oare e mai ultranaționalist decât cererea de autonomie a unui ținut românesc, e mult mai ultranaționalist decât sufocarea de-a dreptul a elementului românesc din ținutul Covasna-Harghita? E mult mai ultranaționalist decât refuzul de a mai vorbi românește, de a se separa în școli și instituții pe criterii etnice etc. etc. Și uite așa asistăm la tupeul de a ni se spune verde în față că suntem ultranaționaliști când vrem să ne apărăm măcar limba în care se vorbește pe acest teritoriu numit România.

Și când mă gândesc la situația românilor din Ungaria care vorbesc mai întâi maghiara și apoi româna, la politica de deznaționalizare treptată dar sigură a elementului românesc din zona respectivă, când românul a învățat să-și spună numele în maghiară, și numai dacă e nevoie, (adică dacă întâlnește un român îl spune apoi și în românește)... Acuzăm noi de ultranaționalism pe cineva pentru aceste situații? Nu avem curajul pentru că întotdeauna demersurile noastre sunt puse sub lupă și arătate amenințător cu degetul. Pentru că întotdeauna ne-am lăsat la vedere slăbiciunea și teama de complicații. Pentru că noi vedem limitele din demersurile noastre, ceea ce alții nu pot vedea.

28 iunie – „Călăuza noastră“ nr. 897

UCIGĂTORUL SOARE

Peste toate frământările noastre copilărești, peste toate orgoliile și trufia noastră, peste toate înțelegerile și neînțelegerile noastre stă de-o vreme un soare ucigător, ca o pedeapsă pentru nevolnicia în care trăim. Pe toți, încet dar sigur, seceta aceasta cumplită care ne bântuie de-o vreme, ne va învinge, când picătura de apă și pâinea vor ajunge la mare preț. Căci asistăm fără putere la pârjolul din jurul nostru, cu scene aproape apocaliptice și nici măcar în al unsprezecelea ceas nu ne lepădăm de frământările noastre prostești, pentru a ne ajuta unii pe alții și a ne ruga lui Dumnezeu să nu ne prăpădească animalele de lângă noi și câmpurile cu roade, să nu ne ducă pedeapsa până unde putem noi rezista. Suntem acum spectatorii unei veri pârjolitoare și vom fi în curând beneficiarii unei toamne pustiite de seceta, fără precedent, spun specialiștii. Primele semne au început să se vadă: oamenii își vând animalele pe nimic, abatoarele lucrează la foc continuu, legumele și fructele și-au dublat, ba chiar triplat prețurile, pâinea – sfânta pâine – va fi tot mai scumpă pe masa noastră. Până nici soarele nu ne mai este ocrotitor, prieten, până și el ne ucide fără milă, răzbunător pe propriile noastre greșeli

făcute de-a lungul timpului fără oprire, uitându-ne limitele și neputințele, ignorându-ne nepermis de mult mediul în care trăim, bătându-ne joc, în esență, de propria noastră viață. Dezechilibrul a devenit atât de mare încât s-ar putea să nu mai existe cale de întoarcere, să nu mai avem puterea și nici timpul necesar să o facem. Căci din urmă ne ajunge vîpia pustiului...

5 iulie – „Călăuza noastră“ nr. 898

ORICÂT AM VREA NOI...

Oricât ne-am dori noi pace și liniște dacă ei nu vor, nu vor și gata! Desigur suntem nevoiți să ne referim din nou la cei doi războinici din fruntea țării: Tăriceanu și Băsescu. Credem că sunt hotărâți ca până la terminarea mandatului, când unul spune DA, celălalt să spună NU. Așa și cu mărirea pensiilor pusă în discuție de PSD, aprobată de majoritate dar discutată vehement de președinte și premier. Premierul spune că nu face decât să împlinească una din promisiunile din campania electorală, PSD se pronunță și el prompt că fiind propunerea lor, au identificat și prezentat în plen, foarte clar, resursele de finanțare de unde se pot obține banii necesari, altfel (după spusele p.s.d.-istului Florin Cazacu) – „Noi fiind în opoziție, dacă sursele de finanțare nu ar fi fost foarte clare, proiectul de lege n-ar fi trecut”. Și cred că din acest punct de vedere psd-iștii au dreptate. Atunci, oare de ce, președintele nu acceptă în nici un fel aceste argumente, iar fostul ministru al Muncii, Gheorghe Barbu, consideră că „majorarea pensiilor a devenit doar un element rece într-o strategie de imagine pe care și-o dispută PSD și PNL”?!

De ce toți acești parteneri ai gâlcevei nu se așază la masa

tratativelor să găsească împreună formula cea mai bună de rezolvare a acestei probleme? Nu de alta, dar cred că ar fi timpul, fiindcă acuși trece vremea și li se termină mandatul, iar majorarea pensiilor ar fi o bilă neagră pe agenda electorală a împetricinașilor. Am urmărit reacția unora dintre pensionarii care l-au votat la referendum pe președinte. Stau în expectativă și nu știu ce să mai creadă. Ba unii au trecut de partea premierului și văd în el un fel de salvator pe care încep să-l înțeleagă cu cine a avut de-a face până acum. Vedeți cât de schimbătoare e firea omului?! El te înalță, el te coboară! Oare președintele știe acest lucru? Dacă s-ar așeza la masă cu inițiatorii și susținătorii acestui proiect de lege, dacă ar avea răbdarea să-i asculte, poate că ar aduce și un pic de speranță în sufletul pensionarilor care tot așteaptă de când a venit noua garnitură la putere să se facă ceva și în sprijinul vieții lor tot mai grele. Deocamdată, din toate aceste dispute ei își dau seama că, din păcate, cei care pierd cu adevărat sunt tocmai ei, pensionarii.

12 iulie – „Călăuza noastră“ nr. 899

900

După ce, în februarie a.c. publicația „Călăuza noastră“ împlinea 17 ani de existență, iată că acum am ajuns la ziarul cu numărul 900. Am putea spune că este o răsplată frumoasă a muncii noastre de atâția ani. Am putea spune că ne-am făcut datoria față de cititorii noștri și că am reușit (așa după cum și-a dorit fondatorul ei – Valeriu Bârgău) să continuăm destinele publicației noastre cu convingerea că avem pentru cine exista. Puterea de a merge mai departe ne-o dați Dumneavoastră, prietenii și cititorii noștri, cei care ne-ați fost alături și la bine și la rău, cei care ne vorbiți cu atâta însuflețire despre „ziarul nostru drag”.

Cine suntem noi, echipa care veghează ca publicația „Călăuza noastră” să fie ziarul pe care vi-l doriți Dumneavoastră, pe care îl așteptați cu nerăbdare în fiecare săptămână? Iată, e timpul să ne prezentăm: noul nostru coleg, Stavros Szekely, reporter, un tânăr ambițios, pregătit să se implice cu pasiune în munca sa și în mersul înainte al ziarului; Cristina Moruz și Liviu Șindrilaru, doi tehnoredactori cu suflete de artiști, doi tineri care își pun în joc toată imaginația și priceperea pentru ca ziarul nostru să-și aibă identitatea și personalitatea ; Aurica Stratica,

cea care se ocupă în redacție, de secretariat și corectură, „veterana” noastră, pentru că se află în redacție de 14 ani și, cu voia Dumneavoastră, Mariana Pândaru-Bârgău, care din noiembrie 1990, s-a angajat alături de Valeriu Bârgău, să împlinească o dulce povară: destinul acestei publicații. Nu putem să nu-i amintim aici și pe tipografi, fără de care munca noastră ar rămâne fără final. Este vorba de Popa Lenuța, harnica noastră colegă care răspunde de partea de legătorie a tipografiei și care își pune toată pricepera în joc pentru ca lucrările să fie bine executate; Borz Iacob, tipograful de activitatea căruia depinde finalizarea cu bine a muncii celor din redacție, omul care știe să stăpânească mașina de tipar cu răbdare și pricepere și Popa Ionel, maistru nostru tipograf, care își petrece mult timp și la masa de montaj pentru a asambla lucrările ce așteaptă trecerea pe plăcile tipografice, pentru a vedea lumina tiparului.

Nu putem uita nici de colaboratorii care aduc în paginile ziarului știri din mai multe zone ale județului nostru și nu numai. Îi amintim aici pe: Gligor Hașa (Deva), pregătit să privească mereu în jur cu ochiul său critic, de pamfletar; Ioan Vlad (Hunedoara) aflat mereu în căutare de noi subiecte, vizând peste tot ineditul; Miron Țic (Ilia) blândul nostru colaborator în stare să scoată poezie și din piatră seacă; Constantin Grecu (Hunedoara), generosul și harnicul nostru colaborator care ne arată prin majoritatea articolelor sale că viața are și frumusețea ei, de aceea trebuie trăită; Nicolae Chirculescu (Vulcan), cel ce ne trimite articole din zona Văii Jiului, un fin observator la tot ceea ce se întâmplă în jurul său. Din București ne onorează cu articole redutabilul Alexandru Mironov, personalitate marcantă în cultura românească, și Victor Nițelea, intransigent cu tarele

societății în care trăim. După cum ați observat, Cătălin Marleneanu (Madrid), Constantin Aoanei Rahoveanu (Rimini), Daniella Bullas (Anglia), colaboratorii noștri externi sunt mereu prezenți cu informații din țara în care trăiesc acum.

Toți acești oameni la un loc formează marea familie a „Călăuzei noastre”, ei aducându-și aportul la ceea ce înseamnă, de 17 ani, această publicație în peisajul jurnalismului hunedorean. Sunt deci datoare tuturor cu mulțumiri și aleasă prețuire, cu urări de sănătate, bucurie și lumină în suflet. Dumnezeu să ne ocrotească pe toți!

19 iulie – „Călăuza noastră“ nr. 900

CE-ȚI LIPSEȘTE CHELULE?! AVIOANE DOMNULE!

Taman când disputele erau în toi, de unde și de unde să se scoată banii pentru mărirea pensiilor, iată că răsare un pui de știre precum că președintele se pregătește să-și cumpere avioane (două), aruncând în joc fără să facă vreo discuție pe această temă, o mulțime de bani. De unde?! Din bani publici desigur! Știrea apare după ce l-am văzut zile bune pe președinte împotrivindu-se proiectului de mărirea a pensiilor pe motiv că nu sunt bani. Și unii dintre noi aproape că îl crezusem: Dom'le omul ar vrea, dar ce să facă dacă nu sunt banii, de unde să-i scoată ca să mărească pensiile?! Are dreptate: să gândim bine, că de trăit...

Acum, după aflarea unui alt adevăr, precum că banii noștri se duc mai întâi pe luxul lor și apoi, ce mai rămâne, spre nevoile populației, ne apucă iar tristețea. Și faptul că sumele imense care se vor cheltui pe avioane nu au fost discutate pe față, de unde și cum se iau, așa cum s-a făcut și cu pensiile, mărește și mai mult bănuiala că multe se vor fi făcut cu banii noștri, așa – pe tăcute; mărește și mai mult suspiciunea populației. Și pe drept!

Cei mai dezamăgiți sunt pensionarii, căci prea l-au văzut pe președinte în două ipostaze diferite, una după alta. O dată împotrivindu-se din răspuțeri mării pensiilor pe motiv că nu sunt bani (la vedere și în gura mare), și apoi, pe tăcute, pregătindu-se să cumpere avioane prezidențiale cu sume fabuloase. A, deci de aceea nu se găseau bani! Dar omul nu putea să spună motivul în gura mare, ce să facă și el?! Că muritorii de rând mai pot aștepta până or fi bani, dar ei, conducătorii nu, că-i grabă mare de avioane. Și uite așa în contul președintelui se adună tot mai multe bile negre. O avea președinția nevoie și de avioane, nu zic ba, dar de ce nu se spune deschis, dacă se uzează de banii publici, ca să nu se mai dea naștere la tot felul de interpretări. Și-apoi, între pensionari și avioane, cred că mai întâi ar fi trebuit să se rezolve problema pensionarilor, că pentru majoritatea dintre ei, timpul nu mai are răbdare (parafrazând titlul unei cărți foarte cunoscute).

De ultimă oră, castana cu avioanele este aruncată de la președinte la primul-ministru, ca într-un joc stupid de copii. Cică șeful executivului ar fi semnat hotărârea de a cumpăra avioanele, era în cunoștință de cauză, și că de fapt avioanele ar fi ale guvernului... Astfel încât, nebuloasa să fie și mai mare, iar prin învăluire să nu mai știm, de fapt, ale cui vor fi cele două aeronave de lux prezidențial?! Oricum, ce mai contează? Rana e făcută în sufletul pensionarilor noștri!

26 iulie – „Călăuza noastră“ nr. 901

S-A STINS PATRIARHUL!

Biserica Ortodoxă Română este în doliu și laolaltă cu ea toți credincioșii ortodocși sunt! Căci Întâi Stătătorul său, Patriarhul Teoctist s-a înălțat la cele veșnice! A plecat dintre noi discret, așa cum și-a trăit și viața. Așa cum spune un cântec frumos: „Numa’ or videa că nu-s.” Și asta tocmai când noi ne așteptam mai puțin, tocmai când noi, românii, ne aflăm în vria unor frământări stupide, vremelnice, când seceta stă să crape piatra și văzduhul să ia foc. Tocmai acum când aveam nevoie mai mult de cuvântul său duhovnicesc – speranță ce nu moare – întru întărirea sufletului nostru slăbit de atâtea încercări. Îl știam acolo pe el, ca pe un stâlp al speranței noastre, îl credeam nemuritor sau cel puțin aveam speranța că timpul va mai avea răbdare, căci blândețea și grija sa pentru noi ne făceau bine. Ne păstorea din 1986, și de mai bine de 20 de ani, ne era părinte ocrotitor. Și de aceea s-a văzut dragostea pe care i-o purtau credincioșii încă din prima clipă a vestirii trecerii sale la cele sfinte, când sicriul i-a fost întâmpinat la Patriahie, de o mulțime de oameni, toți cu lacrimi în ochi și cu lumânări aprinse, exprimându-și liber sentimentele, căci e întâia moarte, de după

revoluție, a unui patriarh.

Prea Fericitul părinte s-a înălțat la ceruri, dar viața sa va fi un exemplu pentru mulți dintre noi. De numele său se leagă o serie de evenimente importante ale Bisericii noastre Ortodoxe, Înalta Presfinția sa fiind primul patriarh român care a făcut posibilă vizita conducătorului bisericii catolice, Papa Ioan Paul al II-lea, având convingerea că ecumenismul e calea viitoare a bisericilor noastre.

Părinte bun și statornic în convingerile sale, devenise în timp Învățătorul și ocrotitorul bisericii sale, a credincioșilor, a ideii de pace și înțelegere. Dar din păcate limitele trupului omenesc și-au spus cuvântul și inima sa a cedat tocmai când comunicatele ne asigurau că intervenția chirurgicală la care fusese supus s-a terminat cu bine, că Preasfinția Sa se simte bine și că putem fi liniștiți. Dar destinul s-a întors brusc, în câteva minute, când Dumnezeu l-a chemat blând la El, înspre orele după-amiezii. Așadar, ziua de 31 iulie, orele 17, va rămâne zăbranic peste întreaga comunitate ortodoxă română.

2 august – „Călăuza noastră“ nr. 902

DE CE DĂM CU PIATRA?

E foarte simplu că, după ce un om a trecut la cele veșnice, alții să ia piatra și să dea cu putere în memoria sa, pentru că cel dispărut nu se mai poate apăra, nu mai poate veni cu argumentele faptelor sale adevărate, nu mai are cuvântul care să-i slujească drept apărare. Și vin ei, nevolnicii, trupurile de nisip, și se aruncă precum hienele, să terfelească memoria celui dispărut, să-și arate „curajul” pe care l-au ținut în gușa de venin, până la dispariția celui în cauză, doar-doar or mai culege ceva lauri amari din acest atac. Spun toate acestea, urmărind în presă atitudinea unora care, nici n-a intrat bine în mormânt Preafericitul nostru Patriarh Teoctist, că își fac titlu de noblețe din a-i ataca memoria. De a-l înfiera și denigra cât se poate de mult, de a-l arăta cu degetul ca pe inamicul numărul unu al Bisericii Ortodoxe Române. De fapt, ei adevăresc ceea ce se spune: că după război se găsesc mulți viteji. Stă în fibra multora dintre noi. Iată de ce un asemenea demers nu mai poate avea credibilitatea scontată, pentru că războinicii noștri au ieșit la luptă pe câmpul gol, unde adversarul nu se mai află și așa că se pot „umfla” în pene cât doresc, debitând aberații și invective după ureche, fără nici o acoperire.

Căci de unde să recunoască, sărmanul nevolnic, în trufia sa, că el e poate ultimul dintre muritori care ar trebui să cuteze a da cu piatra?! Vă amintiți pilda din Biblie: „Cine din voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra...” (Ioan 8:7).

Un german își exprima la un moment dat, într-un dialog, părerea sinceră despre români: ceea ce le lipsește în primul rând românilor este mândria de a fi român. Un mare adevăr! Noi simțim o plăcere deosebită de a ne demola permanent modelele, de a ne scuipa înaintașii, de a ne ignora trecutul pe motiv că numai viitorul e al nostru; trecut ce ne mai trebuie?!

E foarte ușor să judeci dinafară și foarte greu să te pui în situația celuiilalt, să trăiești pe pielea ta ceea ce a trăit el. Dar Dumnezeu l-a ridicat pe Înalț Preasfinția Sa deasupra tuturor acestor mizerii umane, și l-a așezat în lumea celor drepți, unde nu-l mai atinge nici una dintre nevolniciile și obsesiile noastre. Odihnească-se în pace și să aibă puterea iertării pentru noi toți!

9 august – „Călăuza noastră“ nr. 903

NU MAI ÎNȚELEGI NIMIC

Oricât ai încerca să înțelegi unele gesturi ale președintelui Băsescu, nu reușești, pentru că are abilitatea unui pește și-ți scapă printre degete acționând cum nu te aștepți. Astfel încât ajungi să nu mai înțelegi nimic din ceea ce face. Dar oare știe ce face?

Săptămâna trecută am văzut cu toții familia prezidențială, simțindu-se bine merci între radicalii maghiari din Covasna și Harghita, președintele promițându-le în discuții de mai mare dragul, ajutor nemijlocit în a-și forma partid separat de UDMR etc. etc. Dar noi știm care sunt obiectivele principale ale Uniunii Civice Maghiare, noi știm că scopul cel mai aprig al acesteia este autonomia teritorială și de aceea ne e greu să-l vedem pe președinte bătând palma de înțelegere taman cu radicalii. A propos, în ce limbă s-or fi înțeles, sau au avut translator?! Că dacă s-au înțeles în românește, înseamnă că limba oficială a țării se cunoaște și în părțile acelea, dar nu se dorește a se exprima. Sunt, vorba bătrânei mele bunici, cu farafâstăcuri. Am fost foarte atentă la numele celor cu care președintele s-a așezat la masa tratativelor... Ați auzit vreun nume românesc, că eu nu

am auzit. A, o fi uitat, de atâta încântare, dl Băsescu un lucru esențial: că acolo, din păcate, mai trăiesc și români, care ar fi dorit să stea și ei la masa discuțiilor, că doar e în joc și soarta lor. Români pe care dl președinte să-i fi întrebat la fel de deschis, cum o mai duc și ei. Însă, mânat de dorul răzbunării pe UDMR pentru că nu l-a sprijinit la referendum, e în stare să sacrifice tot, chiar și soarta românilor săi, făcând un pact viclean. În fine, poate că greșim noi, dar avem măcar dreptul să spunem cum s-au văzut lucrurile din afară. Aș fi foarte curioasă cum a repercutat în inima românilor din zonă, săptămâna de vacanță din interes a președintelui Băsescu, în mijlocul liderilor radicalilor maghiari. Un lucru e clar, veșnica lui răzbunare, scormonește mereu câte ceva, astfel încât nimeni să nu mai înțeleagă nimic. Și așa, politica românească ne poartă din surpriză în surpriză. Să nu ne plictisim!

16 august – „Călăuza noastră“ nr. 904

REGI ȘI CERȘETORI

Cine intră în Geoagiu, pe scurtătura dinspre Simeria, vede în partea dreaptă a drumului, un cartier ciudat, care de departe e dovada că acesta este vestitul cartier al rromilor, adică așa-numitul cartier al Muzicanților. Are o coloratură specifică, o agitație așîșderea, dar „Uite – îți spui – aici s-a găsit o soluție spre socializarea acestei populații aflate în veșnică mișcare”. Și cred că era imperios necesar să se facă acest lucru deoarece rromii reprezintă circa 12 la sută din populația localității, mai exact cam 700 de suflete, și trebuie să li se dea și lor dreptul la viață, că nu e chip altfel. Primăria și consiliul local au făcut eforturi deosebite alocând fonduri pentru construcția a 45 de case noi în acest cartier, case care să ofere condiții decente de viață. Și pentru că rromii sunt cunoscuți ca buni meseriași, ei au fost antrenați în construcția propriilor case, ca să știe să le păstreze mai bine, să-i responsabilizeze în îngrijirea lor. Procedura aceasta de socializare este foarte bună: rromii cu viața și cartierul lor au aplanat spiritele și iritarea celorlalți locuitori ai comunei care se plîngeau ba de una, ba de alta din partea „muzicanților”. Mai sunt și astăzi unele întâmplări „nedorite”, mai izbucnesc și astăzi certuri, ba chiar și scandaluri, dar într-o

proporție mult mai mică decât era în anii trecuți.

Cartierul Muzicanților este deci un bun exemplu de cum se poate face socializarea acestor locuitori aflați aproape continuu în contra timpului. Pentru acest lucru nu este suficient numai efortul autorităților ci este necesară și dorința lor de schimbare, care să vină din interiorul fiecăruia dintre ei. Căci, nu-i așa, degeaba vrem noi, dacă nu vor ei. Degeaba le spunem noi cum ar fi bine, dacă ei au legile și viața lor, petrecută ca alergarea unui cal fără căpăstru. Degeaba le vorbim noi de europenizare, dacă ei poartă mereu în suflet doar dorul drumului. Lecțiile atât de dure ale istoriei ar trebui în primul rând să le dea și rromilor de gândit, pentru că cei care ar trebui să schimbe ceva în viața, lor sunt chiar ei. Nu putem aduce lumea civilizată la ei ci ei ar trebui să vină în întâmpinarea acesteia. Dar poate, pentru acest lucru ar trebui să li se atragă atenția celor care li se dau drept reprezentanți, și le vorbesc din fotolii aurite, cu kilograme de aur în coroane. Între ei și masa largă de rromi s-a creat o discrepanță atât de mare încât se vede clar că nu mai există decât un dialog la distanță între cele două părți, în cel mai fericit caz prin ecranul televizorului. Pentru unii Dumnezeu e prea darnic... Cum să reprezinte acești regi pe cerșetorii în veșnică derivă pe lumea aceasta? Cum să facă ei sacrificii pentru bunăstarea neamului lor, când e mai ușor să trăiești și să aduni averi pe necazurile altora?! Și totuși, continui să cred că cea mai mare vină o poartă reprezentanții lor, mai mult sau mai puțin capete încoronate, care vorbesc mereu de viața boemă a rromilor, dar niciodată nu sunt dispuși să rupă o fărâmă din bunăstrea lor, pentru a-i ajuta pe cei mulți.

AROGANȚĂ, AROGANȚĂ

Mai zilele trecute îl vedeam pe Tăriceanu, vajnicul nostru prim-ministru trecând, în prima fază indiferent pe lângă un om căzut în stradă. Este vorba de pensionarul care îl aștepta în stradă de trei ore, să-i spună și el un of sufletesc, și pe care gărzile îl culcaseră la pământ cât ai zice pește pentru că nu fusese ascultător să plece înainte de venirea primului ministru. Nu-i chiar atât de grav – se poate spune în prima fază a întâmplării: un om luat pe sus și apoi pus la pământ de niște gărzi cu misiunea de a asigura paza și ordinea în zonă. Numai că toată scena s-a petrecut sub ochii presei. Persoana în cauză era un bătrân pensionar care oricum nu prezenta pericol mare, fiind un om firav și cu puteri slabe. Tenace însă în a-și atinge scopul: acela de a vorbi cu prim ministrul. Și în plin scandal îl vedem sosind la pas, calm, chiar pe prim ministrul. A privit spre „locul faptei” cu indiferență totală, și a trecut mai departe în discuție lejeră cu cei câțiva care-l însoțeau. A intrat în curte fără să-l intereseze ce se întâmplă, apoi, probabil, la îndemnul unui sfătuitor de taină, a ieșit, apropiindu-se de cel în cauză. Acesta i-a explicat, prinzând momentul, că dorește să fie primit doar câteva minute, de către domnia sa. Protocolar, acesta a acceptat dar numai după

ședință „că așteaptă oamenii” adică ceilalți colegi cu care domnia sa trebuia să se întâlnească. Ca urmare omul, bietul pensionar trebuia să mai aștepte câteva ore să i se acorde minutele de întrevvedere. Și totuși el a acceptat și așa, ca să-și spună și el oful în fața mai marelui, rugându-l tot pe primul ministru să le spună „haidamacilor” de gărzi să-l lase să aștepte acolo. Și uite-așa, domnul prim ministru a trezit în mintea noastră amintiri despre atitudinea sa de aroganță (manifestată și în alte dăți), în fața oamenilor cu probleme. Aici, la acest capitol pierde foarte mult domnul Călin Popescu Tăriceanu: un tip distant atunci când nu trebuie, adică în fața problemelor oamenilor. Și așa am înțeles atunci de ce președintele Băsescu întotdeauna câștigă, și e cu mult înaintea lui Tăriceanu. Președintele n-ar fi trecut pentru nimic în lume indiferent pe lângă o asemenea scenă. L-ar fi luat și ar fi stat imediat cu el de vorbă. L-ar fi întrebat ce problemă are de-l așteaptă de trei ore în stradă și ar fi aflat atunci, pe loc, înainte de a intra la ședință, ce-l „mână” pe om la poarta sa. Aici stă câștigul președintelui față de prim ministru, popularitatea lui în rândul oamenilor: știe să se apropie de ei simplu, omenește. Și la asemenea gesturi nimeni nu rămâne nepăsător. Pe câtă vreme primului ministru i s-a pus de mult eticheta de aroganță, de insensibil la problemele nevoiașilor. Așa că, aici stă partea lui de slăbiciune pentru care mereu o să piardă în fața oamenilor și a președintelui.

30 august – „Călăuza noastră” nr. 906

GRANIȚA VIE A ROMÂNIEI

Pe orice parte ai ieși din România dai tot peste români, așa că pe drept cuvânt aceștia pot fi socotiți granița vie a spațiului românesc. Suntem deci printre puținele țări înconjugate în toate părțile de neamul cuvintelor noastre. Și oricât am dori nu putem rămâne indiferenți la acest lucru.

Am avut noroc să ajung la fiecare comunitate de români trăitori dincolo de granițele țării, să le văd viața, modul de a gândi, năzuințele, așteptările de la patria mamă, nostalgiile, îngrijorările, bucuriile și mai ales tristețile. În mare, viața lor zilnică se desfășoară ca oricare alta, cu bune și cu rele. Și totuși, zona în care trăiesc și-a pus o amprentă de neșters pe felul de a gândi și de a fi al lor.

Cei din Basarabia, au în suflet o dragoste vie pentru tot ceea ce e românesc; își poartă cu mândrie numele de român, și-au făcut din Eminescu și Ștefan cel Mare idoli, valori sfinte ale neamului. Nevoia de identitate se simte permanent iar dragostea de limbă este nestinsă. Nu mai vorbim de ordinea în gospodărie și în casă, oricât de săraci ar fi. „Săraci dar curați” spun majoritatea dintre ei, dovedind un permanent gust pentru frumos. Oricâte influențe s-ar exercita asupra lor, nu renunță la

principiile lor de bază: limba și tradițiile. Iar cel mai mare dor le este, revenirea la România. Ce au pierdut acești români-basarabeni? Credința, în primul rând credința, apoi speranța că odată și odată, își vor vedea visul cu ochii.

În Transnistria, deși românii sunt comasați doar în câteva sate, deși sunt supuși unei presiuni foarte mari, țin cu putere să-și decline identitatea de români și originea să nu le fie sufocată de avalanșa slavă ce „calcă totul în picioare” pentru a demonstra că dincolo de Nistru nu se poate trăi în cuvintele altei limbi.

În Ucraina, românii sunt bine păziți de influența fraților din România, căci nu se poate spune altfel de vreme ce atunci când dorești să treci granița cu mai mult de două-trei cărți în limba română ești pus la taxă destul de pipărată. Și când este vorba de instalarea unei statui a lui Ștefan cel Mare în Codrii Cosminului și se răspunde că aceasta i-ar supăra foarte mult pe polonezi și ca urmare nu se poate aproba așa ceva.

În Ungaria, deși mulți, românii răspândiți în patru județe – sunt puțini care își mai spun numele în românește, nemaghiarizat și mai puțini tinerii care doresc să vorbească în limba strămoșilor lor, pe principiu că nu au nevoie decât să știe limba țării în care trăiesc și limbile occidentale, căci spre într-acolo doresc să se îndrepte. De fapt procesul de maghiarizare a românilor din Ungaria este atât de puternic încât în două, maxim trei generații nu va mai exista urmă de român decât în amintiri.

În Serbia, românii se confruntă cu mari greutăți. Sărăcia și efectele războiului i-au atins și pe ei suficient de mult încât să nu-i mai intereseze nimic. Gospodăriile, bisericile, satele lor sunt parcă într-o degradare continuă. Și totuși, dorința de a-și păstra identitatea există, chiar dacă din zi în zi, numărul românilor din

Serbia scade. Mulți fug din calea sărăciei și a degradării continue a vieții sociale, iar copii se nasc tot mai puțini.

În Bulgaria românii sunt statornici, au sate întregi în Cadrilater, fosta zonă românească. Te înțelege bine cu ei, sunt mândri că sunt români, își păstrează limba și tradițiile, au nostalgia a ceea ce a fost odată, când Bulcicul era al României...

Și așa am încheiat cercul, granița vie a românilor, trecând pe la fiecare și urmărindu-le viața. Căci omul tot sub vreme rămâne.

6 septembrie – „Călăuza noastră“ nr. 907

PREA MULTĂ NEIUBIRE

Dinspre politică toate cele bune. Spiritele s-au mai liniștit (desigur doar pentru scurt timp, că așa ne este obiceiul), moțiunea PSD devine pe zi ce trece o chestiune tot mai abstractă, pornindu-se de la însăși inițiatorul ei, care între timp și-a dat seama că l-a luat gura pe dinainte și a spus prostii, ceea ce l-ar putea costa însăși șefia partidului, președintele Băsescu s-a retras pe malul mării (la Neptun) să-și vadă de sănătate, UDMR-ul mai are din când în când idei care ne țin în stare de veghe, dar per ansamblu nu ne mai tulbură „zgomotul armelor” cum se spune.

Am asistat însă în ultima săptămână la întoarcerea acasă a unui erou post mortem, a unui militar român ucis pentru o cauză cu care noi nu avem nimic comun, așa că jertfa lui trezește în egală măsură și păreri de rău dar și nedumerire...

Însă ceea ce iese zilnic la suprafață, ca o pecingine, este neiubirea dintre oameni. Faptele și gesturile noastre în acest sens, vorbesc de la sine. Ba ne schingiuim copiii, ba ne oropsim părinții, ba ne dușmănim frații, ba nu ne mai suportăm unul pe altul și ne ucidem, ba ne construim fericirea pe necazul altora, ba suntem sub robia banului, ba ne roade invidia, ba ne lăsăm în vria sorții etc. etc. Neiubirea stă ca o neghină în vasul cu

grâu, înmulțindu-se pe zi ce trece. De unde și de ce? te întrebi adeseori. Pentru ce și cum? te întrebi alteori. Poate că ne-am pierdut legătura cu ființa noastră profundă, poate că zgomotul din afară ne-a tulburat și sufletul, poate că pur și simplu dintr-un destin fatidic ne construim viața pe surrogate ieftine și înșelătoare. Un lucru însă e clar: trăim cu prea multă ne iubire în noi, și implozia acesteia va fi dezastruoasă pentru ființele vremelnice ce suntem.

13 septembrie – „Călăuza noastră“ nr. 908

RADICALII PRIND CURAJ

Se pare că radicalii din Uniunea Civică Maghiară, încurajați de discuțiile cu președintele Băsescu, au reușit să strângă cele 30 000 de semnături, așa că până la sfârșitul acestei luni, pe eșichierul politic va mai apărea un partid. Este vorba de Partidul Civic Maghiar; că tot se reproșa că UDMR-ul nu este partid și că nu are ce căuta în alegeri! Cine sunt semnatarii susținerii unui astfel de partid? Radicalii spun că maghiari din 18 județe și mun. București. Motivația apariției acestui partid este (după cum declară reprezentanții radicalilor) nemulțumirea față de activitatea UDMR-ului. Adică UDMR-ul n-a fost suficient de hotărât în demersurile sale pentru obținerea autonomiei Ținutului Secuiesc, pentru te miri ce alte drepturi, că de obligații n-am auzit niciodată vorbindu-se, obligații vreau să spun, față de țara în care trăiesc!

Aparent între cele două formațiuni maghiare există o rivalitate, una născându-se din nemulțumirile față de cealaltă. Dar nu trebuie uitat că s-ar putea, după următoarele alegeri să avem în lumea politică un factor de instabilitate și mai mare. Pentru că va exista în primul rând o luptă politică între cele două grupări maghiare și apoi o luptă comună a celor două împotriva tuturor celorlalți. Și știți cum se spune: Unde-s doi

puterea crește, așa că... Dar poate suntem noi prea sceptici (bine ar fi!), iar radicalii vor deveni, odată ajunși în parlament, politicieni de înțeleș, cu care să se poată discuta în mod amiabil, fără tensiuni care să destabilizeze dialogul politic. Însă, după cum s-a arătat până acum, nu prea cred să avem această fericire. Cu alte cuvinte, am schimba o gălceavă mai mică pe alta mai mare. Deocamdată György Frunda și Sogor Csaba, senatori UDMR, precum și europarlamentarul Attila Kelemen, susțin cu îndârjire reînființarea Universității „Bolyai” cu predare numai în limba maghiară, pentru că „Noi avem acest lucru în programul nostru, al UDMR-ului, de 17 ani, că vrem o universitate după cum spun dumnealor, ca și când nu ar avea. Și au mers cu această cerere până la Bruxelles, insistând să se recomande României reînființarea Universității de Stat „Janos Bolyai”. Vedeți Dvs cât se zbat unii pentru neamul lor?! În timp ce noi n-avem nici o grijă că pierdem moștenirea Fundației Gojdu, că românii noștri din Ungaria nu prea mai știu românește și că nu au nici un reprezentant în Parlamentul de la Budapesta, că, iată, se propune ca în unele zone ale ROMÂNIEI, limba română să fie studiată ca limbă străină. Fără comentarii...

20 septembrie – „Călăuza noastră“ nr. 909

DISCORDIA E PRINTRE NOI

Când să zicem și noi că s-au mai calmat spiritele pe scena politică, hop! PSD-ul (în speță Mircea Geoană) cu moțiunea-n proțap; să se vorbească și de el oleacă mai mult, pentru că se simțea cam „la umbra nucului bătrân” de-o vreme. Și intenția lui s-a potrivit ca o mânășă pe interesul președintelui Băsescu, al PD-ului și al PLD-ului... Așa că, dând și-n alte dăți dovadă de slăbiciuni lesne de exploatat de către alții, adversarilor lui Tăriceanu nu le-a fost deloc greu să-l manevreze pe Geoană în interesul lor. O, dacă cineva a avut impresia că este invers, s-a înșelat amar! Și dacă dl Geoană își face iluzia să creadă că va trece rapid din opoziție în noua echipă de guvernare (dacă moțiunea lui va fi votată) va simți curând gustul amar al trădării. Căci însăși în partidul său, sunt mulți adversari ai acestei moțiuni iar cei interesați în mod direct de debarcarea în speță a lui Tăriceanu, nici că vor mai avea timp de el. De fapt, ați văzut că Emil Boc (vocea opoziției) a și trâmbițat că, la guvernare nu vor face niciodată pact cu PSD-ul. Și atunci se vor întoarce probabil „frații” PSD-iști care nu-l iubesc nicidecum pe Geoană, și vor cere schimbarea acestui aventurier pe seama partidului, încât marele perdant nu va fi decât el, adică Mircea Geoană. Așa că, se anunță noi tensiuni în viesparul politic. Nu vedeți?!

Trăim vremuri în care toată lumea suspectează pe toată lumea, suntem mai mult cu fața spre trecut decât spre viitor, alegerile europarlamentare sunt aproape trecute la „fapt divers” din cauza bruiajelor cu moțiunea, cu dosarele, cu DNA etc. etc. etc.

Intrigile și calomnia sunt rațiunile celor ce ne conduc la ora actuală. Unii pică, alții se-nalță, după tăria caracterului și după grosimea pielii... E o nebunie totală. Iar pe furiș, în timp ce ne concentrăm pe detaliile mișcărilor politicianiste, „valul” scumpirilor mușcă în voie din viața noastră, fără să mai avem timp să zicem ceva. Zgomotul de fond ne-a și luat maul, vorba înțeleptei mele bunici. Cât despre politică pașnică, în interesul țării și nu al grupului, mai va; poate în legislatura viitoare. Sau... poate nici atunci. Năravul căpătat, greu este lăsat!

27 septembrie – „Călăuza noastră“ nr. 910

BÂLCIUL DEȘERTĂCIUNILOR

Prestația președintelui de la ultima întâlnire cu „națiunea” a dat o puternică lovitură imaginii acestuia pentru că nu a fost nici pe departe ceea ce-și dorea și aștepta dumnealui. Căci „națiunea” era se pare, formată dintr-o mână de spectatori veniți, nu să-l vadă pe președinte ci să participe la un spectacol dat în onoarea persoanelor de vârstă a treia și alți câțiva susținători politici aduși cu „ordin de la partid”. Mai mult au atras atenția „cei de dincolo de gard” adică protestatarii conduși de Emil Constantinescu. Dar, să-l vezi pe președinte făcând exerciții de vocaliză pentru a fi auzit în vacarmul unui spectacol în desfășurare, să vezi că aproape nimeni nu se sinchisește că el e acolo, între ei, să-l vezi pe scenă încercând „să dreagă busuiocul” apoi prin mulțime punându-și la încercare toate corzile vocale pentru a fi auzit în declarațiile sale, (căci muzica spectacolului pentru pensionari își vedea de drum), toate acestea sunt date concrete despre prestația lamentabilă a președintelui la întâlnirea cu „națiunea”. Știți cum se spune: „Dacă tăceai...” ceea ce e absolut adevărat în acest caz. Iar declarația sa că a venit pentru „raport” și în 30 iunie, ora 17,00 dar nimeni nu era la locul stabilit al întâlnirii (din cauza căldurii), l-a discreditat de-a dreptul. Cum adică, să vină un președinte într-un loc și să nu fie nimeni

prezent?! Păi oamenii lui ce păzesc? Unde e susținerea masivă de care spune că se bucură, în rândul maselor?!

Oricum, întâlnirea de sâmbătă a arătat un președinte cu fața crispată, un președinte transpirat de nervii ținuți în frâu căci își dădea seama că nu se află deloc într-o postură onorabilă, că „filmul” nu bate deloc cu realitatea...

Dar s-a răzbunat! A arătat națiunii că biserica e cu el, chemându-l la Cotroceni pe noul Patriarh Daniel, să-i dea o „cocorație” înainte de a ști dacă acesta o merită. Patriarhatul de-abia a început pentru Preafericitul Daniel și nu se știe care va să fie faptele sale, de aceea avem sentimentul că i s-a dat o distincție înainte de vreme. Dar... întortocheate mai sunt căile Domnului așa că, unii dintre noi, abia așteaptă să se termine acest mandat al președintelui, ca să intrăm și noi în normalitate și să mai avem și liniște, să ne vedem de viețile noastre și așa destul de încărcate de „pleavă” zilnică.

4 octombrie – „Călăuza noastră“ nr 911

E GREU SĂ FII ROMÂN ÎN EUROPA

Românii nu s-au bucurat niciodată de simpatie deosebită în Europa; poate imediat după revoluție, când majoritatea europenilor au sărit să-i ajute pe nefericiții de noi. Dar românii s-au grăbit să beneficieze de oportunitatea plimbatului liber prin lume; mai mulți răi decât buni, ceea ce a atras treptat-treptat antipatia transformată în vremea din urmă în mânia tuturor asupra noastră. Și oare merităm acest lucru? Probabil că da, de vreme ce umblă liberi și ne reprezintă, fără nici un pic de rușine, o armată de cerșetori, hoți, bătauși, prostituate, escroci, ba chiar și criminali înrăiți.

Cum să-i mai poți convinge pe italieni, francezi, germani etc. că nu aceștia suntem noi, că nu ne caracterizează asemenea fapte pe noi, românii cei mulți, când aceștia îi văd zilnic pe imigranții de lângă ei și le suportă comportamentul?!

Parisul e plin de cerșetori români (nu bulgari, nu polonezi, nu unguri etc), e drept, de etnie rromă, toți cerșind după șablonul: „Sunt român și n-am ce mânca și ce îmbrăca... copiii de rromi, îmbrăcați în binecunoscuta costumație, cerșesc și spun: Sunt un copil din România...” Am urmărit reacția francezilor... mulți deschideau punga pentru că, ziceau ei, sunt niște sărmani români... Mulți credeau că așa este toată România, că ăsta e

poporul român! Iar tu, ca român, tăceai și înghițeai umilința pe care o aruncau acești voiajori asupra țării tale. Și nu puteai să spui nimic, nu puteai să explici nimic cum de fapt stau lucrurile în țara ta, cu poporul tău. Era inutilă și absurdă orice observație, căci ceea ce vedeau cu ochii lor, aia era realitatea. Roma e la fel, Bruxellesul la fel, Nürnbergul, Münchenul, Viena etc. la fel. Peste tot ai motive să roșești din pricina conașionalilor tăi, care cerșesc uneori agresiv, care te fură până și pe tine, turist în marea Europă. Mulți au năvălit în Europa ca într-un sat fără câini, provocând dezordine acolo unde era ordine, aducând multe năravuri de la mama lor de-acasă, năravuri de care nu se vor debarasa oriunde s-ar afla. Iată de ce europenilor le-a ajuns cuțitul la os, și de ce suntem cu toții suspectați de toate relele pământului. Iată de ce nu mai suntem doriți aproape niciunde și de ce românii ajunși în străinătate riscă tot mai mult să fie băgați în aceeași oală. Vom spune: Nu e cinstit! Da, nu este cinstit! Dar cine ne mai poate ține partea când atâția conașionali ai noștri au băgat spaima-n populație, când cei răi dintre noi sunt mai mulți decât cei buni prin Europa. Așa că, e din ce în ce mai greu să fii român în țările civilizate!

11 octombrie – „Călăuza noastră“ nr. 912

LIMBI DIFERITE?

Recent, într-un acord între Uniunea Europeană și Republica Moldova în ceea ce privește obținerea vizelor de scurtă ședere în spațiul UE, s-a recunoscut că limba oficială a acestui stat este limba moldovenească, ceea ce, pentru oficialii europeni ar putea însemna o limbă diferită de limba română, deci că există două limbi diferite: româna și moldoveneasca, două state diferite, România și Moldova, care din întâmplare se află în același spațiu etno-lingvistic. Am putea să avem atunci explicația de ce de-o vreme Prutul „se lărgeste” tot mai mult între noi și e tot mai greu de trecut. De ce comunicarea românilor de pe malurile lui e tot mai săracă în cuvinte. Pentru că, fără să ne dăm seama, facem, și unii și alții jocul perfid al cărților mânduite de alții, care nu doresc să se mai vorbească despre identitatea comună a celor două țări, care merg pe principiul „dezbină și vei stăpâni”.

Dar dincolo de toate aceste demersuri și jocuri ale stăpânilor, existăm noi, românii de dincolo și de dincoace de Prut care, nici n-am apucat să ne bucurăm prea mult unii de alții, că iată, după cum se vede, vom fi din nou obligați să ne știm mai mult din auzite decât din comunicare. Spun acest lucru pentru că am destui prieteni dragi în Basarabia; ne-am văzut, ne-am vizitat, ne-am ajutat fiecare după puterile lui, într-un

cuvânt ne-am bucurat unii de alții și acum ei îmi scriu cu amărăciune că nu mai pot veni în România dar mă așteaptă pe mine să merg la ei, că am alt statut de când sunt cetățean european, iar eu, cu teama că dintr-o „țâfnă” de vameș aș putea fi oprită la vama moldovenească, ezit să pornesc la drum, deși sunt sigură că în casele prietenilor moldoveni m-aș simți ca acasă, că ne-nțelegem bine în același grai, că avem atâtea lucruri comune încât noi nu vom putea nicicând fi socotiți diferiți în ființa noastră profundă, că suntem legați cu aceeași dragoste frățască pe care n-o s-o putem nega niciodată. Dar ce să facem dacă, peste noi, alții ne hotărăsc destinele? Ce să facem dacă trăim sub vremi agitate, croite după vrerea altora și nu a noastră?! Important este să nu ne uităm unii pe alții, să nu lăsăm uitarea să se aștearnă din nou peste amintirile noastre comune, căci noi, indiferent ce ar spune alții, știm că vorbim aceeași limbă, știm că suntem români. Acestea sunt lucruri esențiale, în rest...

18 octombrie – „Călăuza noastră“ nr. 913

MARKO NU IUBEȘTE ROMÂNIA

Recentul discurs a lui Marko Bela de la Târgu Mureș, cu prilejul lansării candidaților pentru Parlamentul European a pus din nou pe jar lumea politică. Dar, așa cum a fost și până acum, îl vom socoti și pe acesta un fapt divers și vom trece mai departe că așa ne stă în fire. Însă discursul liderului UDMR a dovedit că prezența lui în guvernul României e o slăbiciune care ne poate costa foarte mult la un moment dat. Pentru că logica în acest caz își pierde sensul fiindcă adeseori pe Marko Bela îl auzi spunând una la București și alta în secuime. Iar noi suntem tentați a crede că ceea ce a vorbit la Târgu Mureș este Marko cel adevărat, căci discursul său a fost unul dintre cele mai radicale, spus fără menajamente. „În 1526, strămoșii noștri au pierdut, și pentru un secol și jumătate, țara nu a mai fost a noastră... Ultima dată, această patrie s-a pierdut în 1918, iar datoria noastră este să redobândim tot ce am pierdut: casele, pădurile, pământurile, steagul.” Și acest om face parte la ora actuală din Guvernul României?! Acest om se cheamă că ar trebui să fie garantul respectării legilor acestei țări?! Cum a fost posibilă investirea lui cu asemenea funcție când în tot ceea ce face vorbește numai și numai de interesul etniei lui și acționează în acest sens. Da, noi știm cum a fost posibilă, dar totuși, un pic

de obraz ar putea avea și dumnealui. Marko nu iubește România deși se află în echipa de conducere a ei. Misia lui e cu totul alta și atât urmărește, în rest, nu-l interesează.

La Târgu Mureș lansarea candidaților maghiari s-a făcut cu intonarea imnului Ungarici, cei prezenți ridicându-se de pe scaune și cântând alături de liderii lor. Apoi prin luările de cuvânt s-a asigurat din nou că UDMR va cere insistent Europei, autonomia Ținutului Secuiesc. Gyorgy Frunda a completat și el: „În acest moment maghiarii din România stau pe un scaun cu trei picioare, avem reprezentare la nivelul autorităților locale, în Parlament și în Consiliul Europei. Ne lipsește reprezentarea la Bruxelles ca scaunul pe care stăm să fie unul stabil.”

O ignorare totală deci a ceea ce este țara ai căror cetățeni se cheamă că sunt și ei. Țară de care, de fapt, nici nu le pasă după cât se vede. Singurul lor obiectiv este să recupereze „țara pierdută în 1918” și atât!

25 octombrie – „Călăuza noastră“ nr.914

ALO! SCRIITORII HUNEDORENI EXISTĂ!

Primum la redacția ziarului nostru invitația de a participa (ca jurnaliști, desigur!) la un „eveniment cultural: Salonul Cărții Vox Libri” ce se va desfășura în capitala de județ, în perioada 1 - 4 noiembrie a.c. sub patronajul Consiliului Județean Hunedoara și al Bibliotecii Județene „Ovid Densusianu” Hunedoara-Deva. Nimic de zis, idee frumoasă în intenția ei, dar parcurgând programul „întâmplării” ce se va desfășura pe parcursul a patru zile (!), îmi dau seama că manifestarea în sine cuprinde mai mult teatru de păpuși, montaj literar, recital de jazz, moment coral, recital instrumental, concurs cu public etc. Printre toate acestea se mai strecoară și câte o prezentare de editură sau de carte, ca să nu se spună că participanții au uitat de ce se află acolo, adică la un salon de carte. Cu alte cuvinte, salonul de carte există, dar aproape lipsește cu desăvârșire. Probabil că asemenea „desfășurător de forțe” a implicat fonduri serioase din partea organizatorilor, dar le pot spune că banii se aruncă mai mult pe apa sâmbetei, fiind puși doar în slujba unor orgolii stângace și prost administrate. Adevărata menire a unui astfel de salon ar trebui să fie în majoritate cărțile și scriitorii. Tocmai ei nu prea sunt. Iar (stupoare!!) scriitorii hunedoreni și cărțile lor lipsesc cu desăvârșire, ceea ce nu este de neglijat.

Este pentru prima dată în istoria acestui județ când, la un salon de carte organizat de către Biblioteca Județeană Hunedoara - Deva, scriitorii hunedoreni și cărțile lor, editurile din zonă, nu sunt onorați cu invitația de a participa. Sunt membră a Uniunii Scriitorilor (și ca mine mulți alți colegi), și vreau să atrag atenția autorităților din acest județ că scriitorii hunedoreni nu sunt cetățeni de mâna a doua, pe care cineva, și mai ales o instituție cum este Biblioteca Județeană să-i poată ignora cu totul, cum se întâmplă de câțiva ani încoace, așa putea spune chiar cu nerușinare. Așa cum suntem, toți purtăm pe umeri, de ani buni, literatura acestui județ, fără să emitem pretenții prea mari; ieșim în lume, suntem invitați și reprezentăm județul în diferite manifestări culturale la nivel de țară, suntem apreciați, facem parte din diferite jurii, suntem cuprinși în mai multe dicționare ale literaturii române, avem la activ o serie de premii literare prestigioase și în sfârșit, avem, fiecare dintre noi, publicul cititor în acest județ, public ce ar fi dorit să aibă întâlniri cu noi la o asemenea manifestare. Am văzut acest lucru în urmă cu câțiva timp, când, la Hunedoara, în cadrul „Zilelor orașului” iubitorii de carte au venit în număr mare, să-și întâmpine scriitorii. O văd mereu când avem lansări de carte. Din păcate, comunicarea dintre noi și instituțiile de cultură ale acestui județ, cum ar fi Direcția de Cultură și Biblioteca Județeană, a înghețat complet, fiind tratați ca niște scriitori de duzină, de care nu este nevoie în proiectele megalomane ale acestor două instituții. Vreau să asigur pe toată lumea că noi nu suntem dispuși să suportăm „țâfnele și înfumurarea” unor funcționari trecători. Noi vom exista, nu suntem supuși într-atât vremelniciei cum eronat se crede. Am trecut și prin situații mai grele de-a lungul a vreo 30

de ani de activitate, așa că nu ne speriem. Cărțile noastre circulă, lumea literară la nivel național ne apreciază, revistele de specialitate ne acordă spații generoase, așa că NOI TRĂIM! Rușinea nu este deci a noastră. Rușinea este a celor care locuiesc în același spațiu cu noi dar își permit luxul să ne ignore! Așadar, le transmit tuturor acestor persoane vremelnice care astăzi sunt și mâine nu vor mai fi într-o funcție sau alta, că, mai în glumă, mai în serios, ISTORIA LITERATURII VA CONSEMNA CÂNDVA ACEST FAPT.

1 noiembrie – „Călăuza noastră“ nr. 915

SĂ FII MINISTRU ȘI SĂ SPUI PROSTII

Ministrul de Externe Adrian Cioroianu, nu prea a fost răsfățat de presă, încă de la investire. Și asta nu din vina presei ci chiar a domniei sale care a făcut mereu gafe impardonabile pentru funcția pe care o deține, căci el nu este un ministru oarecare din Guvernul Tăriceanu, ci ministru de Externe adică ministrul diplomației românești. Deși ca profesie este istoric (specialist în istoria contemporană), dovedește lipsă totală de tact în ale diplomației. Și știți cum se spune: o dată l-a luat gura pe dinainte, altădată s-a grăbit în afirmații dar, după cum vedem a devenit campion al gafelor, semn că nu e de vină numai graba... Păi cum să nu irite pe toată lumea faptul că un diplomat (și istoric!) spune, chiar și referindu-se la crima comisă de Mailat în Italia: ... „oamenii care comit astfel de fapte... ar trebui puși la muncile cele mai dure și ar trebui formate, probabil, batalioane din alea disciplinare, nu știu dacă asta le-ar aduce mintea la cap. Eram prin deșert și mă gândeam dacă nu cumva am putea cumpăra un teren din deșert de la statul egiptean pentru cei care, ca astfel de oameni, ne fac de râs în străinătate.” Ca persoană individuală îți poți permite să emiți o astfel de părere, dar ca ministru al Diplomației, NU. Pentru că orice declarație a ta reprezintă de fapt o poziție a țării și a guvernului din care faci

parte. Iată ce a uitat în repetate rânduri ministrul nostru de Externe, de aceea mandatul său stă mai mult sub semnul gafei. Iată de ce te simți obligat să fii de acord cu președintele Băsescu atunci când a avut abțineri la investiția lui Cioroianu într-un asemenea post. Dacă până și el, Cioroianu, a recunoscut, după ce s-a întors din deșert, că declarațiile sale au fost „surprinzătoare” (cu sâmbure de nazism în ele, după cum s-a spus!) atunci, nu mai este nimic de comentat. Demisia de onoare ar fi gestul cel mai potrivit! Oricum, în postura dumnealui, de campion al gafelor, cine știe ce mai urmează!

8 noiembrie – „Călăuza noastră“ nr 916

FIE PÂINEA CÂT DE REA...

Prin corespondenții și prietenii noștri plecați în căutarea unei vieți mai bune, a banilor mai mulți în ultimă instanță, știam de mai multă vreme că aversiunea împotriva românilor se făcea deja simțită, că se sta pe un butoi de pulbere gata-gata să explodeze. Umilințe, jigniri, victime ale profitorilor, naivi plecați în lumea largă fără nici un temei sigur – cam acesta era tabloul cu imagini primite aproape săptămânal. Incidentul din Italia, cu Mailat drept „erou” a dat drumul valului de antipatii adunate de ceva vreme printre europeni împotriva românilor. Europa toată este acum extrem de vigilentă respingând fără alegere, orice român. Cu alte cuvinte Europa ne-a primit, Europa ne respinge. Conaționalii noștri s-au mutat „cu cățel, cu purcel” dar și cu o mulțime de năravuri într-o lume strictă, cu reguli precise, care nu se potrivea deloc cu ceea ce știau ei de acasă. Așa că, atât buni cât și răi, suportăm consecințele faptelor noastre. Din Spania, ne vin semnale că e tot mai greu pentru români, mulți dintre ei gândindu-se să se întoarcă acasă, deși sunt muncitori și oameni cinstiți dar în pașaportul lor scrie „cetățenie română” și asta le aduce mari necazuri acum; în Grecia, la fel, ba mai mult, orice român din afară este „puricat” la graniță până la sânge; Franța dă semne că și ea dorește să-i trimită acasă pe români,

Germania la fel, Anglia la fel... Asistăm așadar la o adevărată prigoană a românilor și ne vor trebui multe ape să ne spălăm de rușinea de acum. Căci, iată, după toate aparențele, unii dintre ai noștri „au băgat spaima-n Europa” ca pe vremea popoarelor migratoare iar acum, speriați că au dat-o-n bară, fug înapoi acasă, amintindu-și că: „Fie pâinea cât de rea/ Tot mai bine-n țara mea.” Să vedem până când!

15 noiembrie – „Călăuza noastră“ nr. 916

VREME CÂINOASĂ

Îți duci existența ta de om simplu, fără pretenții prea mari de la viață, nu ești robit nici de mărimi, nici de căderi, nu traversezi strada pe roșu, nu râvnești la bănuțul de aur al altora, într-un cuvânt ești un trecător din mulțimea de trecători grăbiți spre cele ale zilei, atent și vigilent la fiecare mișcare prin jungla vieții noastre moderne, plină de capcane și străluciri ieftine. Ai învățat din fragedă pruncie că cea mai sigură e calea de mijloc, unde îți poți verifica limitele fără nici un fel de riscuri.

Pe lângă tine trec în fugă mașinile celor aleși, celor ce au intrat în viermuiala alegerilor și nu-și mai găsesc astâmpărul, agresându-ți pur și simplu liniștea, viața, somnul, ademenindu-te cu tot felul de povești nemuritoare... Dar tu, nu te pierzi cu firea pentru că ai învățat lecția: la fel de „în fugă” vor trece pe lângă tine și după ce își ating scopul. Numai că în locul cuvintelor capcană vor avea pe buze zâmbetul satisfacției împlinite... „Da. Mereu sunt în trecere grăbită pe lângă noi, doar în trecere!” îți spui și-ți vezi de drumul tău per pedes. „Câinoasă vreme trăim!” îl auzi pe cel de lângă tine, ca un răspuns la gândurile tale. Ecourile zarvei se sting, lumea intră într-o oarecare normalitate până când, din nou, prin megafoane te „bombardează” muzică

săltăreață și voci tunătoare: „Mergeți la vot! Mergeți la vot!” spun ei șerpește în timp ce în sufletul tău se strecoară încet dar sigur îndoiala.

Iar eu, îți cer iertare prietene anonim că am îndrăznit să traduc în cuvinte starea ta interioară din aceste zile de vreme câinoasă și perfidă. Îți cer iertare și voi fi mereu alături de umărul tău să-ți dau primul ajutor dacă se-ntâmplă să ai nevoie de el.

22 noiembrie – „Călăuza noastră“ nr. 917

CUTREMUR, DE-A DREPTUL!

Nici nu bănuiam noi că votările din urmă se vor lăsa cu atâta supărare pentru unii încât să-și dea demisia din parlamentul țării, și cu atâta fierbere între și în partide încât să se producă un adevărat cutremur în lumea politică. Câteodată e nevoie și de o astfel de „probă” pentru a mai vedea și noi „bubele” politicienilor noștri ieșite la suprafață. Da, pentru clasa politică, cele două voturi au demonstrat că poporul (la care se face adeseori referire) s-a cam săturat de scandalurile și „frecușurile” fără sfârșit dintre ei așa că a preferat în majoritate să lipsească la apelul din urmă. Și cum, în situația dată, parafrazând, „poporul te ridică, poporul te coboară” vedem după această zi de 25 noiembrie cum, PLD, adică partidul lui Stolojan, după o campanie de-a dreptul agresivă, cu bani mulți aruncați în joc, ocupă un loc nesperat pe eșicherul politic iar PRM ce părea un partid strâns unit în jurul liderului Vadim e pe cale de a se destrăma tocmai la comanda acestuia. În PSD au devenit și mai evidente cele două fracțiuni despre care s-a tot vorbit deși la scară generală e veselie pentru că e partidul de pe locul doi iar în PNL, chiar dacă a mai pierdut din procente, e bucurie mare că... ciudă-ciudă! referendumul lui Băsescu n-a trecut. Președintele la rândul

său, cu față tristă, îngHITE gălușca pentru că asta e! nu are ce face. A mizat mai mult pe norocul de-astă primăvară precum și pe afișe cu „Hai la curățenie”; a mizat pe carisma sa, iar dialogul său cu oamenii a fost cam ... monolog, deoarece alegătorii n-au uitat că s-au lăsat o dată păcăliți de promisiuni după care nu s-a întâmplat nimic. Așa că, a doua oară nu o vor mai face.

Și uite așa s-a cheltuit iar o căruță de bani pentru nimic altceva decât pentru învrăjbirea și mai mare a scenei politice, pentru că din păcate alegerile europarlamentare au rămas un fapt divers în această ceartă colectivă.

29 noiembrie – „Călăuza noastră“ nr. 918

MÂNTUIREA GREȘELILOR NOASTRE

Românul își pierde pe an ce trece entuziasmul de a sărbători Ziua Națională a țării sale, de a se bucura, de a-și arăta dragostea de țară și de neam. Indiferența se așterne ca praful de cărbune peste sufletul lui și omoară treptat cheful de sărbătoare, de bucurie, de mândrie de român. Am înțeles acest lucru zilele trecute când, deși ziua Marii Uniri, zi câștigată cu greu întru devenirea neamului și tocmai de aceea încărcată de semnificații deosebite pentru istoria noastră, Ziua Națională, adică 1 Decembrie, ne-a arătat mai mult un român apatic, fără chef de nimic, fără bucurie în suflet care a preferat să stea în casă, să se odihnească, să-și vadă de viața sa obișnuită, ca și când nu s-ar întâmpla nimic, de fapt să nici nu-l mai intereseze de ceea ce se întâmplă afară, în stradă. Și mi-am pus obsesive întrebări: De ce? De ce? De ce? Unde e entuziasmul de altădată? Unde e bucuria de a fi român? Suntem prea dezamăgiți, prea oboșiți, prea împovărați cu grijile zilnice? Orice ar fi, însă nu e bine.

Pentru drapelul românesc ne-a pierit cheful; tot mai puțini îl arborăm pe casele noastre și tot mai puțini îl avem lângă inimă. Consecința este că se confecționează din ce în ce mai puține steaguri în România! Nu mai vorbim de stemă sau alte însemne!

Ați văzut că unii, habar nu au ce mai înseamnă și 1 Decem-

brie ăsta pentru români! De ce-ar ști dacă pe toate mijloacele mass-media din țara asta se văd și se aud numai scandaluri și „lupte intestinale” și nimic din istoria (măcar a momentelor cruciale) ale acestui neam. Trăim doar din evenimente prezente; trecut nu mai e nevoie să știm, viitor nici atât. O vorbă spune că: Cine își uită trecutul își merită viitorul! Așa că ne vom merita cu vârf și îndesat viitorul! Și iar îmi vine în minte cântecul lui Chilianu: „Suntem un neam de eroi/ Uită-te la noi!” O spun cu o cumplită strângere de inimă.

Prezentul ne-a învățat să ne lăsăm fascinați și să trăim bucuriile și sărbătorile altora decât ale noastre, să ni se pară mai firesc și mai interesant a purta lângă inimă steagul american (spre exemplu) decât pe cel românesc. Să ne înghesuim cât mai adânc în ființa noastră sentimentul patriotic pentru a nu fi luați în derâdere de ceilalți compatrioți.

Copiem zilnic din obiceiurile americanilor, francezilor, englezilor, numai puternicul lor sentiment patriotic nu, numai dragostea lor pentru steagul țării lor (pe care-l afișează peste tot) nu! Și-atunci ce mai așteptăm? Mântuirea greșelilor noastre? Niciodată!

6 decembrie – „Călăuza noastră“ nr. 919

INIMI DE ROMÂNI

O vorbă spune: Ferește-mă Doamne de prieteni, că de dușmani pot și singur! Așa cred că gândește orice român auzindu-l pe Vladimir Voronin cum declară „... simțim o adevărată agresiune din partea României.” Parcă ne numeam „frați de sânge”, parcă mai ieri ne bucuram și stăteam liniștiți că la est, avem o țară prietenă. Și eram atât de bucuroși încât aruncam peste Prut poduri de flori, ne duceam ca la frați, veneau la noi ca la frați. Se vede însă treaba că florile de altădată s-au dus pe apa sâmbetei iar noi, începem, treptat-treptat să ne retragem și unii și alții în vechile cochilii ale tăcerii, căci, nu-i așa, noi suntem români iar ei... moldoveni. Și după capetele liderilor de la Chișinău, nu avem nimic comun. Au ajuns cu „jalba” până la Uniunea Europeană, precum că România are gânduri ascunse cu Basarabia și începe să-i deranjeze pe cetățenii moldoveni cu tot felul de insistențe și gesturi nepotrivite cu statutul ei de țară membră a UE. Presa prorusă de la Chișinău este plină de asemenea acuzații precum că România, nu mai are acum alt obiectiv decât să „fure” Basarabia... Oare de unde și de ce atâta înverșunare?! Căror comandamente răspunde Voronin luând această atitudine, trăgând obloanele peste o comunicare firească între frați, pentru că nu are rost să ne

ascundem după deget: pe ambele maluri ale Prutului viețuiește unul și același neam românesc.

Am câțiva prieteni buni în Basarabia, cu care, din păcate, sunt nevoită să comunic din ce în ce mai puțin, recunoscându-ne neputința de a depăși starea încordată dintre țările noastre. Lor le este aproape imposibil să ajungă în România, mie mi-e tot mai greu să-i vizitez în situația dată, așa că, în așteptarea unor vremuri mai bune, ne rămâne corespondența.

Din fericire însă, și dincolo și dincoace de Prut suntem prea mulți cu inimi de români, așa că ele nu pot fi oprite de vremelnici. Iar drumul meu petrecut cu câțiva ani în urmă, cu pasul, peste podul Prutului mi-a dat sentimentul că mă aflu în mijlocul aceluiași popor, indiferent de granițe. Și de fapt asta contează. În rest, timpul își va spune ultimul cuvânt!

13 decembrie – „Călăuza noastră“ nr. 920

CU BUCURIE ȘI GÂNDURI BUNE

Intrăm deci în mirajul și bucuria Marilor și Sfințelor Sărbători ale iernii. Cum se spune: cele bune să se-adune, cele rele să se spele! Să ne rămână sufletul curat pentru a primi cum se cuvine Lumina Crăciunului și Bucuria Anului Nou. Să mulțumim lui Dumnezeu că ne îngăduie să trăim asemenea clipe și să nu uităm niciodată că, cea mai de preț avuție a omului este sufletul și de el trebuie să avem grijă ca de un potir cu aur.

Am primit în zilele din urmă o mulțime de scrisori de la cititorii noștri și ne-am dat seama că nu suntem deloc singuri, că avem în jurul nostru foarte mulți prieteni ce trăiesc odată cu noi bucuriile și tristețile, că ne iubesc și ne sunt alături ca o armată neclintită. Așadar, suntem niște oameni norocoși că trăim această experiență de aproape 18 ani știind că acolo, undeva, există Dumneavoastră, dragii noștri cititori și venim să vă urăm, cu mare mulțumire că ne arătați mereu dragostea și încrederea Dvs. Și să vă asigurăm că toate acestea ne dau puterea să mergem mai departe căci ne stăpânesc aceleași sentimente.

De aceea, echipa redacțională „Călăuza noastră”, împreună cu tipograful și colaboratorii noștri vă urează sănătate, pace în casă și în inimă, un nou an cu mai puține tristeți și mai multe bucurii, înconjuțați de dragostea și căldura sufletească a

celor dragi. Iar dacă auziți un murmur de colind aproape de inimă să știți că noi suntem: „Deschide ușa creștine/ Că venim și noi la tine...”

Cu bucurie și gânduri bune, echipa „CĂLĂUZA NOASTRĂ”.

20 decembrie – „Călăuza noastră“ nr. 921

CAPITOLUL III – ANUL 2008

ÎNTÂMLĂRILE VIEȚII CONTINUĂ...

Dacă ar fi să judecăm noul an după cum a început am spune că viața și întâmplările ei își continuă curgerea la fel, indiferent de noile începuturi pe care ni le fixăm noi, oamenii. Știrile au curs la fel de fierbinți și la fel de surprinzătoare. Mai întâi sfârșitul lui 2007 ne-a ținut cu atenția trează până în ultima zi. Moartea lui Benazir Butho mic una mi-a adus în suflet multe păreri de rău. Era personalitatea căreia i-am urmărit evoluția încă din tinerețea sa. Revistele franceze o prezentau destul de mult: la căsătorie, la vremea când era prim ministru, la nașterea primului copil... O admiram pentru tenacitatea și puterea de a lupta cu tenacitate pentru idealurile poporului său. Jertfa ei mi s-a părut cu atât mai nedreaptă și a lăsat în sufletul meu un mare semn de întrebare: dacă e bine să mergi până în pânzele albe, să te sacrifici fără limite pentru idealuri devenite imposibile într-o societate potrivnică. Așa că moartea a pus capăt unui destin fără sorți de izbândă.

Accidentul stupid de pe aeroportul din București și de fapt toată „paralizia” curselor aviatice precum și nebunia din aeroporturi ne-a menținut interesul treaz încă din zilele Crăciunului. Cum să vezi un ditamai de avion, cu peste o sută de oameni la bord, lovind o mașină, pe pistă? Uite așa! Noroc

cu profesionalismul aviatorului, că altfel am fi avut doliu național chiar în sărbători. Oricum, întâmplarea a înspăimântat și mai tare pe cei cu frică de avion.

Discursul președintelui Bănescu în noaptea dintre ani a produs și el destulă confuzie, ba am zice chiar indignare dacă ar fi să judecăm după reacția celor din piață, care s-a lăsat cu fluierături și comentarii precum: „Vorbește ca pe vremea lui Ceaușescu! Ne plictisește! Iar cu morala! Hai du-te, lasă-ne în pace!” Adevărul este că și noi, telespectatorii, am așteptat din partea domniei sale un cu totul alt discurs în noaptea dintre ani; fără politică, fără morală. Un discurs cald, ca de la om la om, care să ne mai descrețească și nouă frunțile împovărate de prea multe griji. Oricum, președintele nu a fost deloc pe fază, n-a realizat momentul special în care se află și ca urmare, purtat de val era cât pe-aci să rateze momentul numărării ultimelor cinci secunde ale lui 2007. Așa că, noroc cu aceste ultime secunde care i-au „tăiat” un discurs care era și așa ca nuca în perete!

Întâmplarea face ca în ziua de 21 decembrie să mă aflu în capitala țării și să fiu martora comemorării Revoluției din '89, numai de către revoluționari, la troița din fața Universității. O comemorare petrecută în tăcere, fără nici un fel de fast, în care o mână de oameni veniți cu un autobuz, au înfipt în jurul troiței 14 cruci din lemn pe care scria numele marilor orașe martir și o cifră care vroia să însemne numărul morților de atunci, o coroană cu garoafe roșii și câteva garoafe albe. Toată scena se petrecea parcă în lumi paralele. Revoluționarii cu ale lor, ignorați totalmente de lumea grăbită din jur. Doar eu, provincialul, ce mai asistam la trista lor comemorare, fiind oricum „la pas prin București”.

Și pe deasupra de toate anul începu cu viscole și înzăpeziri năpraznice: „Vai de mama celor care s-au încumetat să plece la vreme de sărbătoare de-acasă!”. Iar bătaia românului de către polițiștii bulgari a pus capac la toate, dar ne-a arătat și ce „forță de reacție” au autoritățile române când este vorba să-și apere cetățenii. Există, dar lipsește cu desăvârșire!

10 ianuarie – „Călăuza noastră“ nr. 922

PENTRU CE ATÂTA CĂPOȘENIE?

Să te uiți zilnic la televizor, să citești zilnic presa și să-ți dai seama că primii oameni în stat, președintele și primul ministru își anulează cu bună știință orice dialog, începe să fie prea mult pentru răbdarea noastră. Oricât ai fi de larg la suflet și tot nu mai poți îndura. Nu atât pentru că te-ar afecta în viața ta imediată dar urmările politicii lor se vor întoarce la un moment dat ca un bumerang asupra noastră. Și-atunci stai și te întrebi: ce se-ntâmplă oare cu această nație? Dar cu România? Pentru că vezi bine: pe niciunul dintre cei care n-ar trebui să aibă somn liniștit, pentru că au de condus o țară și să vegheze la binele ei, nu-l muștră conștiința! Ei au insomniile de grija lor, nu de grija țării; asta e clar! Cred că suntem unici și din acest punct de vedere: președintele și primul ministru poartă dialog cu privire la problemele țării numai prin corespondență. Dau dovadă de oameni cu scaun la cap? (după cum zicea cineva). O țin într-o hâră de la începutul mandatului... Probabil că această perioadă va fi consemnată în istorie ca una nefastă pentru România, cu politicieni fără rușine și fără bun simț. De ce Doamne atâta căpoșenie când situația de la Justiție cere o grabnică rezolvare iar cel care dă întâiul cu piatra are și el, din câte ies la iveală, atâtea slăbiciuni și greșeli umane? Ajungem să așteptăm cu

nerăbdare ziua alegerilor, să ne mai putem liniști și noi, schimbându-i pe actualii. Că vorba cuiva : Speranța ne-a mai rămas că în rest... totul e bine !

17 ianuarie – „Călăuza noastră“ nr. 923

VINOVAȚI SUNTEȚI CU TOȚII!

Iată că situația e scăpată de sub control și începe să ia forma absurdului! Scrisorile, telefoanele, ultimatumurile „în mod ordinar” continuă, numai că „andrisantul” este acum altul, adică Teodor Meleșcanu, ministrul interimar al Justiției. Dosarele sunt „băgate” pe țeava de tun, cu brațul, ca la disperare iar iritarea fără margini și tot ce se întâmplă între Cotroceni și Guvern, nu mai are nicio logică. Noi privim cu toții, ca la un spectacol de operetă, în timp ce peste viața noastră curg scumpirile cu nemiluita, bursa o ia razna, europenii nu ne mai înțeleg. Și în tot acest timp îl vezi pe câte un lider din cele două tabere ieșind și spunând: noi suntem corecți, procedăm legal; ăilalți sunt vinovați de situația creată. Noi însă am vrea să le spunem tuturor: Nu domnilor, toți sunteți vinovați, toți ar trebui să răspundeți de situația creată, de ceea ce ne faceți nouă cu o inconștientă fără margini. Voi cu toții ne jigniți cu scandalurile voastre și ne sacrificați pentru interesele voastre ce depășesc orice imaginație. Se spune că întotdeauna, cel mai deștept cedează primul, dar vedem că la dumneavoastră nu cedează niciunul... Suntem fără voia noastră martorii unor gesturi imature care ne fac mari defavoruri la nivel european dar și la nivel intern. Sigur, a venit vremea să ne plătim și noi greșeala de a vă fi votat crezându-vă

oameni maturi și cu responsabilitate! Pe câtă vreme voi vă purtați ca niște copii care nu știu ce-o fi dat peste ei de le e atât de bine. Așa că... hai să mai punem de-un scandal, să le mai dăm de lucru românilor. Apoi vă aruncați piatra încinsă : Voi sunteți de vină ! Ba voi !... Din câte doriți voi să se vadă la ora actuală este că nu există decât un singur om și un singur partid care au dreptate întotdeauna, care sunt fără greșeli omenești și care gândesc bine pentru țărișoara noastră! În rest? Niște calici, niște mișei... Să vă spun care sunt unii și care alții? Nu este cazul pentru că îi știți la fel de bine ca mine.

24 ianuarie – „Călăuza noastră“ nr. 924

18 ANI

Avem atâtea exemple în jurul nostru, când o publicație se naște și moare, pe durata unui mandat electoral, pe spesele unui partid care și el la rândul lui are perioade de înălțare și cădere, încât nu-mi vine să cred că au trecut 18 ani de trudă și împliniri pe paginile aceleiași publicații CĂLĂUZA NOASTRĂ adică a Dumneavoastră, dragii noștri cititori. Dumneavoastră ați fost în toți acești ani, sprijinul și motivația noastră de a merge mai departe, cei care nu ne-ați uitat niciodată, nici la bine, nici la rău, nici la bucurie, nici la necaz. Le-ați traversat pe toate alături de noi pentru a ne convinge că de oriunde ar bate vântul, ne sunteți aproape, asigurându-ne liniștea și trăinicia muncii noastre. De aceea vă suntem datori cu dragoste, respect și mulțumiri pentru fidelitatea Dvs și pentru dialogul în care iată suntem permanent de 18 ani.

Un gând pios către Valeriu, cel care a pus piatra de temelie a acestei publicații, având convingerea că va fi durabilă în timp, și fără de care ea, astăzi, n-ar fi existat. Un gând bun celor care nu s-au arătat vremelnici în sentimente, însoțindu-ne mereu, citindu-ne, având încredere în noi.

Suntem deci aceeași echipă cu fapte multe și vorbe puține și venim și de data aceasta la întâlnirea cu Dumneavoastră,

bucuroși și pregătiți să facem față impedimentelor care ne intersectează drumul, dându-vă întâlnire și la anu dar mai ales în 2010, la cei 20 de ani! La mulți ani și sănătate tuturor.

31 ianuarie – „Călăuza noastră“ nr. 925

CE SE VEDE ȘI CE ESTE?!

Vizita de câteva ore a președintelui francez Nicolas Sarkozy pe teritoriul românesc, mai mult a bulversat decât a lămurit lucrurile. Cel puțin asta a fost la vedere pentru că a fi președintele unui stat ca Franța nu îngăduie (și nici nu este cazul la noi) doar o vizită de curtoazie, de dragul ochilor noștri.

Ce a fost la vedere? O coloană oficială grăbită, o primire la palat cu câteva stângăcii, un salut al armatei române de către președintele francez, spus și el mai mult în italiană decât în românește, o vizită în două părți: una la Cotroceni, alta la Guvern (c-așa-i la noi!), câte un discurs șerpesc (va să zică!) și într-o parte și în cealaltă, și cam atât. Se pare că și românul ce bântuie presa de vreo două săptămâni cu inelul făcut special pentru Carla Bruni, n-a reușit să-l vadă pe distinsul oaspete decât de la margine de drum, din goana mașinii. Ca să se apropie, i-a fost imposibil.

Președintele nostru Băsescu s-a arătat destul de prudent în dialogul cu Sarkozy, uneori chiar absent și împovărat de alte gânduri. În trufia politicianilor noștri, i-am arătat francezului că dacă dorește să lămurească ceva cu ai noștri conducători, trebuie musai să facă două drumuri: unul la președinte și altul la guvern, unde primul ministru, din dorința de a fi pe plac, a declarat că

gvernul a aprobat ratificarea Tratatului de la Barcelona, în cinstea venirii președintelui Sarkozy(!!!). Nu e frumos? De ce să nu fim slugarnici dacă dă bine în fața francezilor? Oricum, pornisem cu un handicap în acest dialog la nivel înalt: am demonstrat originalitatea „armoniei” dintre conducătorii de la București care își pun pe drumuri oaspeții pentru că ei nu se pot aduna sub același acoperiș, în numele interesului țării pe care o reprezintă.

Vizita lui Sarkozy în România a semănat cu o plimbare ușoară prin vecini, de vreo 5-6 ore, dintre care vreo două a cheltuit cu masa, că venise omul de la drum lung și l-a prins prânzul pe la noi!

Părerea noastră este că toate acestea au fost doar aparențe. El știa exact pentru ce își sacrifică luna de miere... Problema Kosovo, unde România are păreri diferite față de ceilalți membri europeni, participarea țării noastre cu soldați la restabilirea ordinii în Ciadul învrăjbit, parteneriatul strategic România – Franța pe o perioadă de cinci ani... toate așteptau un răspuns sigur înainte de summitul de la București, ca să știe liderii europeni cu ce „arsenal” să vină la noi. Așa că vizita de curtoazie a președintelui Franței n-a fost tocmai de curtoazie...

7 februarie – „Călăuza noastră“ nr. 926

ÎN NUMELE BUNULUI SIMȚ

Deunăzi mi-am dat seama că răul cel mare nu trebuie să ni-l facă altcineva, că ni-l facem singuri. Dovada stă la tot pasul, numai că avem suficientă ignoranță ca să ne prefacem că nu observăm și să trecem mai departe, pe motiv că „nu e treaba mea”. Ba ar trebui să fie treaba noastră, a tuturor, dacă dorim să nu devenim un morman de gunoaie, fără leac.

Bunăoară, drumul spre Mănăstirea Prislop, dinspre Hunedoara, bate recordul în grămezile de gunoaie. Pădurea, săraca, abia mai suportă bațjocura oamenilor. Fiind și o zonă în care, la sfârșit de săptămână, mulți doritori de natură își găsesec pripas de distracție și voie bună lăsând în urma lor morman de gunoaie. S-a ajuns ca, mai ales iarna și primăvara, până dă frunza și iarba, să ni se ofere ochilor cel mai sinistru peisaj. Aici toată lumea se distrează, dar la o adică această zonă este a nimănui. Așa încât de-a lungul anilor s-au adunat sute de mii de sticle, pungi, conserve, hârtii, și orice fel de lucruri devenite inutile în casa omului, adică W.C.-uri, chiuvețe, moloz, bidoane etc. etc. Pădurea e nevoită să le suporte pe toate, că e bunul tuturor. Dar până când?! Pentru că nu se găsește nimeni să stopeze acest fenomen. A făcut oare careva dintre politicienii noștri acest drum?

N-a fost deranjat de peisajul înțesat de gunoaie, de bătaia de joc pe care o fac oamenii în această zonă minunată cu care ne-a înzestrat Dumnezeu? Și iată vine campania electorală, dar niciunul dintre ei nu se gândește să abordeze și această problemă, de asanare a spațiului în care trăim. N-am să înțeleg niciodată pe cei care lasă gunoiul în urma lor în ideea că trebuie să vină altcineva să-l strângă. Dar, mă rog, dacă asta e realitatea, măcar să se găsească o modalitate de strângere a acestor gunoaie, care zac acolo de ani de zile, iar mormanul tot crește de la un anotimp la altul. Oameni buni, faceți ceva și salvați această zonă de sub gunoaie. E imperios necesar, căci este drumul spre o mănăstire, unde mergem să ne purificăm sufletul.

Am dat doar un exemplu dintre miile care se află la tot pasul, în tot județul, în toată țara. Devenim treptat, dar sigur, un morman de gunoaie și este cumplit de trist. E o realitate pe care n-o mai putem ignora. Așa că, autorități și politicieni aveți datoria să găsiți soluții pentru strângerea acestor gunoaie. Repet: măcar acum, în campania electorală... Gestul nu va fi trecut cu vederea de către electorat. Cu siguranță!

14 februarie – „Călăuza noastră“ nr. 927

27 DE PALME

Problema Kosovo i-a făcut pe politicienii noștri să strângă rândurile și să fie o majoritate covârșitoare de aceeași părere (cum era și firesc!): România NU recunoaște independența acestei provincii. Numai cei 27 de membri ai UDMR au spus clar: DA, încercând apoi, prin vocea lui Marko Bela, să se explice precum că (printre altele) e nevoie de această independență pentru a aduce pacea în zonă. Oare așa să fie? Oare n-au văzut și ei că acest demers al kosovarilor a pus din nou paie pe focul abia mocsit și că tensiunile vor crește, nici pe departe să se liniștească; se vor amplifica din nou, la un pas de noi, menținând o zonă de conflict. Ba și-au dat și ei seama dar interesul de grup este mai puternic decât interesul de țară. De fapt știm cu toții că așa a fost întotdeauna pentru UDMR-iști, făcând un adevărat slalom de când se află printre cei de la guvernare. Interesul lor este unul singur și nu-l urmăresc decât pe acela. Poate că, mulți dintre noi ne așteptam ca măcar din diplomație să voteze că se abțin. Dar acest vot în grup împotriva hotărârii generale ne-a adus din nou în suflet un soi de amăreală. Cele 27 de voturi împotriva au fost totodată și 27 de palme date celor 357 de parlamentari români care au votat pentru nerecunoașterea independenței Kosovo. Și acești 27 se află la

conducere, alături de echipa guvernamentală a lui Tăriceanu și deci ar fi trebuit să fie în consens cu aceasta! Efectele le-ați văzut și dumneavoastră. Se aud tot mai multe declarații din ținutul secuiesc în ceea ce privește autoguvernarea, începe agitația... Este singura zonă din țară unde independența Kosovo este susținută într-un singur glas, cu manifestări ca atare. Deci cred că nu ne așteaptă vremuri tocmai bune deși ai noștri politicieni ne asigură că noi avem garanții europene, că altul e statutul nostru, că alta e situația. O fi, nu zicem nu, dar până una-alta s-ar putea ca realitatea să bată din nou filmul nostru idilic. Așa am sperat noi mereu și de multe ori ne-am trezit luați prin surprindere, din simpla noastră naivitate. Poate că totuși mă înșel eu. Poate că totuși sunt eu prea subiectivă. Poate că totuși...

21 februarie – „Călăuza noastră“ nr. 928

LA STĂJEREL, COMPOSESORATUL „STEJARUL” ARE PROBLEME

Comuna Luncoiu de Jos, sat. Stăjerel, duminica, după slujba de la biserică, la căminul cultural se anunță mare ședință pe tema nemulțumirilor serioase în cadrul Composesoratului „Stejarul” din sat. Oamenii sunt împărțiți în două tabere: una care susține pe vechiul președinte Marin Bunea, alta care susține pe mai tânărul și actualul președinte. La ședință trebuiau să fie prezenți și reprezentanți ai Direcției Agricole care, spun oamenii, au fost la ora 12 fix, au văzut și-au plecat repede pe motiv că sătenii întârziiau să vină la întâlnire. Între oameni se afla însă primarul Petruț Ioan... Oamenii, mai ca la sat! Întâi biserica apoi altele, așa că ședința începe un pic mai târziu decât fusese anunțată. Dar așteptăm răbdători în sala căminului cultural, ajuns într-o stare jalnică însă în care duduie serios focul într-o sobă imensă. Marin Bunea începe să le explice oamenilor motivul chemării lor aici, aduce argumente că în composesorat se întâmplă lucruri necurate, că se petrece un jaf la drumul mare, că oamenii sunt păcăliți. Lucruri grave deci! Îl urmărim pe primar ce face, ce atitudine va lua? Dar el tace, ca un străin de situație, anonim fără cuvânt, la o margine de scaune și notează într-o agendă. Cele două tabere, neavând un mediator, se iau la ceartă

astfel încât în scurtă vreme nu se mai înțelege nimic. Vorbesc toți și nu se ascultă niciunul. În disputele create, primarul se ridică încetșor și fără nici un cuvânt iese din sală și dus e (!), lăsându-i pe oameni să se certe cât doresc. Ne întrebăm dacă e corectă atitudinea sa. Dacă nu el ar fi trebuit să fie mediatorul și cel care să dorească lămurirea și stingerea acestui conflict. Dacă el n-ar fi trebuit să fie cel care, cu autoritatea sa, să dea cuvântul fiecăruia să-și spună nemulțumirea și apoi să se ajungă la o concluzie care să stingă măcar temporar acest conflict. Dar... n-a fost să fie! Cum se spune în popor, „Fuga (de responsabilitate) e rușinoasă, dar e sănătoasă”. Așa că, întâlnirea de la Stăjerel a rămas... ca-n tren, adică fără nici un rezultat. Oamenii s-au răspândit pe la casele lor, mai încurcați în gânduri decât veniseră. Noi îi așteptăm la o discuție deschisă în paginile ziarului nostru, și pe unii și pe alții, despre acest composesorat care naște atâtea probleme în rândul sătenilor. Poate așa se vor mai limpezi apele.

28 februarie – „Călăuza noastră“ nr. 929

STOP BIROCRAȚIEI? CUM?

PNL-ul, în frunte cu președintele său Tăriceanu dorește demararea cât mai rapidă a programului „Stop birocrației!” Nimic de zis, program frumos, dar de ce abia acum, la finalul mandatului?! Pentru că dă bine și lasă impresie bună? În mod sigur „DA!” Că birocrația în țara asta nu e de ieri de-alaltăieri ci de când ne știm. De ce să nu ne complicăm viața, de ce să nu ne batem joc de omul pornit să-și rezolve problemele, de ce să nu „înghițim” pe nerăsuflata atitudine de superioritate și fițele unuia sau altuia, dacă așa e sistemul în care trăim?! Nu mă credeți? Mergeți la Inspectoratul Teritorial de Muncă, unde lunar reprezentanții firmelor au obligația de a depune declarațiile și alte acte legate de această instituție. Există acolo un procedeu care pur și simplu este menit să umilească pe oricine. Stai la coadă până obosești, coadă care uneori se întinde în afara clădirii pentru că intrarea la acest sector are un hol „cât o nucă” ținând cont de volumul de lucru și de numărul celor nevoiți să treacă pe aici. În sfârșit, intri înăuntru, depui actele, ți se înmânează un ordin de plată și afli că trebuie să te duci la caserie să-l plătești, să faci o copie după chitanța pe care o vei primi și apoi să te întorci de unde ai plecat să dai copia chitanței, ca să dovedești că ai plătit. Și nimic n-ar fi mai rău dacă n-ai afla că pentru a

ajunge la casierie, trebuie să ocolești clădirea, să intri pe altă ușă, să stai din nou la coadă (că de, toți sunt obligați să facă același traseu!) să treci peste drum unde într-o fostă centrală termică există un xerox pentru a-ți face copia de pe chitanță, apoi să te întorci din nou la biroul de declarații, mai aștepți, timp în care le arăți celor de la prima coadă, că tu ai trecut deja pe aici, și nu ai decât de depus copia chitanței. Asta pentru a nu se uita urât la tine și a le stârni nervii, care oricum sunt întinși la maximum. Și uite așa pierzi câteva ore bune din timpul tău. Iar dacă ai curajul să ceri explicații cu privire la acest lung drum al hârtiilor se ridică din umeri sau ți se spune că de vină este sistemul de operare cu care se lucrează... Dar ce, îl doare pe careva din birouri că tu, la poarta firmei trăiești pe pielea ta efectele nemiloase ale birocrăției? Că o operație atât de simplă este „fracturată” în atâtea secvențe, ce funcționează independent una de alta și care îl prind ca într-o menghină pe cel obligat să ajungă în fiecare lună aici? A fost doar un exemplu dar dacă veți face un tur al instituțiilor statului care lucrează cu muritorii de rând, veți descoperi că mare diferență nu este. Aceleași cozi, aceiași nervi, aceeași indiferență la ghișee, aceeași... De aceea întreb: Stop birocrăției? Cum?

6 martie – „Călăuza noastră” nr. 930

TOȚI, O MIERE!

Campania s-a pornit! Suntem deci martorii unei adevărate promenade de politicieni, printre noi. Ba oferă flori, ba oferă cadouri, ba excursii, ba petreceri, ba scrisori și felicitări la domiciliu, tot arsenalul... fiecare ce se pricepe și ce poate. Toți, o miere! Toți preocupați, până la sacrificiu, de binele comunității! Numai că, cu „binele” ăsta ne-am învățat minte și nu ne mai lăsăm păcăliți!

Alții, mai cu experiență pe câmpul politic, adoptă tactica aceea „prin învăluire” ca să-și convingă alegătorii că „omul potrivit, la locul potrivit” nu sunt decât ei. Unii mai expansivi, mai dispuși la dialog prelungit cu muritorii de rând, alții mai posaci, mai zgârciți cu zâmbetele, că de, tensiunea din spatele cortinei este mare. Oricum, „suntem curtați cum numai la patru ani o dată ni se întâmplă”, spun oamenii și deși, în unele locuri „zarurile au fost deja aruncate”, fiecare își trăiește iluzia sa cu toată convingerea. Unii dintre candidați au tolba plină de promisiuni, doldora de proiecte, încât le-ar trebui două vieți să le vadă împlinite. Dar ce contează?! Să dea bine în campanie, să amețească, să sune bine, apoi... om mai vedea noi! Că doar nu suntem la prima campanie la care participăm! Alții „nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le miroase!” adică ei sunt buni

în peisaj, restul, „toți o apă și-un pământ”. Numai că noi, trăind printre oamenii obișnuiți știm că „parlamentul străzii” judecă de cele mai multe ori fără menajamente și știe exact câți bani face fiecare. În cabina de vot, puterea e a lor și-apoi... culeg și ei roadele precum au ales! Amăgiți sau nu, până una alta, campania asta își arată și ea hienele în toată spendoarea lor, iar cotul dat pe tăcute în plex este de neoprit.

13 martie – „Călăuza noastră“ nr. 931

UN PRIMAR PENTRU ADEVĂR

Duminică. Zi plină de soare. La Casa de cultură din Deva, mare animație, ba chiar înghesuială când vine vremea să se intre în sala mare, unde nu întâmplător, astăzi se petrece Lansarea candidaților PDL pe 2008 pentru primăriile județului Hunedoara. Spațiul devine repede neîncăpător și dacă e să judecăm după aparențe acest partid e cu adevărat o forță în județ. Asta dă cu adevărat sentimentul de putere și de izbândă celor cărora culoarea portocalie le-a devenit simbol. Lume multă deci, invitați „cu totul speciali” precum Theodor Stolojan, Adrian Videanu, Vasile Blaga (au lipsit cele două dive Elena U. și Elena B.) anunțate pe invitație însă lipsă la apel. Dar, „Vântul bate, apa trece, pietrele rămân” vorba cântecului așa că, atmosfera se încinge repede. Mai ales la vederea invitaților și a candidaților pentru orașe și municipii, în lumina reflectoarelor. Printre ei, câteva mari surprize: primari și viceprimari pe care îi știam până mai ieri membri ai altor partide, stau senini și calmi în noile scaune, reflectând la ziua de mâine. Ca atare, pe scenă nu mai e loc și ca urmare, candidații de la comune n-au mai avut loc, deși, să fim serioși!, ar mai fi încăput în lumina rampei un al doilea rând de scaune și pentru ei. Ar fi dat chiar mai bine

pentru imagine! Dar regia a fost ca ei să stea în mulțime și doar să fie arătați, pe cele două ecrane din fața scenei. Adevărata vedetă a zilei a fost însă Ion Inișconi, candidatul la primăria Deva din partea PDL, intrat în scenă triumfal, cu aplauze și urale, după ce Gheorghe Barbu anunțase că „Vom fi în mod special alături de reprezentantul nostru de la Deva, ținta unor atacuri permanente în primăria unde acum este viceprimar” iar Videanu îl prezintă ca pe „omul potrivit să producă saltul calitativ al municipiului“. Sloganul său de campanie este: „Un primar pentru adevăr”. Inișconi și-a învățat bine lecția, se vede că are în spate buni sfătuitori. Atacurile lui sunt scurte, ca loviturile de bici, către adversari. În final ne arată și cum va cădea săgeata PNL-istă la Deva, dintr-un arc tras la țintă tocmai de el, Inișconi. Apoi ce va rămâne din Mircea Muntean după alegeri: un pumn de fulgi scuturați dintr-un plic. Da! Și-a învățat bine lecția! Un singur lucru mai are de învățat Inișconi: să zâmbească și să fie mai deschis spre dialog cu cetățenii, nu numai cu colegii săi de partid. Adică să nu-i fie teamă să-și arate cât mai mult și latura umană cu care l-a înzestrat Dumnezeu. C-așa-i în campania electorală. Cine zâmbește mai mult și cine ține aproape de mulțime, ăla are șanse mai mari!

20 martie – „Călăuza noastră“ nr. 932

MĂRIRI ȘI CĂDERI

Privim la valul de greve care se anunță din zi în zi mai mare, la scena politică încurcată rău în ițele nevăzute ale campaniei electorale, „la măririi, la căderi” zilnice, la trădări și asocieri spectaculoase, și astfel avem în fața ochilor filmul colorat al cotidianului în care trăim. Nici nu trebuie să mai facem eforturi; spectacolul ni se arată în toată lumina sa. Oricum, în această perioadă se vorbește foarte mult de drepturi, drepturi, drepturi. Noi știm însă că cei ce vorbesc prea mult de drepturi, n-au timp de obligații și cine promite acum prea mult va avea grijă să câștige însutit mai târziu, că viața trebuie să meargă întotdeauna pe carte câștigătoare, pentru unii. Altfel de ce ar fi atâta buluceală de candidaturi la alegerile locale? Unora li se prevede eșecul din start, altora li se dă potul cel mare de la început. Cine pe cine are în spate, cine pe cine susține, care e mai potrivit, care înșală mai „frumos” vigilența alegătorului?! Sunt atâtea ispite pe capul nostru în această primăvară încât ne va fi greu să ne ținem departe de ele până la capăt. Că de, viața e una... și bebele curg!..

Cine să mai aibă timp să-și lase grijile într-un colț al casei și să admire explozia mugurilor de martie, și să se bucure la

lumina cireșilor înfloriți? Când viața devine pe zi ce trece, pentru unii o haină ponosită și peticită pe toate laturile iar pentru alții una poleită cu fir de aur! Ați auzit Dumneavoastră că pentru unii se cheltuiesc averi imense. Summit-ul de la București va fi o paradă de lux cum rar se întâlnește: W.C.-uri scumpe, mașini și mai scumpe, opulență cât încăpe. Poate că așa e bine, pentru că țara nu se întâlnește prea des cu un asemenea eveniment, dar totuși, parcă prea ne bulversează pe toți!

Trece și asta și vom descoperi că totul va intra foarte repede în normalitate iar noi vom rămâne aproape aceiași, cu singura deosebire că vom avea o experiență în plus: cea a summit-ului.

27 martie – „Călăuza noastră“ nr. 933

UN PREȘEDINTE AMENDAT

Neastâmpăratul nostru președinte mai făcu o boacănă, taman în pragul mult trâmbițatului Summit NATO de la București. Îi veni năstrușnica idee de a se urca la volanul unei mașini, să-și mai limpezească și el creierii, și cu ochii la clădirea primăriei capitalei, hop, lovi o altă mașină. Faptul s-a dorit a trece cât mai neobservat și de aceea ni s-a dat impresia că n-a fost decât... acolo, o bagatelă și ea, întâmplarea, așa că... dai bice birjar și vezi-ți de drum!! Recunosc, am început să mă îndoiesc de adevărul spuselor pe canalele TV, atunci când mi s-a părut că se insistă cam mult pe faptul că, la testul de alcoolemie al celor implicați în accident, totul a fost O.K. iar povestea că președintele a lovit cu propria-i mașină o amărâtă de Dacia, în care culmea! se mai afla și un onorabil cetățean în misiune, adică sub acoperire, m-a convins că... ceva e putred în istorioara aceasta. Păi cum poți tu, președintele României, cu doar câteva zile înaintea unui eveniment cum nu s-a mai întâlnit în țara ta, să faci imprudența de a pleca la plimbare prin București, uitând că tu nu ești un oarecare ci președintele țării, și dacă nu ții la viața ta, măcar ai grijă de prestigiul țării tale! Dacă se întâmpla mai rău, cum te simțeai cu mâna sau piciorul în ghips?

sau Doamne ferește! și mai rău, cum îți primeai musafirii? Sute de români lucrează de săptămâni (poate chiar luni) pentru reușita acestui summit, și tocmai el, președintele era gata-gata să strice impresia! Și zău că n-ar fi fost amuzant să-și lămurească oaspeții despre ceea ce s-a întâmplat. Pentru că ar fi sunat „Ca dracu!” vorba colegului său de partid de altădată. Dar... totul e bine când se termină cu bine! Să-i ținem deci pumnii strânși președintelui nostru să iasă cu bine și din încercarea asta care nu știu de ce îmi dă sentimentul că „pe ici, pe colo/ prin părțile esențiale” ne depășește. Fie vina mea dacă greșesc!

3 aprilie – „Călăuza noastră“ nr. 934

SINGUR ÎN FAȚA ALIAȚILOR

Despre summitul de la București s-au scris până acum sute de pagini și încă se vor mai scrie; ecourile unei astfel de întâlniri istorice nu se sting așa ușor. Mai ales că am fost martorii unor file memorabile ale istoriei contemporane. Căci probabil nu îi vom mai vedea niciodată pe „aliații” Busch, Merkel, Barroso, Scheffer la aceeași masă rotundă, de cină festivă, cu mult așteptatul lider de la Kremlin, Vladimir Putin. Și oricât ai fi de dezinteresat de evenimente, tot nu se putea să nu observi că, deși, venit ultimul la București, centru de atenție al cinei cu pricina a fost, nimeni altul decât Putin. El, care și-a regizat fiecare moment, fiecare pas al prezenței sale la acest summit. Așa încât putem spune că deși a venit ultimul, Putin a făcut din prezența sa la București un adevărat spectacol, atrăgând privirile ca un învingător. Venit aici să le amintească celor prezenți cam pe unde se află, afirmând că extinderea NATO până la granițele țării sale constituie o „amenințare directă la adresa Rusiei” și trăgând concluzia fermă: „nimic nu se poate face fără Rusia” președintele rus a convins că în această parte de lume el face cărțile și vrând-nevrând e diplomatic să te ai bine cu el. A arătat acest lucru încă de la sosirea pe aeroport, unde nu s-a supus nici

unui protocol, după ce se lăsase îndelung așteptat, după ce planase atâta incertitudine în privința venirii sale la București. S-a urcat repede în limuzina pe care flutura doar drapelul țării sale, apoi a plecat nu în direcția hotelului la care era așteptat pentru cazare ci într-o direcție necunoscută, la o vilă de protocol. A venit apoi, fără nici un fel de emoții la masa rotundă, servind cina lejer, ca între prieteni, dar cu vigilență de cobră. Și nu s-a lăsat până n-a tras și niște concluzii la întâlnirea de la București: „Nu cred că extinderea NATO rezolvă automat vreo problemă.” Ba mai mult, i-a amintit lui Buch că-l așteaptă la Soci, pe litoralul rus al Mării Negre. Aici, deși au avut și plimbări romantice pe malul mării, situația a rămas... ca-n tren. Adică, după două zile de discuții, n-au reușit să depășească divergențele dintre țările lor.

Așadar, deși Busch se credea stăpân pe situație, Putin a învins, dând peste cap socotelile cu care americanul venise de-acasă. Au avut însă tăria să-și strângă mâinile la despărțire, ca doi buni prieteni.

10 aprilie – „Călăuza noastră“ nr. 935

NOROCUL FIECĂRUIA

Se vede de la o poștă că alegerile încing nu numai spiritele ci și imaginația „combatanților” rezultând uneori surprinzătoare situații. Se aruncă în joc toată artileria grea, căci... cine poate, oase roade, adică cine e primar în funcție și candidează din nou, dispune de toate mijloacele să-i impresioneze și să-i amețească pe cetățeni cu iubirea lui pentru urbe, astfel încât succesul pare a fi asigurat; pentru că ai încă puterea în mâna ta și știi s-o folosești în așa fel încât contracandidații să pară niște „fețe palide” pe lângă avântul tău de gospodar. Astfel se crează impresia că nu ai nici un adversar pe măsură și că ești câștigătorul din start. „Uite cât face ăsta pentru oraș!” spune cetățeanul, „El merită votat!” Chiar dacă uneori, din exces de zel se pune covor asfaltic peste covor asfaltic, acolo unde nu e cazul, se repară străzi „pe sprânceană”, se zugrăvește, se vopsește, se construiește, ce mai!, orașul pare un stup de albine; toată lumea la treabă, pentru a convinge că altul mai bun nu există. De fapt, asta înseamnă să deții puterea și să știi ce să faci cu ea la momentul oportun. Asta înseamnă la urma urmei să ai norocul să-ți faci campanie electorală din poziția de primar. Și se pare că unii au știut să profite atât de bine de acest noroc încât de ani buni nu mai au

adversar decât timpul.

Așadar vom fi martori, (de fapt am început deja să fim) la multe atacuri sub centură, la multe scandaluri din nimic, la multe momente de veselie și extaz. Se aruncă mulți bani în joc pentru că miza e mare și merită sacrificiu. Norocul nostru este că, trăind în lumea asta nebună, nu ne mai miră nimic. Păcat însă că adeseori ne lăsăm duși de val și când ne trezim din fascinația momentului e mult prea târziu ca să mai putem schimba ceva.

17 aprilie – „Călăuza noastră“ nr. 936

JERTFA MIELULUI

Mielul, cel cu privirea de Înger și puritate de Sfânt este în zilele acestea cel mai jertfit, cel mai pătimit suflet în această Săptămână a Patimilor. Semnificația biblică a mielului, înțelegem a fi justificată, căci numai sângele curat al lui poate spăla păcatele noastre, în fața jertfei supreme a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Și totuși, sângele mielului pe cimentul rece al piețelor, abatoarelor sau pe iarba crudă a câmpului, reprezintă un spectacol greu de acceptat pentru unii dintre noi. De ce el?! De ce tocmai el?! ne întrebăm, deși întorcându-ne la Cartea Sfântă, avem răspunsul dat. Ați privit vreodată foarte atent mielul în ziua de jertfă? Merge atât de senin, atât de neștiutor spre tăiere, are atâta încredere în omul care se apropie de el, încât ne sfâșie inima. El n-a apucat să cunoască răul, n-a apucat să cunoască omul, nu cunoaște destinul său. Chiar și atunci când i se arată cuțitul, privește blând și pur. Doar când îl simte, ah! când îl simte, își ridică cu disperare glăsciorul. Dar e târziu. E prea târziu pentru a înțelege ceasul său de jertfă. Trupul lui rămâne în mâinile noastre, ca ofrandă de sărbătoare, dar sufletul, sufletul său în chip de înger se ridică și împlinește armata de îngeri a

Cerului.

...Și mai rămâne doar picătura de sânge pe însângeratul nostru gând de sărbătoare, semn că orice bucurie supremă își construiește existența pe o jertfă de sânge.

24 aprilie – „Călăuza noastră“ nr. 937

O DUPĂ-AMIAZĂ DE NEUITAT CU MONICA LOVINESCU

Nu de mult ne-a fost dat să vedem sobrietatea unei ceremonii aparte atunci când au sosit în țară cele două urne (verzi) ce aduceau în România – acolo unde văzuseră lumina zilei – cu tot ce mai rămăsese din trupurile a două personalități importante: Monica Lovinescu și Virgil Ierunca. Adică doi pumni de cenușă. Aceste imagini au stârnit în mintea mea amintiri de neuitat pe când, într-una din vizitele mele la Paris am avut plăcuta ocazie s-o cunosc și să petrec câteva ore bune în casa Doamnei Monica Lovinescu. Virgil Ierunca era pe atunci internat în spital, sănătatea Domniei sale fiind deja șubrezită.

După o convorbire telefonică în care am hotărât o întâlnire, peste câteva zile iată-mă coborând din autobuz la stația „Danube” și nu peste mult timp aflându-mă la poarta vilei pariziene în care locuiau cei doi. M-a întâmpinat, adică a venit să-mi deschidă poarta chiar Doamna Monica Lovinescu, ce mi-a transmis din prima clipă o stare normală a lucrurilor deși eram suficient de emoționată încât să nu-mi găsesc firescul. Am stat o vreme în bibliotecă, loc unde am și înregistrat un foarte interesant dialog, am trecut apoi și pe terasa din spatele vilei, și

uite așa am avut impresia că mă aflu alături de o veche cunoștință, în casa căreia petreceam o după-masă încărcată de lumina unei primăveri superbe. Gazda mea, cu trupul micuț și inimă mare, m-a făcut să trec peste handicapul primei întâlniri, vorbindu-mi și de viața sa casnică, petrecută multe ore în bibliotecă, (unde avea și o colecție impresionantă de discuri) ascultând muzică și citind sau primindu-și prietenii. Deși era „un pumn de femeie” emana extrem de multă energie, abordând o ținută lejeră, sport, și vorbind parcă permanent însuflețită de o flacără interioară. Atunci am aflat de unde avea vocea aceea cu totul specială, arătându-mi pe masă pachetul de țigări foarte tari, fără filtru, pe care le fuma cu sipcă, încă din tinerețe și spunându-mi: „Uite, le vezi? Ele mi-au făcut mie vocea asta!” și a început să râdă... Ar fi foarte multe de spus despre această întâlnire, dar le-am scris la timpul convenit, într-o carte. Așa că, mai spun doar că, la plecare mi-a dăruit cartea sa „Unde scurte” (jurnal indirect), pe care mi-a scris, cu toată căldura sa, un minunat autograf.

Acea întâlnire cred că a marcat un moment al vieții mele, mai ales că ea a continuat și cu o comunicare a noastră prin corespondență.

Am avut deci motive în plus de emoție când am văzut cele două urne cu cenușă, întoarse în țară și așezate în Casa Lovinescu, casa părintească.

Să le fie amintirea veșnică!

8 mai – „Călăuza noastră” nr. 938

DERUTĂ, OBOSEALĂ ȘI LEHAMITE

Întâlnești oameni, încerci să intri în sufletul lor, să vezi ce este acolo, încerci să intri în mintea lor să vezi ce gânduri se mai cuibăresc și acolo, și vezi că la majoritatea s-a instalat deruta, oboseala, lehamitea... Deruta, că trăiesc într-o lume pe care aproape nu o mai înțeleg, că sunt agresati zilnic de știri precum că alimentele se scumpesc, rezervele de combustibili scad, dezastrele se înmulțesc și pământul dă semne că nu ne mai suportă. Oboseală, pentru că toată liniștea lor este dusă pe apa sâmbetei de când cu circul fără bani pe care îl oferă partidele și candidații lor la alegerile locale, și lehamitea, pentru că cei obișnuiți cu gustul puterii, scot pe gură atâtea baloane de săpun încât devin din ce în ce mai puțin credibili, iar amabilitatea, interesul și simpatia „fără număr, fără număr” pe care le-o arată acești vajnici războinici de pe câmpul de luptă electoral, trezesc tot mai multe suspiciuni și neîncredere. Ca rezultat al tuturor acestor „intemperii” venite peste ei, un procent însemnat dintre alegători, sunt hotărâți să nu se mai ducă la vot. „Că tot degeaba!” spune nea Iftode al nostru.

Unii dintre cei cu râvnă la putere au devenit argint viu. Umblă prin piețe, cartiere, blocuri, oriunde se află oameni, dau

noroc sau îi bat tovarășește pe umăr, populari nevoie mare... pentru ca după aceea să se baricadeze în moleșala fotoliului de birou și să mai fie văzuți numai cu prilejul unor evenimente speciale sau pe la televizor, că de, „Vezi cum e viața!”, fiecare cu norocul său! Și iar mai trece o perioadă de patru ani de deziluzii și tromboane...

Și ca să fim drepecți, trebuie să recunoaștem că orașele noastre (în special) sunt frumoase mai toate, prin zona de centru, prin zonele rezidențiale. Să te ferească Dumnezeu însă să le descoperi de la periferie înspre centru. Periferia a fost întotdeauna doar o masă de manevră în alegeri, în rest... „nu e nimic de făcut”! Căci „interesul poartă fesul”, și nimic mai mult! Să nu mai vorbim de excesul de zel din zonele centrale, că atunci intrăm în alt capitol... Un lucru este însă sigur: oamenii au început să se dumirească și ei cam câte parale face o campanie electorală pentru norocul lor personal, s-au mai trezit la realitate și nu se mai îmbată cu himere scoase din apă chioară.

15 mai – „Călăuza noastră“ nr. 939

BUNE ȘI RELE PE ALEEA GIMNASTELOR

La inaugurarea Aleii Gimnastelor de la poalele Cetății Deva a fost prezent și prim ministrul Călin Popescu Tăriceanu. Lume multă, așteptare încordată, chiar emoții, mai ales la micile sportive care îl așteptau pe prim ministru de ceva timp... În asistență se afla toată floarea cea vestită a liberalilor hunedoreni, dar și oameni aflați în zonă cu totul întâmplător sau pur și simplu să-l vadă pe prim ministru „pe viu”. Momentul inaugurării, așa cum s-a desfășurat el, ne-a lăsat impresia că a avut mai mult un caracter electoral. Spun aceasta deoarece cred că la un asemenea eveniment, pe același podium cu cele trei personalități politice: Călin Popescu Tăriceanu, Mircia Muntean, Mircea Ioan Moloț și Aurel Dan Pricăjan ar fi trebuit să-și afle loc și gimnastele noastre olimpice (parte din ele, care erau prezente), artistul plastic, Ioan Șeu, autor al busturilor, cineva din partea Federației de Gimnastică, chiar și antrenorii de astăzi și gimnastele de astăzi care abia s-au întors în țară cu niște premii. Așa ar fi fost frumos, așa ar fi fost normal. Și nici primului ministru nu i-ar fi stat rău în asemenea companie... Căci adevărata eroină a evenimentului era gimnastica, dacă se poate spune așa, și tocmai ea a lipsit cu desăvârșire de pe podium. Evenimentul ar fi avut cu totul altă

„căldură” pentru că ar fi arătat tuturor că politicienii nu sunt singuri, că onorează momentul nu numai prin prezență ci și prin respectul dat acestor eroine și prin cinstea de a fi alături de ele. Dar, probabil că nu politicienii sunt de vină pentru „incident” ci organizatorii, maeștrii de ceremonii ai acestui eveniment, care din exces de zel față de politicieni au uitat să dea adevăraților eroi ai momentului onoarea ce li se cuvenea. Așa... gimnastele și antrenorii au stat pe margini iar autorul, sculptorul Ioan Șeu, a stat ca oricare anonim, în mulțime. Iar politicienii noștri, patru crai de la răsărit, și-au trădat și ei ușoara stinghereală, scurtând cât s-a putut de mult, luările de cuvânt. Am spus toate acestea pentru că am văzut dezamăgirea în ochii gimnastelor, unele dintre ele plecând imediat după ce s-a încheiat festivitatea de inaugurare.

Și am mai observat un lucru: nemulțumirea gimnastelor prezente pentru că, după spusele lor (și după cum am observat și noi), busturile nu prea seamănă cu originalul, ba chiar seamănă prea mult unul cu altul. Aduce în prim planul portretului trăsăturile comune și nu esența fiecărei personalități pe care o reprezintă. În acest sens Lavinia Miloșovici a declarat: „Personal, mi s-a părut că toate busturile sunt la fel, mai puțin ale antrenorilor Bellu și Karoly. Pe ei îi recunoști după mustață.” Iar Simona Amânar a declarat: „100% sculptorul m-a confundat cu Claudia Presecan. Eu nu am avut niciodată părul aranjat așa, cu cărare pe mijloc la breton. Nici măcar nu a intrat pe Internet să vadă o poză cu mine înainte de a se apuca de lucru.”

Ioan Șeu susține însă că: ”Busturile sunt făcute după documente de pe vremea în care ele erau în glorie”.

UN ALT EȘEC

Ca orice român interesat de... cam ce face și ce este România, în competițiile internaționale, am urmărit și eu cu emoții, finala de sâmbătă a concursului Eurovision, concurs care la noi, în fiecare an, stârnește scandaluri și animozități între compozitori, juriu, interpreți... Și care face să se consume atâta inimaginabilă energie, fără rost – se vede treaba – căci locul 20 în clasamentul final, din cele 25 posibile, ar trebui să ne îngrijoreze foarte mult, când știm câtă muzică de calitate avem. Cei doi, Nico și Vlad Miriță, reprezentanții noștri din acest an, au obținut doar 45 de puncte din 272 posibile, deși sunt două voci foarte bune. Dar formula în care s-au aflat ei pe scena Eurovision nu a fost deloc una fericită: un moment lipsit de elemente de coregrafie și de dinamismul plăcut ochiului, al show-ului. După ce am văzut prestația reprezentanților noștri în competiția europeană, am rămas cu impresia de „mult zgomot pentru nimic”, adică s-a făcut atâta tam-tam cu cei doi interpreți și melodia lor în faza de pregătire încât, zău, ne-am așteptat cu toții la ceva mult mai reușit. Iar faptul că Germania, Polonia și Marea Britanie, se află pe ultimele trei locuri, cu câte 14 puncte, n-ar trebui să ne consoleze. Rezultatul slab al nostru ar trebui

mai degrabă să ne atragă atenția că acasă, în juriul pentru alegerea piesei care să ne reprezinte la Eurovision, se întâmplă ceva, o nepotrivelă cu realitatea, din păcate. Avem compozitori, avem interpreți, dar totuși, acolo, la marea competiție, ne prezentăm cu tot felul de inhibiții care ne dau o imagine falsă. Măcar dacă am învăța și noi de la învingători. Ați văzut Rusia (câștigătoarea), cu ce echipă forte s-a prezentat, cu ce show vivace? La fel și Ucraina și Grecia (locurile doi și trei)? În câteva momente au adus pe scenă o lume întreagă. Dar noi, nu învățăm niciodată nimic de la alții, păstrându-ne într-o formulă încremenită, îmbătrânită, care nu-i lasă pe interpreți să se desfășoare după pofta inimii și după posibilitățile lor interioare. De aceea eșecurile se țin lanț pentru noi. Poate la anu...

29 mai – „Călăuza noastră“ nr. 941

ÎNVĂȚĂTURĂ DE MINTE

Se vede treaba că pentru unii, campania electorală de la europarlamentare a fost o învățatură de minte și asta le-a adus noroc. Ne amintim că la europarlamentare, între politicienii hunedoreni, cei mai gălăgioși și mai vizibili au fost cei de la PDL. Cu banere peste tot, cu megafoane, cu afișe, cu declarații... deveniseră cei „din față” cum se spune. Până și taciturnul Theodor Stolojan își „plimba” zilnic vocea prin megafoane, pe străzile Devei.

E drept că în campania alegerilor locale de-acum, megafoanele răsunau doar din când în când pe străzile orașului, și mai mult din partea aceluiași partid PDL. Dar adevărata bătălie s-a dat în cu totul alt plan: banere cât mai multe, afișe până la saturație, pliante, fluturași, etc. etc. și paradă de vedete în spectacole care adunau puhoi de oameni. Cine a făcut cel mai „vizibil” acest lucru? Desigur PNL-ul. Și după cum arată rezultatele, nu degeaba! Mai peste tot unde au candidați liberali, ei au câștigat detașat. Au demonstrat știința de a cuceri alegătorii, acționând ca un monolit, inspirând putere.

PDL a fost și el vizibil pe scena campaniei electorale, numai că lor le-a lipsit ceva, nu ne dăm seama exact ce, poate

personalitățile, poate coerența, poate puterea de convingere... Sau poate că au mizat prea mult pe câștigul lor necunoscându-și îndeajuns adversarul, subestimându-l. Așa se face că au pierdut locul fruntaș pe podium.

Nici PSD-ul nu s-a lăsat. Vizibil și el, acolo unde a avut personalități puternice, active, a câștigat.

În rest, ceilalți candidați au animat și colorat campania electorală și... cam atât.

Pentru unii, emoțiile nu s-au terminat. Urmează turul doi, care în mod sigur va fi și mai strâns, și mai dătător de frisoane.

5 iunie – „Călăuza noastră“ nr. 942

MULȚUMIM AUTORITĂȚILOR DIN JUD. ALBA

Avem în viața aceasta suficiente incertitudini încât să se ridice în sufletul nostru, măcar din când în când, mari semne de întrebare. Noroc însă, că există și zile aurite în care bucuriile vin ca mierea ursului să ne îndulcească amăreala cotidianului...

Știm cu toții că în județul Hunedoara, scriitorii, chiar și aceia care sunt membri ai Uniunii Scriitorilor din România, de-o vreme sunt socotiți persoane fără importanță, care nu intră în nici un fel în planul de interese al instituțiilor a căror existență ar trebui să fie motivată și de destinul culturii scrise în acest spațiu. Nu-i nimic, noi ne-am obișnuit deja, și îi lăsăm în pace să doarmă liniștiți în fotoliul lor călduț, fără a le tulbura somnul. Asta nu înseamnă că nu existăm și că activitatea noastră nu este permanentă.

Recent, la Alba Iulia, s-a petrecut un eveniment care ne-a demonstrat că totuși, cineva vede și apreciază munca scriitorilor vii, că dinspre cei morți... La Alba Iulia au fost zilele municipiului în cadrul căroră, toți scriitorii filialei Alba-Hunedoara a UR, au fost premiați în Sala Unirii, cu Diplome de excelență și bani, pentru activitatea lor. Printre ei s-au numărat

și hunedoreni Gligor Hașa, Miron Țic, Radu Igna, George Holobacă, Dumitru Hurubă, Vladimir Pop, Ovidiu Vasilescu și subsemnata, toți membri ai Uniunii Scriitorilor din România. Un moment inedit, care ne-a demonstrat că strigarea noastră nu se petrece în pustiu, că undeva există oameni care-și apreciază creatorii contemporani cu ei, căci nu se știe niciodată cu ce etichetă rămân în memoria timpului.

La noi acasă, așa ceva nu e posibil. Ar fi prea frumos să poată fi adevărat. N-a fost posibil nici măcar să ni se dea un spațiu pentru sediul filialei USSR, deși am tot mers pe la autoritățile locale, am tot făcut la memorii, am tot scris. De aceea nu avem posibilitatea să organizăm întâlniri ale filialei și în Deva. O fac însă cu brio cei din Alba. Consiliul Județean Alba a cumpărat o casă în care a amenajat un sediu deosebit acestei filiale, unde se fac manifestări ale scriitorilor, unde iată, ei sunt premiați, apreciați. Iar noi, cei ce reprezentăm Hunedoara în cadrul filialei, nu le putem oferi nimic la nivelul județului nostru decât în măsura în care o facem în nume personal.

Până una alta, mulțumim autorităților din județul Alba că ne aud și ne apreciază!

12 iunie – „Călăuza noastră“ nr. 943

ÎN COMBINAT, CÂNTĂ MIERLA

Sunt momente de nostalgie în viață pe care n-ai vrea să le trăiești, care îți sfâșie inima precum ghiara de pisică și nu ai altă cale să te liniștești decât scriindu-le. Așa mi s-a întâmplat și mie când am intrat pe poarta mare a fostului combinat siderurgic din Hunedoara, unde nu mai fusesem de 18 ani... Nimic din ceea ce a fost odată nu am mai regăsit, NIMIC... decât o adevărată pădure, raiul păsărilor și al câinilor vagabonzi. Da, desigur, natura are grijă să acopere cât mai repede rănile pământului, să cotopească ceea ce omul părăsește, dar totuși peisajul mi se părea șocant tocmai pentru faptul că nu puteam scăpa de imaginea a ceea ce fusese cândva aici, iar „feliile” de trecut și prezent începuseră un joc ce-mi devasta pur-și-simplu sufletul. Nimic din forfota, din viesparul de altădată al acestui loc... Cele câteva clădiri ce au mai rămas în picioare sunt aproape pustii. Undeva, în partea stângă a intrării, bănuiești mai mult decât vezi a fi sediul sindicatului, aproape mort și el, căci interesele cui să le mai apere?! Nimic nu trădează că aici ar mai fi vreo activitate. Laboratorul de altădată stă și el cu totul pustiu așteptându-și ruina. În imensitatea clădirii „Direcției principale” de altădată, nu se mai întâmplă nimic, doar sediul unei firme de protecție și pază, cu mașinile și oamenii ei, mai animă peisajul.

Puțin mai încolo, în clădirea fostei Administrații și-a găsit adăpost vremelnice, un depozit de apă minerală. Iar dacă ai nevoie de ceva date de la serviciul personal al fostului combinat, străbați scări și coridoare sinistre, minunându-te că aici mai există o relicvă a ceea ce a fost odată. Noroc că dai peste niște oameni veseli și plăcuți la vedere care îți mai îmblânzesc tristețea.

Și pentru că nu poți rezista tentației, mai cauți prin preajmă drumuri și cărări știute dar nu mai afli nimic, iar hățușul pădurii nu-ți mai permite înaintarea. Undeva, dincolo de zidul verde al copacilor se aude o bufnitură puternică. „Mai moare, se mai demolează ceva“ mă gândesc. Peste câteva minute, un biciclist singuratic, ce ocrotește pe bicicleta lui un buchet de crini, îmi spune că se dărâmă OE1 și OSM1, secții unde lucrase și el cândva.

Peste doi-trei ani, aici, în mijlocul orașului se va afla cea mai adevărată pădure, oază de liniște și odihnă, mă gândesc. Dar, din păcate, sunt sigură că lucrurile nu vor mai rămâne mult timp la voia întâmplării. Aici sunt terenuri prețioase, mult prea râvnite de unii, ca acești plămâni verzi ai orașului să aibă viață lungă. E vorba doar de o strategie aplicată cu răbdare...

Și ca o ironie a soartei un „Panou cu Invenții și Inovații” (cui mai folosește acum?!) așezat lângă poarta de la intrare, prezintă rarilor trecători pe aici, diferite realizări în domeniul siderurgic iar șase inventatori, ne privesc din fotografiile lor prăfuite, cu durerea absurdului în ochi. Paragina și tufele viitoareii păduri au pus stăpânire și aici.

Nu mai poți face altceva decât să ieși repede pe poarta, liberă acum pentru oricine dorește să circule prin jungla fostului mare combinat siderurgic, și să întorci spatele pentru totdeauna unor vremuri de mult apuse. Căci viața merge înainte!

19 iunie – „Călăuza noastră“ nr. 944

LA DRUM, CĂ BIDIVII-S GATA!

Febra alegerilor a trecut, noii primari și consiliile locale sunt instalate, noul consiliu județean a fost validat, așa că... la drum că bidivii-s gata! S-au spus povești, s-au împletit intrigi, s-au provocat dureri, unii au coborât de pe pedestal pierzându-și urma în mulțime, alții au urcat pe nepusă masă și nu prea știu ce noroc a dat peste ei, dar parte dintre aleși au rămas pe loc repaos, bătând șaua în așteptarea comenzii: „Pe cai și la treabă!“ Că doar vin din urmă alegerile din toamnă și nu e timp de stat în reverie. Și-apoi, nu-i așa, la început toți au o râvnă de muncă ce nu s-a pomenit! Pentru că n-au încotro, votul de încredere acordat de cetățeni trebuie onorat ca măcar la început, să nu dezamăgească...

I-am privit de aproape pe majoritatea candidaților, în campania electorală. La unii le-am citit pe chip dezamăgirea, la alții bucuria, neputința sau chiar teama de eșec. Însă toți aveau un numitor comun: borcanul cu miere al funcțiilor politice. Să dea Dumnezeu ca laurii așezați de curând pe frunte să nu li se ofilească prea devreme, că repede se mai pot transforma în spini!

Așa că zarurile au fost aruncate... Să le urăm noroc tuturor

și să le amintim că suntem în continuare cu ochii pe ei, să le remarcăm împlinirile și să le arătăm greșelile. Să le amintim că de-acolo de unde au plecat, acolo se vor întoarce. Adică, în mijlocul nostru. Și vor culege ceea ce seamănă în acești viitori patru ani.

26 iunie – „Călăuza noastră“ nr. 945

VIAȚA DE DUPĂ SCUMPIRI

Iulie, adică luna lui Cuptor, galopează spre noi cu scumpiri care-i îngrijorează și pe cei cu mulți bani, iar pe cei cu puțini, îi năucește de-a binelea, le dau frisoane și le șterg orice urmă de zâmbet, de poftă de viață. Curentul, gazul, alimentele, combustibilii... sunt doar câteva dintre cheltuielile ce ne vor întoarce viața pe dos în viitorul apropiat. Și vom înțelege vrând-nevrând în ce aparență de adevăr trăim, căci una ni se arată, una auzim dinspre politicieni și alta e realitatea pe care o trăim. Ni se vorbește mereu de proiecte, bani, miere pe pâine... Dar despre soluțiile concrete la ceea ce va să vină prin toamnă-iarnă, când vom fi majoritatea dintre noi sufocați de datorii, nu se scoate o vorbuliță. Păi cum să se scoată când în continuare președintele ignoră guvernul și viceversa, iar masa tratativelor dintre cele două instituții s-a pustiit de mult. Ca urmare, oamenii, lăsați în voia sorții, n-au decât să-și găsească singuri metode de supraviețuire. Vorba ceea... că dinspre politicieni nu primim decât „Pereți verzi pe cai”, după spusa unui șugubăț. Protecție socială? „Du-te domnule d'aci cu poveștile dumitale cu tot!“, era de părere un cititor venit în redacția noastră.

Așadar, vom avea probabil și o toamnă fierbinte, alegerile

generale de-a valma cu protestele și mitingurile din stradă. Că omul nu poate trăi doar cu promisiunile din campania electorală. A mai încercat el de câteva ori și s-a ars!

Să nu vorbim cu păcat, dar în situația dată teoriile nu mai fac doi bani. Degeaba construiești pădure de supermarket-uri dacă buzunarul omului este gol, degeaba îi dai mereu circ dacă pâinea e din ce în ce mai scumpă, degeaba te faci că plouă dacă arșița sărăciei îi arde întruna creierii.

Chestia cu... „scapă cine poate” e soluția cea mai ieftină și cea mai nedreaptă pentru un destin omenesc.

Într-o bună zi am stat de vorbă cu un om care vindea broscuțe din plastic ce dădeau desperate (grație unui mecanism) din piciorușe, într-un lighean cu apă. Râu de oameni trecea pe lângă el și degeaba; nu cumpăra nimeni. Iar la întrebarea mea dacă poate să trăiască dintr-o așa „afacere” el mi-a răspuns amar: „Vezi doamnă jucăriile astea? Când una se strică o dau peste bord, adică peste marginea ligheanului. Așa suntem și noi, niște jucării în mâinile păpușarilor, pardon, a politicienilor am vrut să zic. De'aia vezi n-are ursul coadă! Nu mă mai lua și dumneata peste picior!”

Din păcate eu nu-l luam deloc peste picior! Îmi părea prea emblematic pentru vremurile noastre, tabloul lui cu agitatele broscuțe de plastic....

3 iulie – „Călăuza noastră“ nr. 946

NUNȚILE DE LUX IAU FAȚA ROMÂNILOR

Printre atâtea „bombe” cu scumpiri și viață grea ce-l așteaptă, din toamnă, pe românul de rând, iată că televiziunile și ziarele, nu mai prididesc să ne răsfete cu buluceala de nunți de lux care par a nu se mai termina în această vară. Nunți la care banii nu mai au nici o valoare pentru că sunt „fără număr, fără număr”, luxul și fițele sunt și ele risipite cu mână largă, iar strălucirea de-o zi ia ochii și adâncește în sufletul muritorului de rând sentimentul că el s-a născut fără noroc pe lumea asta. Astfel că, se poate vedea cu ochiul liber cât de „crudă” a ajuns discrepanța dintre cele două lumi: cea a bogaților și cea a săracilor. Primii se duc înainte pe bidivii de foc iar ceilalți rămân în urmă pe mârtoage agonizând. Sigur, lumea asta nu poate fi egală, nu se pot limita cu toții doar la un coltuc de pâine și la o cană cu apă. Dar totuși, e nedrept să vezi atâta preocupare pentru senzațional, lux și fițe când, undeva în urmă, o armată de oameni își drămuiesc banii de-o pâine. Alergătura și febra continuă după senzațional distorsionează cu mult realitatea în care trăim. E o stare euforică ce amețește ca un dulce vis, amarul gust al vieții de zi cu zi. El rămâne totuși în privirile omului „de sub vremi” care își poartă dăsașa grijilor permanent, pentru că nu are unde

s-o lase, chiar dacă ar vrea. Și-atunci ce-i rămâne de făcut? Să privească și el ca la spectacol, să iscodească paginile ziarelor și să rămână cu sentimentul că a tras și el puțin cortina la o parte și a văzut minunea lumii; că știe de-acum totul în legătură cu ce fac cei „din paradis” sau din turnul de fildeș, cei de sânge albastru cum se spune mai nou. Căci am uitat să vă spun: pentru unii a avea sânge albastru înseamnă a avea conturi grase în bănci, și proprietăți peste proprietăți, și mașini, și relații. Nimic mai mult. Ceilalți, ia acolo!, „niște oameni și ei/ ce știu dureros ce e suta de lei” – vorba poetului Adrian Păunescu.

10 iulie – „Călăuza noastră“ nr. 947

ALTE ALIANȚE, ACELEAȘI OFERTE

Nici n-am scăpat bine de febra alegerilor locale că au și început „mișcările de trupe” pentru alegerile parlamentare. Se fac și se desfac alianțe și înțelegeri, cum nici nu gândim. Iată că, s-a refăcut recent o alianță care a mai fost cândva și care a dovedit până la urmă că adeseori „interesul poartă fesul”. Dar... nu e bine niciodată să privim peste umăr la ceea ce a fost, așa că poate, de data asta PSD și PC poate chiar reușesc să meargă împreună până la capăt, ori de una, ori de alta.

Însă te întrebi, ca tot omul, care au fost interesele absconse care le-au unit pe cele două partide, căci diferența dintre ele nu este de neglijat. PSD, cel mai mare partid la ora actuală de pe eșichierul politic românesc și PC, unul dintre cele mai mici, după dezastruosul declin din primăvară. Unii spun că, desigur, orice alianță politică are la bază interesul de a fi la guvernare. PC sperând că va avea și el câteva locuri în viitorul parlament iar PSD, pentru că și-au dat seama cât de bune sunt televiziunile lui Voiculescu, în campania electorală. Așa că... o mână spală pe cealaltă!

Ca orice alianță care se respectă, și aceasta și-a anunțat în mass-media oferta electorală și trecând cu ochii peste ea fiecare

muritor își dă seama că nimic nu este nou sub soare și că aceeași ofertă, (dar cu altă pălărie), tot funcționează prin politica românească de o bună bucată de vreme! De exemplu: 1000 km de autostradă și căi ferate; împădurirea a 100.000 ha; dublarea pensiilor pentru agricultori, înființarea unei firme într-o oră; locuințe pentru tineri, acordarea celei de a 13-a pensii etc. Să-i credem oare? Căci, Doamne-Dumnezeule câte de-astea am mai auzit noi de-a lungul vremii și le-am auzit degeaba pentru că realitatea a „bătut” de fiecare dată oferta, adică a fost mai rău decât mai bine.

Dar, până una-alta suntem datori cu o speranță, că dacă și asta moare... va fi vai de noi!

17 iulie – „Călăuza noastră“ nr. 948

LA CÂȚIVA METRI DE GRANIȚA ROMÂNIEI

Nu putem să nu recunoaștem faptul că acum suntem cetățeni ai Uniunii Europene, și că aceasta ne dă oarece curaj atunci când plecăm în străinătate, având sentimentul că suntem ai aceleiași familii și că nu se mai poate să fim supuși umilințelor de altădată. Dar e de ajuns să te afli la granița cu vecina noastră Ungaria și să-ți dai seama că una e legea și alta e realitatea. Că acolo unde legea ar trebui să fie lege, corupția se scaldă în voie, la vedere, și nimeni nu pare a observa ceva nefiresc. Așa am avut și noi neplăcuta surpriză să trecem, de curând, printr-o astfel de situație la unul din punctele vamale din vestul țării. După ce ni s-au controlat actele de către un vameș maghiar destul de încruntat, de parcă îl deranjasem dintr-un somn dulce, domnia sa a coborât fără nici un cuvânt dar a avut grijă să ne transmită prin vocea șoferului o amenințare: dacă vrem să nu ne dea jos și să ne controleze în amănunțime bagajele, să dăm fiecare câte cinci euro pentru a fi lăsați să plecăm mai repede din vamă. Altfel cine știe câte ore mai stăm pe aici! De ce să nu recunoaștem că acest lucru nu a convenit nimănui însă... s-a mers pe metoda „taci și înghite” așa că cineva i-a sugerat șoferului să strângă el banii respectivi însă acesta, prudent, a

spus că el nu are voie și că aceasta este o problemă pe care trebuie să ne-o rezolvăm noi, călătorii. Banii s-au strâns imediat, i-am dat însă șoferului, acesta i-a dat mai departe și uite așa am fost lăsați să mai facem câțiva metri prin vamă pentru că după aceea tot a venit un vameș și a făcut un control peste bagajele noastre: în timpul acesta ne uitam în jurul nostru, la mașinile străine care treceau fără probleme cu pasagerii lor, ca niște adevărați cetățeni europeni ce erau. Numai noi, românii nu eram deloc pe placul vameșilor maghiari și suportam aceste consecințe, deloc noi pentru români, care „înghit” acest tratament de la începutul democrației noastre. Deci, drepturile depline ale noastre ca cetățeni europeni există, dar pentru noi lipsesc cu desăvârșire la intrarea în Ungaria. Pentru că în rest n-am mai avut parte de nici o oprire și de nici o umilință.

Și-atunci te-ntrebi: cum de nu vede nimeni această atitudine a vameșilor maghiari, cum de nu sesizează nimeni pe cale oficială acest lucru, cum de autoritățile noastre închid ochii și nu spun nimic? Sunt întrebări la care noi, călătorii, suntem prea mici să dăm un răspuns. Noi doar suportăm consecințele unor abuzuri care își văd nestingherite de năravuri, ca și când aceasta ar fi normalitatea graniței de vest a României. Își apără România cetățenii? Nu! Autoritățile noastre nu au timp de așa „mizilie” de corupție. Au probleme cu mult mai grave de rezolvat! Nu zic nu, dar nici ceea ce li se întâmplă românilor la câțiva metri de granița lor nu este normal. Oare aude cineva ceea ce spunem noi aici?

LECȚIA GERMANĂ

Unul dintre primele lucruri care te impresionează în spațiul german este respectul pentru natura înconjurătoare, pentru propria gospodărie, pentru tot ce înseamnă flori și plante care înfrumusețează viața. Spun acest lucru pentru că aici s-au găsit soluții să nu vezi natura batjocorită de insuportabilele peturi, de gunoaie, de lucruri inutile ce sunt aruncate peste tot, așa cum vezi la noi, când adeseori ne întrebăm cum de mai rabdă pământul batjocura noastră, cât ne va mai tolera natura inconștiența noastră fără margini? De aceea cred că nu ne-ar strica deloc să învățăm și noi lecția germană despre ocrotirea naturii. De la tărâmul din munți, și până la zonele verzi ale orașelor, natura este respectată.

Educația este făcută în așa fel încât copilul, din primii ani de viață, să nu arunce gunoaiele pe jos, să nu rupă florile, și să iubească natura pentru că e parte din ea. Și cine nu învață de la părinți acest lucru, învață cu ajutorul legislației, intransigentă în acest sens. Amenzile și pedepsele nu sunt deloc ușor de suportat. Cu alte cuvinte, unde-i lege nu-i tocmeală! La noi, din păcate, există lege dar există și multă, foarte multă tocmeală. Așa că

lecția respectului pentru natură este grea dragii mei, dar ne este extrem de necesară dacă vrem să nu mai șocăm prin mormanele de gunoi ce zac acolo unde nu te aștepți sau mai bine zis unde se nimerește. Natura se va răzbuna și ea într-o bună zi și nu ne va fi deloc bine! Și-apoi asta ar fi un semn că ne aliniem și noi, în sfârșit, la cele europene, să nu admirăm numai curățenia la străini ci și în ograda noastră, să nu mai facem atâta drum prin Europa ca să admirăm frumusețea și curățenia naturii, când Dumnezeu a înzestrat și țara noastră cu atâtea minunate colțuri de rai. Facem mizerie și-apoi tot noi criticăm, așteptând să vină alții să ne rezolve aceste probleme.

N-aș vrea să credeți că nu-mi doresc în aceste momente decât să fac morală; aș vrea doar să trezesc dorința de a privi mai mult în sufletul nostru, acolo unde sunt sigură că a mai rămas un sâmbure de frumusețe și că vom putea rezolva singuri, cu eforturi puține, fiecare în parte, problema gunoaielor din jurul nostru, care nu ne fac deloc onoare. Dacă alții pot, trebuie să putem și noi!

31 iulie – „Călăuza noastră“ nr. 950

LUNGUL DRUM AL BANULUI

Oriunde te afli pe drumurile europene întâlnești mulțime de autocare ce poartă cetățenii români până în cele mai nebănuite colțuri de lume, în căutarea unui loc de muncă, oricare ar fi el, numai să rezolve o parte măcar din greutățile zilnice ale vieții lor. Și acolo nu mai contează poziția socială, fie că ești fost profesor, contabil, inginer etc. sau simplu cititor de alfabet. Totuna e! Bărbații se îndreaptă în majoritate spre construcții pentru că acolo iese banul, chiar dacă la salariu, pe plicul cu bani scrie 1800 euro și în plic omul găsește 1300, apoi i se explică, fără prea multe cuvinte, că ceea ce lipsește este diurna... Da, este scrisă pe plic, dar nu se dă! Femeile, majoritatea sunt me-najere sau asistente sociale, rotunjindu-și astfel pensioara din țară care nu le mai ajunge oricât de prudente ar fi cu cheltuielile. Una din româncele cu care am stat de vorbă, îngrijea un bătrân bolnav de Alzheimer și din această cauză de trei luni nu ieșise din casă, decât din când în când, pe o mică terasă a casei, dar și atunci cu urechea la camera de unde ar fi putut fi chemată imediat. Zi și noapte nu-l părăsise pe bietul bătrân.

Dormea „iepurește” pe o saltea așezată pe podea, lângă patul acestuia și dacă dormea patru-cinci ore pe noapte se simtea fericită. În rest, tratament, îngrijire, toaleta zilnică a bolnavului și... menaj, atunci când soția lui binevoia să stea cu el ceva timp. Viață grea pe biata femeie care deși avea doi copii plecați și ei la muncă prin Europa, prefera să-și câștige singură banii traiului zilnic. Deși slăbită de atâta muncă și înstrăinare de lume, era fericită: se întorcea pentru o vacanță acasă, la mama sa, o bătrânică pierdută și ea într-unul din satele Ardealului. Pentru toată munca ei istovitoare primea totuși puțini bani față de cât ar fi valorat aceeași muncă făcută de o asistentă occidentală. Iar munca acesteia ar fi fost strictă până la ultimul minut, pe grafice bine bătute în cuie. Nimic altceva din ceea ce nu este scris grafic! Iar banii... de trei-patru ori mai mult decât primește româncuța noastră, care face de toate și nu comentează. Așa că, să nu-i mai invidiem pe cei ce pleacă să lucreze în străinătate, să nu-i mai credem fericiți că au bani. Viața lor printre străini e grea și amară. Înghit multe până să primească banul – mult pentru cel care-l primește, puțin pentru cel care-l dă! Și unde mai pui că peste tot, iritarea la adresa românilor e în creștere, din cauza unor șmecherași care se dedau la tot felul de găinării și fapte greu „înghițite” de lumea occidentală, cu reguli stricte și bine întemeiate.

7 august – „Călăuza noastră“ nr. 951

ÎN VRIA RĂZBOIULUI

Dacă tot a avut norocul să fie gazda celei de a 29-a ediție a Jocurilor Olimpice 2008, China a dorit să arate și că este cu adevărat o putere de un miliard și trei sute de locuitori, aruncând în arenă o mulțime de „popor” disciplinat și tras ca la indigo în mișcări și armonie. Majoritatea elementelor din fascinantul spectacol de deschidere a Olimpiadei au fost unice și executate cu o măiestrie greu de atins. Iar când „Marșul voluntarilor” – care este imnul Chinei din anul 2004 – și-a dat drumul din piepturile a 240 de artiști, o lume întreagă a simțit că această țară este cu adevărat o forță care ar putea cuceri lumea și pe jos, cu locuitorii săi care reprezintă aproape un sfert din populația Pământului. Iar ediția actuală a Olimpiadei, cu un număr record de țări participante și de sportivi, în mod sigur va rămâne în istorie ca o performanță. Unde mai pui că la acest eveniment global s-a dat startul în 8.08.2008! Dată aflată deci cu totul sub cifra opt, ceea ce nu e poate întâmplător... Pe scurt: China uimește din ce în ce mai mult lumea și, pe tăcute, încet-încet, o cucerește, economic vorbind.

Dacă la vechii greci, pe timpul Jocurilor Olimpice până și armele tăceau, adică orice conflict armat se oprea, din păcate în zilele noastre războinicul e surd și-și urmează calea lovind cu bocancul în coasta păcii. Dovada recentă este războiul din Georgia care și-a trezit armele exact când trebuiau să tacă, făcându-ne martori la scene de coșmar, de suferință cruntă a oamenilor pașnici, care, ca de fiecare dată într-un conflict, sunt primele și cele mai multe victime. Doar pentru că la acel moment nefericit se aflau în bătaia puștii sau în raza de acțiune a bombelor. Iar noi privim în același timp la scene de bucurie sportivă și crunt război. Cu alte cuvinte, săptămâna aceasta, un ochi ne râde și unul ne plânge... simțind pe pielea noastră convulsiile lumii în care trăim, discrepanțele și stupiziunile ei.

În Georgia, Rusia s-a hotărât să dovedească lumii că e un viespar pe care nu este bine să-l stârnești, că cel mai bine ar fi cu ea să nu se pună nimeni. Ca urmare, nimeni și nimic n-o poate opri în a-l zdrobi pe Saakașvili, președintele Georgiei, la el acasă, dacă tot n-a avut de lucru și a declarat stare de război. Americanii și toți ceilalți care se întrec în declarații de amenințare pașnică, își pierd timpul degeaba. Rusu tace și face! E în partea lui de lume și își impune legea pentru că este conștient de puterea și arsenalul său! Sperăm să nu asistăm la o escaladare a conflictului mai peste măsură!...

14 august – „Călăuza noastră“ nr. 952

ȘOFER ROMÂN, EUROPEAN

Auzisem și eu, de-o vreme, despre unele accidente petrecute cu autocarele românești pe autostrăzile europene sau chiar în țară și tot mă întrebam cum de este posibil, deoarece știm că la bordul unei astfel de mașini există întotdeauna 2-3 șoferi și aceștia se schimbă în așa fel încât să fie vigilenți la volan. Așa că, mă gândeam eu, numai ghinionul e de vină când se întâmplă un asemenea trist eveniment.

De curând însă am avut ocazia să călătoresc și eu cu un astfel de autocar și totodată să-i observ, din anonim, pe bravi noștri șoferi care, nu numai că reprezintă firma de care aparțin ci și patria din care vin. Ca urmare, ar trebui să fie foarte atenți ce „figură” fac pentru a nu compromite pe vreuna dintre cele două. Și dacă n-o fac din proprie inițiativă, n-ar strica să-i privească mai atent patronii lor.

Un lucru grav pe care-l observi la șoferii noștri este că au grijă ca fiecare drum să le fie înveselit de... însoțitoarele de bord. Femei volubile și disponibile, alese pe sprânceană, care ocupă întotdeauna locurile din față ale autocarului și cu care domniile lor, șoferii, intră într-un dialog și o pipăială continuă. S-a dus dracului perioada de odihnă pe care în mod obligatoriu ar trebui s-o aibă, când nu sunt la volan. Așa că se trece direct la volan din brațele și tandrețurile dulcilor femei. Unii călători mai au curajul să le atragă atenția asupra acestui lucru, dar cine are

timp să-i asculte?! La drum lung, poveste lungă! Ei sunt stăpânii; din păcate și peste viețile călătorilor!

În primul rând, ceea ce frapează la acești șoferi europeni ai noștri este cantitatea de aur (impresionantă) ce le împodobește gâtul și mâinile: 2-3 ghiuluri serioase, brățări, lanțușoare. Ba chiar ai sentimentul că este un fel de concurență între ei, care este mai „împodobit” că doar aurul este, după unii, semnul prosperității! De fapt este semnul prostului gust care nu are ce căuta în recuzita costumației sale de conducător auto. Prea mult aur strică la imagine. N-au aflat și ei acest lucru? Sau suntem la vremea îmburgheziților? De unde?!!

Ce te mai frapează la ei? Atitudinea de mici stăpâni nu numai ai autocarului (cum ar fi firese) ci și al călătorilor, care trebuie să accepte „volu-musai” condițiile lor de călătorie. Adică, cu bagaje puse până la refuz în toaleta autocarului, astfel încât cel prins de „nevoi” să rabde cu stoicism până când aude și măria sa șoferul să oprească. Uneori el aude numai după ce omul amenință că-i dă drumul în mașină, pentru că și așa a trecut pe lângă mai multe locuri de parcare unde cel terorizat de „nevoia” sa ar fi putut să se ușureze...

Sunt doar câteva însemnări fugare la ceea ce înseamnă viața de șofer român, european. Dar ele te fac să înțelegi „pricinile” unor accidente întâmplare pe drumuri europene, în care sunt implicate autocare românești.

21 august – „Călăuza noastră” nr. 953

AȘA ORAȘ, AȘA CONDUCĂTORI!

Lăsând la o parte aspectul murdar și ponosit al unei gări precum este cea din Deva, capitală de județ, în jurul ei roiește o lume pestriță cum numai în gări se poate vedea. De-ar fi numai atât ar fi bine, dar pe deasupra, în aceeași zonă au stație și autocarele care vin din străinătate și ca urmare, tentația cerșetorilor și a hoților e mare. Când vin autocarele, parcă vine ursul; fug toți, care mai de care, și dau năvală pe călători ca ciorile, fiecare să apuce câte ceva sau dacă nu, să-și ia singuri de la cei prinși pe picior greșit și neatenți. Uneori sunt atât de insistenți încât devin agresivi și nu mai știe omul cum să scape de ei decât urcând repede în autocar că e mai sigur și mai liniște... Desigur că acest spectacol nu face deloc cinste frumosului oraș Deva și te întrebi de ce nu se întreprinde nimic în acest sens, că har Domnului, o cale trebuie să existe pentru protejarea călătorilor și pentru un popas civilizată al celor care vin de la drum lung și nu au deloc nevoie de o așa primire pe peronul autogării din Deva! Cei mai mulți dintre cerșetori (dar și hoți) sunt copii, care au învățat bine lecția de la „maestrii” cerșetoriei și a hoției, așa că acționează rapid și apoi fug. Iar după ce pleacă autocarele, în așteptarea altora, încing un „la gropiță” cu monezile câștigate și o hârjoneală de parcă n-ar mai fi nimeni în jur. Iar dacă

îndrăznești să le zici ceva te trezești rapid transformat în ținte pentru monezile considerate de ei „un mizilic” la afacerea pe care o desfășoară la vedere, de dimineața până seara. Am văzut o persoană pur și simplu terorizată de ploaia de monede care erau aruncate cu viteză în capul ei, iar biata femeie, după ce a încercat să-i alunge pe micii teroriști, fără să reușească, după ce s-a uitat în jur și a văzut că nimeni nu-i ia apărarea, a acceptat neputincioasă să fie bâza țigănușilor, în speranța că în cele din urmă ei se vor plictisi să o mai bată cu monezi. Spectacol trist într-un oraș civilizată (se zice) precum este Deva și care nu merită să lase în memoria călătorului, astfel de scene.

Cred că este timpul să-i întrebăm pe cei ce reprezintă autoritatea în acest oraș: nu au de gând să întreprindă nimic pentru a curăți zona gării Deva de această mizerie, care nu ne face deloc cinste? Care lasă un gust amar călătorilor, având nenorocul să se trezească uneori și cu portofelul sau geanta furată, pe lângă toate celelalte. Cât mai trebuie să suportăm neglijența și nepăsarea autorităților în a aplica legea? În a oferi un popas civilizată celor ce sunt în tranzit prin această zonă și la urma urmei chiar și nouă. Treziți-vă oameni buni, că este palma care vi se dă în fiecare zi și vouă! Așa oraș, așa conducători!

28 august – „Călăuza noastră” nr. 954

MAI GREȘESTE OMUL...

Se mai întâmplă în viața asta să-ți faci iluzii și să crezi cu tărie într-un om, să-l crezi înzestrat cu unele calități deosebite, potrivite unei cariere de cursă lungă, chiar dacă este vorba de carieră politică. Dar e foarte trist când timpul lucrează în așa fel încât îți dezvăluie în persoana respectivă o schelărie fragilă sau chiar stupidă. E ca și cum, ai pus pe un raft, la expoziție, în vase de preț, toate calitățile sale iar el vine într-o zi și începe să dea cu pietre în aceste superbe vase. Rămâne un morman de cioburi de care nu mai are nimeni nevoie...

Desigur, am adus această discuție, gândindu-mă și eu la Theodor Stolojan, că tot vorbește toată mass-media de „conferința” sa în bermude, la marginea unei piscine din Costinești, făcând un anunț important pentru țară: își dorește funcția de premier al României! Ei da! Iată cel mai nonconformist politician al nostru: Theodor Stolojan! Căci nimeni altul nu s-ar fi încumetat la o așa ispravă, când este vorba de imaginea sa publică. Asta, după ce mai în urmă cu patru ani, începuse să lucreze intens (și ajutat de alții) la prăbușirea imaginii sale de politician serios și invincibil, arătându-se atât de jalnic încât a stors lacrimi până și lui Traian Băsescu. Acesta, la rândul său – vulpe bătrână -, știa exact în acel moment că pune piatra de

temelie la îngroparea politică a lui Stolo, făcând din el un fel de pechinez vorbitor, în care nu mai crede nimeni și care e lăsat să zburde în voie pe câmpia PDL-listă, că oricum e inofensiv, lăsându-i doar dreptul la iluzie. Atât! Așa că e lăsat în continuare în voia gafelor, să se compromită cât dorește domnia sa. Căci, cine ar mai fi amator să dea o funcție atât de importantă în stat: cea de prim-ministru, unui Theodor Stolojan devenit bătăie chiar și pentru colegii de partid. Astfel efectui scontat: aici se dorea a se ajunge! Abia apoi încep adevăratele bătălie pentru marea funcție. Cine știe, poate Blaga, poate Videanu...

4 septembrie – „Călăuza noastră“ nr. 955

GAFE PESTE GAFE

De cele mai multe ori ne facem impresia că un om politic, și cu atât mai mult un șef de stat, trebuie să fie garantul legislației țării pe care o reprezintă într-o situație sau alta. Realitatea ne dovedește însă mereu că nu este așa și că întotdeauna este loc de mai bine. Stângăciile și ezitățile lor în anumite situații, (mai ales în cele oficiale) aruncă o pată de umbră pe ceea ce suntem noi ca țară și ca națiune. Întâlnirea recentă a președintelui Traian Băsescu și a soției sale cu Sanctitatea Sa Papa Benedict al XVI-lea, a dat naștere, în acest sens, la foarte multe discuții și reproșuri. A arătat clar că oamenii președintelui, care au menirea de a se ocupa direct de protocolul unei astfel de importante întâlniri, nu și-au făcut datoria, lăsând cuplul prezidențial în voia sorții și a intuiției de moment, pentru a face față unei astfel de întâlniri. Căci nu se explică altfel panica de care a dat dovadă sensibilă doamnă Maria Băsescu, în câteva momente ale acestei întrevederi: când nu știa cum să stea, ce să zică, să facă sau să nu facă reverență, să-și urmeze sau nu soțul. Crisparea a marcat-o în toate momentele celor 15 min. cât a durat întâlnirea, și cred că a fost o povară greu de dus pentru domnia sa, patinând mereu pe pojghița subțire a nesiguranței.

De președinte ce să mai vorbim? Sub alura de „știe tot” a

gafat cu naturalețea-i binecunoscută, reușind să ducă la stupefacție și pe oficialii Patriarhiei Române, când au auzit că Traian Băsescu încalcă orice protocol al Sinodului BOR invitându-l pe Sanctitatea Sa Papa Benedict al XVI-lea să vină în România... Astfel că, reprezentanții BOR s-au văzut nevoiți să dea comunicate în care să se departajeze clar de gestul președintelui. Noroc a fost că Papa, știind prea bine regulile, a primit cu indulgență invitația, trecând ușor cu discuția mai departe.

Și dacă tot vorbim de gafele președintelui, nu putem să nu trecem în revistă și faptul că, la momentul colectiv de rugăciune „Tatăl nostru”, când prins de euforia patriotismului, președintele agita, nevoie mare, un tricolor deasupra capului, uitând cu totul de pioșenia momentului. Degeaba a mai încercat președintele nostru să dreagă busuiocul la întoarcerea în țară, spunând că... și că... Proasta impresie fusese deja făcută! Și ecoul ei va mai dăinui mult timp prin reședința Sanctității Sale Papa și prin sufletele românilor.

11 septembrie – „Călăuza noastră“ nr. 956

ȚEBEA – INIMA APRINSĂ A ARDEALULUI

Cu vreme potrivită pentru petreceri, circa 2000 de români s-au adunat și anul acesta la mormântul Crăișorului să comemoreze 136 de ani de la dispariția eroului Avram Iancu, simbol și stindard al libertății neamului. Ca în fiecare an, Țebea a fost și acum, pentru două zile, inima aprinsă a Ardealului. S-a mâncat, s-a băut, s-a cântat, s-a privit ca la urs când treceau politicienii în hainele lor de gală, coborâți din mașini care mai de care de lux. Nume de-acum familiare în Panteonul moșilor, precum Traian Băsescu, Theodor Stolojan, Corneliu Vadim Tudor, Adrian Păunescu, Gheorghe Funar și ai noștri Mircea Ioan Moloș, Aurel Dan Pricăjan, Gheorghe Barbu, Monica Iacob Ridzi – și-au făcut prezența, au depus coroane de flori, au asistat la oficierea slujbei religioase de către un sobor de preoți în frunte cu P. S. Timotei Seviciu, precum și la prezentarea însemnătății istorice a evenimentului, s-au întrecut în discursuri, pe jumătate neauzite de mulțime, din cauza unei pene de curent. Dar nimeni nu a suferit prea mult din această pricină. Poate că a dat oarece satisfacție lui Traian Băsescu, pentru că el nu a dorit să țină un discurs, declarând presei că a venit la Țebea doar în semn de respect pentru istoria moșilor și nu ca să le dea lecții de patriotism. Asta însă nu l-a împiedicat să-și testeze și

aici puterea de atracție și s-o ia prin mulțime, stând de vorbă cu oamenii. Desigur că, în asemenea situație, cel mai câștigat a fost el, pentru că moții l-au primit cu bine și cu entuziasm. Ba mai mult: Traian Băsescu a avut parte și de aflarea, în Munții Apuseni, a unui „geamăn”, asemănarea fiind atât de izbitoare încât l-a uimit și pe președinte. Mare e creația lui Dumnezeu! Dar nu întâmplătoare!

N-a întârziat însă nici reacția invidiosului C.V. Tudor care, mai în glumă, mai în serios, a spus: ”Președintele Băsescu trebuia să vorbească, nu numai să culegă caimacul electoral și să meargă să-l mângâie lumea pe chelie.” Da' de ce nu? întrebăm noi – dacă poate!

După toate ceremoniile, cine a avut ochi să vadă, a observat că de fapt, politicienii și mulțimea sunt două lumi separate. Politicienii, retrași cu simpatizanții și susținătorii în corturi, au întins mese bogate, iar mulțimea, găsindu-și fericirea alături de un mic și o bere în acordurile spectacolului de muzică populară ce a urmat. Poate și o plimbare printre mulțimea de tarabe să mai cumpere niscaiva obiecte trebuincioase, profitând de ocazie.

Una peste alta, nimic nou la Țebea nici în acest an. „Toate-s vechi, și nouă toate” cum spune marele poet al românilor, Mihai Eminescu. Nici măcar actorii principali, schimbați.

18 septembrie – „Călăuza noastră“ nr. 957

NEPĂSARE SAU INTERES?

Au trecut destui ani de când, pe una dintre cele mai importante artere ale Devei a răsărit, plină de speranțe o clădire care promitea să aducă nu numai în viața orașului ci și a județului, un Centru Administrativ nou și cât se poate de modern. „Hunedoreni merită acest lucru!” își spunea fiecare, văzând cum se înalță și prinde contur o frumusețe de clădire... Până într-o zi când, lucrările s-au sistat dintr-o dată iar clădirea care avea mulțime de autorități și constructori pe lângă ea, a rămas parcă fără stăpân, în voia sorții. Și starea clădirii a început să cunoască o altă etapă: de la progres, la regres. Natura n-a stat nici ea pe loc, dorind parcă să acopere cât mai repede peisajul dezolant care rămăsese în urmă și să spele rușinea nepăsării oamenilor. Așa că, buruienile, tufele, ba chiar copacii și-au găsit aici – drept în buricul târgului – mediul prielnic de dezvoltare.

Am spus deci povestea unei clădiri pe care toată lumea o știe, dar nu înțelege de ce atâta nepăsare la adresa ei – cum la vechii așa și la noii edili.

Știu, nouă ziariștilor ni s-a explicat prin conferințele de presă cum stă treaba cu această clădire rătăcită și ea prin valorile istoriei mai recente a hunedorenilor. Știm că banii destinați odată terminării acestei construcții au apucat alte căi iar apoi s-a

constatat că erau necesare sume mult mai mari pentru continuarea lucrărilor decât se prevăzuseră inițial. Suntem chiar înțelegători cu situația, dar de fapt ne întrebăm: cui folosește faptul că această clădire, care a „mâncat” o mulțime de bani ca să ajungă în faza în care a fost părăsită, este lăsată de atâția ani să se degradeze? Există oarece interese în acest sens? Și dacă nu, de ce nu se face nimic pentru conservarea ei, până la aflarea banilor necesari să fie terminată? La ora actuală, ea este adăpostul câinilor vagabonzi, a boschetarilor, a gunoaielor de tot felul și a celor care, prinși de „necesități” prin mijlocul orașului, își rezolvă problemele în tufele spațiului respectiv, că e mai simplu.

Dovada clară a nepăsării crase de care se „bucură” această construcție este că nici măcar nu a fost interesul să se delimiteze zona cu un gard mai acătării, că e zonă centrală! Panourile care o mai înconjoară, ici și colo sparte și deteriorate, zac acolo de la începuturi. Pe cine mai interesează că prin spatele lor se poate intra și se poate face orice, după bunul plac al vizitatorilor.

De când n-au mai trecut oare politicienii noștri prin zonă, să vadă și ei peisajul dezolant al unor bani aruncați pe apa sâmbetei? N-are nimeni nici o strângere de inimă, că doar n-au scos sumele din buzunarul lor! De ce să continuăm o lucrare de la stadiul în care a rămas de câțiva ani, dacă putem s-o luăm de la capăt, că doar banii trebuie și ei cheltuiți într-un fel! Nu-i așa?

Dacă cineva ar fi dorit cu adevărat rezolvarea situației acestei construcții suntem siguri că s-ar fi găsit o soluție, așa cum de fapt s-au găsit soluții pentru mulțimea de proiecte puse în aplicare în ultima vreme. Iată de ce oamenii au tot dreptul să creadă că în spatele acestei clădiri se ascund intenții dubioase.

À propos, domnilor edili, mai trimiteți din când în când echipele de salubritate, să mai adune gunoaiele din „curtea” clădirii, nu de alta dar a început să semene cu o groapă de gunoi care nu aparține nimănui.

25 septembrie – „Călăuza noastră“ nr. 957

CIMITIRUL NIMĂNUI?

Municipiul Deva are mai multe cimitire unde își dorm somnul de veci atâtea generații. Unele cu o soartă mai fericită altele mai nefericită, după cum au norocul să fie așezate. Cel mai năpăstuit însă ni se pare a fi cimitirul existent în zona Bejan, care a început tot mai mult să aibă aspectul unui cimitir fără stăpân, ca și satul acela fără câini. A mai avut nenorocul să se aciuiască în apropierea sa un cartier al oropsiților și neadaptaților, așa că, încet dar sigur cimitirul intră sub stăpânirea bunului lor plac. Ba mai mult, drumul spre casele lor trece mai ușor pe scurtătură, adică prin cimitir, iar ca să le fie și mai simplu, gardul dinspre ei a fost aproape în totalitate distrus, panourile din beton fiind „achiziționate” la liberă alegere, că de, trebuie într-un fel sau altul, să-și întrească și ei gospodăriile încropite din te miri ce.

Femeile și copiii își fac veacul prin cimitir, cerșind și insistând în mod agresiv de la cei ce vin să se reculeagă, în liniște, (speră ei), la mormântul celor dragi. De fapt sunt tratați ca niște intruși în teritoriul hienelor. Oricât ai încerca să le vorbești frumos sau iritat de insistențele lor, să fii lăsat în pace să-ți vezi de reculegerea ta, rezultatul e același: te afli într-un câmp de hiene! Ferească Dumnezeu de un parastas, că stau ciorchine pe

lângă preot și asistență, tulburând momentul cu chiotele și hârjonelile lor. Și-apoi să te ții la împărțirea bucatelor, că nu mai e rost să-i stăpânești.

Iar dacă vrei să duci flori sau jerbe la mormânt, vezi ce iei, că dacă sunt prea frumoase și scumpe, dispar unu-doi, după ce tu ai plecat. Gunoaiele zac peste tot, caii, câinii și alte cele au drum deschis printre morminte. Căci nu e nimeni să facă ordine și să se respecte o lege. Cimitirul din Bejan a ajuns teritoriu fără lege, și nimeni nu e interesat să se restabilească ordinea. Nepăsarea la români este proverbială așa că... ce ne mai mirăm?!

Oricum, e mare păcat că unul dintre cele mai mari cimitire ale orașului este lăsat la voia întâmplării, de fapt la voia unor oameni care au făcut din el o afacere, un „gheșeft” zilnic, ca o râie de care nu se mai scapă niciodată...

À propos, proprietarii acestui cimitir, de când n-au mai dat pe acolo? Sau faptul că taie chitanțele pentru taxa de mormânt le este de ajuns, restul fiind poveste fără final?!

2 octombrie – „Călăuza noastră“ nr. 958

PLOUĂ CU PROTESTE

Când stai și-i ascuți pe câte unii cum trasează din gură sau pe hârtie proiecte și planuri, și promisiuni, și idei fantasmagorice, îți vine să te întrebi în ce țară trăiesc acești oameni, că în România de astăzi în nici un caz. Îți dai seama că nu sunt conectați „nici cât negru sub unghie” la realitățile dure din jur. Sau nu doresc să fie!

O bucată de timp rabzi să-i ascuți, făcându-le jocul, și-ți spui: „Doamne, ia uite în ce țară de lapte și miere trăiesc, și eu nu știam”. Apoi începe să-ți treacă prin fața ochilor scene de viață grea, cu sărăcie și neputință, cu nedreptăți și umilințe și atunci, dintr-o dată, îți dai seama de mascaradă și de faptul că perfidia și minciuna merg înainte fără jenă.

Așa se întâmplă și acum, când pe scena politică românească plouă cu promisiuni dar în același timp și cu proteste. Odată cu legea de mărire a salariilor profesorilor, viesparul a fost deschis așa că, pe rând, dar continuu, se pregătesc să iasă în stradă, când una când alta dintre categoriile sociale, îndreptățite (spun domniile lor) de a cere și ele mai mult. Așadar, au votat legați la ochi o lege care din start era clar că va naște nemulțumiri. Mai apoi au fost consultați analiștii economici (!) și, speriați de ce se prefigura în etapa următoare, guvernul, prin

vocea primului ministru, a tras concluzia că așa ceva nu se poate și ca urmare, se opune legii abia votate. Dar piatra, fusese deja aruncată și după ea funcționarii publici, personalul tehnic din spitale și cine știe câte altele, anunță mișcări ample de protest.

Și-atunci te-ntrebi: Cum oare sunt posibile asemenea imprudențe tocmai acum, când spectrul crizei financiare nu ocolește nici România, și când e clar: ori dai tuturor, ori niciunuia.

Și asta nu e tot! Campania electorală le umple gura candidaților, până la refuz, cu promisiuni și angajamente fără precedent. Dar mai crede cineva în ele? E timpul să-și răspundă fiecare dintre noi, în parte!

9 octombrie – „Călăuza noastră“ nr. 959

CARE LE SUNT SACRIFICIILE?

Zilnic suntem martorii a noi și noi „descoperiri” de salarii, venituri și averi inimaginabile pentru românul de rând, deținute de unii șefi bine ascunși în fotoliul unor companii și agenții de stat. Lăcomia și rapacitatea lor, lipsa de scrupule i-a transformat în niște căpușe fără limită, ce s-au dezvoltat fără a fi deranjate de nimeni și nimic, până acum. Și de ce doar acum au fost dați în vileag?! după ce și-au făcut plinul și și-au pus la adăpost, în mod sigur, suficiente resurse încât să le ajungă, în caz de urgență, până la sfârșitul vieții.

Ascultam nu de mult un politician care, în discursul său, la un moment dat a spus: „Noi politicienii, ne sacrificăm.” (!!?) Și tupeul său m-a surprins; de parcă avea în față o masă amorfă de naivi și proști. „Dacă tăceai, filozof rămâneai!” aș fi vrut să-i spun atunci omului din fața reflectoarelor, căci știm bine fiecare dintre noi, cât de „sacrificați” se lasă politicienii pentru binele celor mulți, care, iată, azi-mâine îi votează din nou, și viața merge înainte, ca și până acum, pe două linii paralele, care nu se vor întâlni niciodată: cea a băieților șmecheri, care au mai dat și de gustul puterii și cea a restului lumii...

Măcar să le amintim de toate privilegiile (mai nou și pensiile le sunt privilegiate!) pe care au avut grijă să și le „tragă”,

fiecare din ei, cât sunt la putere, să le amintim de cheltuielile făcute „fără număr, fără număr” când e vorba de confortul și de sacrificiul lor pe altarul politicii, să le amintim că, de-a lungul timpului au reușit să le dea suficiente lecții de supraviețuire, celor pentru binele cărora au pretenția că se sacrifică. Care le sunt sacrificiile? Salarii fără limită, limuzine schimbate mereu, că de, cele de acum doi ani, nu mai corespund rangului și pretențiilor în creștere, continuă creștere, hoteluri de lux, plimbări așijderea, averi care cresc precum ciupercile, de la an la an.

Și atunci, tot ei sunt cei ce vorbesc de sacrificii pentru binele celor mulți? Cine are timp să-i creadă, când între ei și noi a apărut o discrepanță cât muntele Hymalaya, când dezamăgirile noastre, în ceea ce-i privește, sunt tot mai mari, pe măsură ce ies în față faptele lor de după cortina de mucava.

Așa că, ce să ne mai amăgim cu vorba: ca să ne fie și nouă un pic mai bine, trebuie să-i vedem și pe ei că au puterea să le fie un pic mai rău. Atunci, ar deveni și ei mai credibili când ni se adresează din sfera puterii, ca dintr-un turn de fildeș.

16 octombrie – „Călăuza noastră“ nr. 960

NU E DE GLUMĂ!

Convulsiile lumii în care trăim ni se arată mereu, mai ales de când valul crizei economice bântuie ca o fantomă, când într-o parte, când într-alta, dând insomnii și frisoane. Trebuie să recunoaștem: despre criza financiară se tot vorbește de câțiva ani, dar omul până nu trăiește nu crede, așa că lăsam grijile în seama altora cu gândul că sunt și acestea niște zvonuri lansate cu anume intenție și cam atât.

Astăzi însă suntem martorii unui adevărat cutremur financiar și de aici, speculațiile devin neputinciase în fața realității...

În vara acestui an am ajuns la un moment dat într-una dintre superbele stațiuni alpine elvețiene și a fost pentru prima dată când am înțeles că nu ne așteaptă deloc zile bune. În toată stațiunea nu mai funcționa decât un singur hotel și gara. În rest, hotelurile erau cu obloanele trase, scufundate într-o liniște nefirească, în plinul sezonului. Am cerut părerea vânzătoarei de la magazinul cu suveniruri, aflat exact pe peronul micii gări, unde un trenuleț aducea din când în când turiști ca și noi, să privească de sus zona celebrelor lacuri alpine. Mi s-a spus: Oamenii nu mai au bani să-și facă vacanțele aici. E al doilea an de când această stațiune e aproape în întregime închisă. – De ce

nu se vând aceste hoteluri pentru a fi readuse la viață? întreb eu. – Cine să le cumpere? Ar fi un faliment din start pentru că nu mai sunt turiști... mi-a spus femeia cu tristețe în glas.

A fost pentru prima dată când am realizat, pe concret, că nu e de glumă și că ne aflăm deja în criza despre care auzisem mereu vorbindu-se. Am venit acasă, așteptând din zi în zi să se arate și la noi efectul crizei. Și iată, în prag de iarnă ne-am trezit cu ea, aruncându-ne pe o periculoasă pojghiță de gheață de a cărei fragilitate sunt legate multe destine.

De aici, un întreg joc al norocului, exersat de fiecare în parte, doar-doar o ieși, într-un fel, din hățișul periculos al finanțelor. Va fi o iarnă grea, împovărată de datorii și insomnii, în care, numai Dumnezeu știe cum ne vom duce povara. Ca o furnică sau ca un Sisif?

23 octombrie – „Călăuza noastră“ nr. 961

E PREA COMPLICATĂ POVESTEA

Promulgarea legii de mărire a salariilor cu 50 % pentru profesori i-a venit președintelui Traian Băsescu precum o mănăușă de box, grăbindu-se să dea, cu bucurie, o ultimă și adevărată lovitură de grație lui Tăriceanu și guvernului său. Nu știm cum se face de s-au potrivit atât de bine toate încât prim ministrul a fost prins între corzi, exact cum își dorea președintele, spre marea satisfacție finală. Dar cine crede că Traian Băsescu a aprobat legea de dragul profesorilor (că de respect ce să mai vorbim!), se înșală amar. Nu! El a aprobat-o ca să-l vadă pe Tăriceanu în dificultate, să-l determine să-și dea demisia, să-l vadă o dată plecat pe cel care i-a stat vreme de patru ani în coastă, contrându-se cu el tot timpul. De fapt, pentru noi, n-a fost decât o urmare firească la ghiulelelor trimise timp de patru ani, de la Palatul Cotroceni la Palatul Victoria și invers. Credea cineva că cei doi își vor strânge mâna la plecare?! O nu, a trecut vremea iluziilor.

Până una-alta iată că guvernul are zile grele. Dacă pune în aplicare legea, o întregă armată de alte categorii sociale abia așteaptă să iasă în stradă cu ură față de guvern. Dacă nu o pune în aplicare, și profesorii sunt mulți și amenințările lor sunt la fel de categorice. Ce mai contează că printre beneficiarii acestei legi sunt și profesori care vor trece „legal” peste sută de milioane

(vechi), pe lună. N-are nici unul jenă să refuze cei 50%, pentru că cine-i învățat cu bani mulți, tot mulți îi trebuie!

De bucuria ce-a dat peste el, președintelui nici nu-i mai pasă că gestul său a determinat o creștere rapidă a euro la bursă, că s-ar putea să avem parte în lunile care urmează de situații conflictuale greu de imaginat, ținând cont și de criza economică în vârtejul căreia am început să ne învârtim și noi.

În alte state președinții se întâlnesc cu guvernele lor, caută soluții, pregătesc proiecte cu efecte cât mai mici pentru ieșirea din criză. La noi... la noi e prea complicată povestea ca să mai avem speranță că cineva ne mai apără. Că îi mai pasă cuiva de noi. Drept urmare: Scapă cine poate, și nimic mai mult!

30 octombrie – „Călăuza noastră“ nr. 962

LECȚIA DE SUPRAVIEȚUIRE PRINDE BINE

Hunedoara este unul dintre județele acestei țări unde evenimentele culturale nu ajung să ne plictisească pentru că nu sunt într-atât de multe încât să nu știm ce să alegem. Ca urmare, putem fi prezenți la majoritatea dintre ele, respectându-i pe creatori și artiști cu toată bucuria sufletului pentru că există și ne oferă din prinosul talentului lor. Zilele trecute la Galeriile de Artă „Forma” din Deva s-a petrecut un adevărat eveniment: artistul Mircea Bâtcă a prezentat publicului lucrările domniei sale din ultimii ani. Omul și artistul acesta trăiește în comunitatea noastră de o viață, e de-al nostru și prin naștere – la Săcărâmb – ne-a făcut de atâtea ori dovada talentului său de excepție încât prezența oficialilor sau măcar a unora dintre ei, ar fi fost obligatorie la vernisajul expoziției sale. Când spunem „a unora” ne referim în primul rând la instituțiile și comisiile care reprezintă cultura în acest județ. N-a fost însă NIMENI, cu toate că, până în ultimul moment li s-a păstrat rândul întâi de scaune și au fost așteptați, cu răbdarea pietrei, cât s-a putut. Iată, de exemplu, au trecut ani buni de când nici un reprezentant al Direcției de Cultură nu se mai sinchisește să fie prezent la astfel de evenimente. Că despre director... ce să mai vorbim! De câte ori a fost văzut în mijlocul creatorilor? De câte ori a participat la evenimentele

culturale? Greu de spus. Oricum, această Direcție, retrasă ca într-un turn de fildeș, este ca și inexistentă în peisajul cultural hunedorean, așa că... ne-am obișnuit cu absența. Oficialitățile? Campania electorală le arde atât de mult călcâiele încât nu mai au timp de evenimente de-astea, culturale, când uninominalul le stă în cârcă și-i obligă să fie mai tot timpul pe teren, în mulțime, să fie cunoscuți, să fie apoi votați. Însă nici prezența lor nu ne-a răsfățat vreodată, deci... e O.K.! Au rămas să se susțină și să se sărbătorească ei între ei, creatorii. Dar, am mai trecut noi prin astfel de perioade în care lecția de supraviețuire ne-a prins bine. Va veni vremea când opera creatorilor hunedoreni se va răzbuna pe ignoranții de astăzi, care habar nu au că sunt contemporani cu un Mircea Bâtcă, spre exemplu, cel ce a depășit o cumpănă grea a vieții, prin dragostea necondiționată a talentului și harului său.

6 noiembrie – „Călăuza noastră“ nr. 963

O NOUĂ ISTORIE LA CASA ALBĂ

Despre noul președinte al Americii, Barak Obama, s-au scris – încă de la început – sute de pagini, el apărând în politica americană de vârf a S.U.A. ca o ciudățenie. Iar când această ciudățenie a devenit certitudine și Barak Obama a ajuns primul președinte de culoare din istoria SUA, lucrurile au început să se precipite și cercul adversarilor din jurul său a început să crească, încât, cred că nici un președinte american nu a cunoscut atâta presiune, devenind, iată, cel mai păzit om al planetei. Deși nu este încă instalat la Casa Albă, pentru el s-a făcut o mașină specială, cu geamuri antiglonț groase de 10 cm, într-atât de blindată încât poate rezista chiar și la un atac cu bombă iar paza lui și a familiei sale s-a dublat. Pe viața și pe moartea sa se fac pariuri, în mod cinic, pariuri cu sutele! Chiar și la prima apariție de după alegeri, Obama și-a ținut discursul în spatele unui perete antiglonț. Se pare, deci, că Barak Obama va avea la Casa Albă o viață grea și că entuziasmul trăit în victoria de la alegeri, se va transforma curând în povară grea care-l va schimba în primul rând pe el. De-acum, liderii lumii nu vor putea face abstracție de prezența sa la „pupitrul de comandă“ al SUA, de deciziile sale depinzând soarta multora. Lumea arabă îi și dă avertismente despre ce-ar trebui să fie poziția americanului față de ea iar

președintele Bush pleacă, lăsându-i senin, în biroul oval un sac doldora de probleme, pentru că, să nu uităm că această schimbare se face într-una din cele mai grele perioade din istoria de după război a SUA. Așa că bucuria îi va fi scurtă lui Barak Obama iar epoca lui va fi probabilo una dintre cele mai agitate. Pentru că nu e ușor să conduci o țară stând mereu în bătaia puștii. Nu e ușor să continui tradiția unei țări căreia i se spune „jandarmul lumii“ și să constăți că între teoria din campania electorală și practica de la Casa Albă este o mare diferență. Oricum, noi nu avem de ce să ne facem griji pentru că se pare că România nu prea intră în atenția lui Barak Obama așa că, probabil relațiile noastre cu SUA vor suferi oarece regrese cu toate eforturile noastre de a ne face auziți. Nu intrăm în jocul de cărți de la masa tratativelor din Casa Albă. Deocamdată România nu-i spune nimic nou lui Barak Obama, cel care, după cum se vehiculează nu a fost niciodată în vizită prin țările din estul Europei. Așa că... „mai ușor cu pianul pe scări“ cum se spune! În rest, tot ce înseamnă Barak Obama va deveni istorie.

13 noiembrie – „Călăuza noastră“ nr. 964

PUTEREA DE A MERGE MAI DEPARTE

Cu toții am fost cutremurați de tragedia care s-a petrecut la mina Petrita. Acum, în prag de iarnă, de sărbători, mina și-a cerut jertfa sa, ucigând 12 oameni și rănind cam tot atâția. Apoi s-a lăsat o liniște grea pe care numai cel ce cunoaște ce-nseamnă să trăiești zilnic, în suflet, cu acest sentiment al pericolului, o înțelege în adevăratul ei sens. O liniște neputincioasă pentru cei ce nu mai sunt, și mai ales pentru cei ce au rămas.

I-am urmărit reacțiile tatălui meu în aceste zile, miner și el, timp de 37 de ani, în cea mai adâncă mină de cărbune din țară, la Anina. Acolo unde în urmă cu ceva timp s-a petrecut un accident asemănător. Știu atâtea lucruri concrete despre duhul minei în care se aprind galeriile datorită acumulării de gaze trăiam zilnic, încă din copilărie, cu emoțiile pericolului în care tatăl meu intra de bunăvoie în fiecare zi, încât acum, n-am putut să nu retrăiesc, odată cu ceea ce vedeam pe ecranul televizorului, toată mulțimea de sentimente trăite cu ani în urmă. Și să-mi aduc aminte de prietenii minerilor de la Anina, șobolanii. Ei erau cei care avertizau prima dată apropierea pericolului, prin faptul că se agitau și fugeau din galerie. Iar ei, minerii, știau ce înseamnă asta, lăseau totul deoparte și fugeau și ei din locul devenit

periculos. De multe ori se întâmpla ca, în urma lor, galeria să se aprindă. Atunci zideau galeria la intrare și lăsau să ardă mocnit gazul, câteva zile. Apoi intrau și-și continuau lucrul. Iată de ce minerii nuucid șobolanii din mină, ba mai mult, le dau din mâncarea lor, trăiesc într-un fel de reciprocitate necesară și unora și altora.

Tăcerea ce s-a lăsat pe sufletul tatălui meu în aceste zile, s-a lăsat de fapt, ca un sentiment deja cunoscut, și pe sufletele întregii mele familii.. Căci vreme de 37 de ani, tatăl meu, zilnic, atunci când pleca la serviciu ne săruta pe frunte, spunând adesea: „În mină eu știu când intru, dar nu știu când și cum ies”. Am constatat deci, că am rămas aceeași familie de mineri, că nu ni s-au alterat sentimentele de fraternitate cu minerii, oriunde ar trăi ei și că oricând, dramele vieții lor trec și prin sufletul nostru. Căci așteptarea la gura minei să-i scoată pe ai tăi, vii sau morți, înmormântările minierești, accidente mai grave sau mai ușoare, praful de mină în ochii părintelui tău, mâinile în pielea cărora s-a impregnat negreala cărbunelui, nimic din toate acestea nu ne e străin. Și ori de câte ori, undeva în lume, auzim de un accident de mină, tresărim și retrăim emoțiile. Mina își pune pentru totdeauna amprenta pe viața ta, dacă, măcar i-ai trăit în preajmă!

Așadar în numele familiei mele și a redacției, „Dumnezeu să-i odihnească în pace și să le așeze suflete în loc de lumină” tuturor celor care și-au găsit sfârșitul în acest mijloc de noiembrie, la mina Petrita. Iar familiilor îndoliate, condoleanțe și puterea de a merge mai departe, împlinindu-și destinul.

20 noiembrie – „Călăuza noastră“ nr. 965

UNA E TEORIA ȘI ALTA E PRACTICA VIEȚII

Televizorul a devenit, pentru tot omul de rând, un fel de cutie-sperietoare, pentru că, zilnic, pe canalele lui, ajung la noi știri care ne „îmbogățesc” sufletul cu teamă și panică. Atâtea întreprinderi închise, atâtea șomeri, atâtea convulsii, încât îți vine să crezi că nu trăiești numai în plină criză economică, ci și în plină apocalipsă. Sentiment accentuat, la noi, și de circul alegerilor parlamentare, pentru că ascultându-i pe unii sau pe alții, programele lor par a fi rupte cu totul de realitate; de parcă ar fi programe pentru vremuri de bunăstare și nu pentru vremuri de restriște. Dar, va trece și campania asta și vom descoperi că nimic nu mai e nou sub soare, că promisiunile rămân doar pe afișe și pliante îngălbenite de vreme, care nu mai interesează pe nimeni, pentru că nu suntem la prima experiență de acest fel și știm că, una e teoria și alta e practica vieții.

Din păcate suntem martori ai tot mai multor oameni care caută prin tomberoanele de gunoi, care își duc traiul ca frunza pe apă. Se mai poate face ceva pentru ei? „Nu sunt bani!” va veni în curând răspunsul, și bruma de speranță de care s-a legat

fiecare în campania asta electorală, va rămâne un vis frumos, pentru următoarea campanie, când maeștrii în cuvinte meșteșugite își vor intra din nou în rol.

Unii cititori ai noștri ne vorbesc în scrisorile lor că așteaptă „cele mai triste și sărace sărbători” din viața lor. Și îi credem pe cuvânt, căci, fără serviciu, fără bani, cu datorii „gârlă”, de unde să mai ai bucuria sărbătorilor? Și am mai tras o concluzie din scrisorile primite: oamenii sunt destul de supărați când văd că, în plină criză economică, majoritatea politicianilor prea li se adresează ca unor neștiutori de mersul lucrurilor, îndrugându-le verzi și uscate, fără nici o jenă. Urmarea? O vom vedea cu toții, după 30 noiembrie.

27 noiembrie – „Călăuza noastră“ nr. 966

INTERESUL POARTĂ FESUL

Am văzut-o și pe-asta, adică ce înseamnă și votul uninominal! Buluceală și mai mare, făcături, și desfăcături și mai multe, trădări și asocieri dintre cele mai ciudate, iar la urma urmelor aceleași negocieri ale președintelui cu partidele. Fierberea e-n toi, căci tentația puterii e mare și niciunul nu vrea să renunțe la posturile cheie.

Pentru electorat, surprizele sunt însă cât casa. Adică cum, le-ai dat unora girul pentru ca apoi să-i vezi făcându-se frate taman cu dușmanul. Sau, ai votat pentru liniște și-i vezi acum la târguieli imposibile până mai ieri-alaltăieri, care din start, pe tine ca alegător, te conving că liniștea va fi departe și de acum înainte, pe scena politică românească. Cine profită cel mai mult, și de data aceasta, de gâlceava politicianilor români? Știți Dumnezeuastră: când doi se bat, al treilea câștigă. În cazul nostru, cel de-al treilea este UDMR-ul. De ani de zile aplică aceeași strategie: stă la colț, îi lasă pe români să se sfâșie și apoi, se alătură învingătorului, strângându-i cu ușa, să-i accepte pretențiile, pentru că, din câte am văzut din declarațiile d-lui Marko Bela, ei și acum au sentimentul că încă nu este de ajuns,

și cer „lărgirea drepturilor minorităților.” Din câte am văzut noi până acum, maghiarii din România au același acces până și în politică. În guvernul trecut, au avut destui reprezentanți, chiar dacă nu prea știau românește, protocolul trebuia respectat! Iar în rest, ai cetățenia română, beneficiezi de toate drepturile din Constituție! Și-atunci despre ce lărgire de drepturi ale minorităților tot vorbește UDMR-ul? Adică mai mult decât românii? Poate că ar fi timpul ca și românii din unele județe ale țării să vorbească despre lărgirea drepturilor lor. Din păcate, ei nu au reprezentanți în guvern care să le poarte cu adevărat de grijă, care să-i apere, pentru că, știm cu toții că au nevoie de apărare pentru a-și păstra spiritul românesc. Dar, am văzut de-atâtea ori, că până și președintele a trecut pe lângă casa lor, fără să-i întrebe de sănătate. Așa că, ce ne mai miră că unii cer lărgirea drepturilor lor iar alții n-au parte nici de păstrarea drepturilor din Constituție?! Iar pe de altă parte, politicienii arată și de data aceasta, foarte clar, că... „interesul poartă fesul”!

11 decembrie – „Călăuza noastră“ nr. 967

IEPURAȘUL „STOLO”

Acolo sus, la Palat, evenimentele au o derulare de-a dreptul „zăpăcicipantă” pentru tot poporul. Dacă nici acum nu avem subiecte de discuție, atunci când să mai avem? Căci, am plecat decuseară la drum, cu Theodor Stolojan ca prim-ministru și ne-am trezit a doua zi cu... Emil Boc. Asta da performanță! Semn că acest guvern cunoaște niște chinuri ale facerii cum nu s-a mai văzut. Dincolo de cortină trebuie să se fi întâmplat lucruri grave, dacă președintele, n-a mai plâns că-l pierde pe „Stolo” din echipă, ci a mai avut glas să spună doar „Sunt trist!” Îl credem, pe cuvânt, dar uite că în asemenea situație, Dumnezeu ne-a ferit de cel slab, pe care l-au copleșit greutățile chiar înainte de a și le asuma. Dar poate că și aici este o tactică a președintelui. Locomotiva Stolo și-a făcut suficient datoria, a adus electorat, a adus voturi, acum este cazul să se mai odihnească lăsând locul, după voia președintelui, celui mai tânăr, adică lui Emil Boc. Acum, că va fi mai bine, nici asta nu o mai credem, însă suntem siguri că președintele are linie dreaptă, la guvernare. Și-a ales executantul cel mai fidel, uzând de un vicleșug abil, prin care cei ce sunt cu Stolo, să nu poată să-i reproșeze nimic. Să stea

fără grijă, pentru că oricum, Stolo al lui și-a pierdut cu totul credibilitatea celor care au crezut în el (a câta oară?), și nu și-a dus până la capăt misiunea, (a câta oară?) cedând jalnic. La urma-urmei, te întrebi, ce a căutat omul ăsta în politică, dacă nu are nervii luptătorului?! De-acum, dacă tot s-a lăsat votat, avea și el niște responsabilități față de cei ce i-au acordat girul. El însă, cu slăbiciunea-i proverbială, și-a luat jucăriile și pleacă de pe scena politică, ca un ins pe care nu mai ai puterea nici să-l urăști datorită luminii jalnice în care s-a arătat; el, iepurașul!

La rândul său, Emil Boc declară sus și tare că nu va face altceva decât să lupte pentru „O Românie stabilă și eficientă, în vremuri grele.” He-hei, ușoare sunt cuvintele ca fulgul de nea și grele sunt faptele – ca pietrele! Dar cine știe, uneori, surpriza vine de-acolo de unde nici nu te aștepti! Așa că, poate știe Boc ce spune.

Să te ții de-acum încolo! Dosariada se va muta din curtea PSD-ului în curtea PNL-ului, și să te ții mâi frate, ce-om mai afla! Iar cei ce în campania electorală cântau pe toate străzile orașelor: „Pușca și cureaua lată/ Ce mai furați voi odată/... Dar acum P.S.D.-ul/ Făcu blat cu PNL-ul.” – caută să șteargă „pe șestache” amintirea lor, că de, acu’ se făcură frați de cruce! P.D.L.-ul cu P.S.D.-ul. Și iacă-așa, mai învățarăm și noi, cum devine cu politica asta. Atât cei ce votarăm cu PDL-ul, pentru că eram cu totul împotriva PSD-ului, cât și cei ce votarăm cu PSD-ul, pentru că nu ne plăcea în nici un fel PDL-ul. În acest context, se pare că cei mai fericiți sunt cei ce nu s-au mai dus deloc la vot. Cel puțin n-au mai suportat încă o dată dezamăgirea promisiunilor deșarte.

18 decembrie – „Călăuza noastră“ nr. 968

UN CALD COLIND DE SĂRBĂTOARE

A mai trecut un an în care, împreună cu Dumneavoastră, am reușit să ducem publicația noastră mai departe. Și pentru acest lucru vi se cuvin toate mulțumirile noastre. Dumneavoastră sunteți „armata” pe care o simțim mereu în jurul nostru și care ne dă curajul de a mai face un pas înainte. Și dacă tot am trecut împreună printr-o recentă campanie electorală, preluăm și noi dintr-un slogan, o jumătate, și spunem: Noi suntem întotdeauna cu voi, dragii noștri cititori, purtându-vă un mare respect pentru fidelitatea și dragostea pe care ne-o arătați mereu, de aproape 19 ani, pe care-i vom sărbători în curând, la 1 februarie 2009. Se cuvine deci să vă urăm, cu prilejul Sfințelor Sărbători ale Crăciunului și Noului An 2009, SĂNĂTATE, LUMINA BUCURIEI în suflete, un NOU AN, BOGAT ȘI CU PACE, ÎNTRE CEI DRAGI. Să ne fiți aproape, cu aceeași încredere și fidelitate, într-un permanent dialog deschis, de la inimă la inimă, cum ați făcut-o și până acum.

Și, împreună, să nu uităm, să trimitem un gând pios și o lacrimă pentru cei ce, în urmă cu 20 de ani s-au jertfit, pentru ca, acum, noi să putem exista și să ne exprimăm liber și deschis.

Iar pentru cei ce sunteți, și pentru cei ce vor veni, cu gând șoptit, un cald colind de sărbătoare: „Deschide ușa creștine...”

CAPITOLUL IV – ANUL 2009

25 decembrie – „Călăuza noastră“ nr. 969

SEMNE RELE ANUL ARE

Oricât am vrea să privim optimiști spre acest început de an nou, realitatea bate filmul, cum se spune, și ne determină să recunoaștem, încă de la început, că 2009 are semne rele. Undeva, nu prea departe de noi, un război calcă în picioare oameni nevinovați, sfâșiind vieți, și de-o parte și de alta a baricadei. Altundeva, puterea rusă are ceva de împărțit cu Ucraina, și cea mai bună metodă este închiderea robinetului de gaz și de aici un lanț de suferințe pentru întreaga Europă, deci și pentru noi. Căci iarna aspră de afară cere căldură în case. Kosovo dă și ea semne de nervozitate și ne-arată clar că acolo mocnește un viespar. Asta ca să amintim doar de trei semne rele din jurul nostru, cu efecte mai mult sau mai puțin și asupra noastră. Căci nici căruța noastră cu griji nu e mai ușoară! Scumpirile încă din prima zi a noului an, gerul năpraznic, spectrul șomajului masiv, sărăcie lucie pentru unii, averi bine „ticluite” pentru alții... Fereastra magică a televizorului ne dă zilnic motive de îngrijorare. Asta ca să ne spulbere cât mai repede ideea de mai bine a lumii în care trăim. Și de aceea a sunat parcă și mai ironic, urarea dlui președinte Băsescu, aruncată „peste bord” de la

Brașov, către popor: „Să trăiți bine!”, urare ce a lăsat un gust amar majorității. Tatăl meu, aflat pe patul de suferință, a stat treaz până la miezul nopții, să-și audă președintele pe care l-a votat cu toată convingerea, apoi a regretat că a pierdut din timpul său de odihnă să-i asculte urarea fără nici o noimă, adresată de fapt celor adunați în Piața Sfatului din Brașov și nu unei țări. Dar, e vremea lor, și de unde nu e, n-ai ce cere.

În timp ce, de pe același ecran al televizorului, afli despre oameni ce mor din cauza frigului, până și în propria lor casă. Pentru cei din Transilvania și Banat, norocul stă în duna care există până și în casa celui mai sărac om. Ea devine un fel de salvare pe timp de ger. Dar ce să facă însă, cei din Regat, unde nu există decât scoarța de lână, (bună și ea, dar nu suficientă!) la vreme de iarnă grea, când nici lemne nu au, nici pădure nu există, ca să-și facă focul? Trăiască floarea-soarelui, ale cărei tulpini și pălării uscate, asigură un foc vremelnic, cât să-și încălzească o lingură de mâncare. Așa că, să ne fie cu iertare, dar începutul lui 2009, nu ne dă motive de bucurie.

8 ianuarie – „Călăuza noastră“ nr. 970

PUTEREA GAZULUI FACE LEGEA

Evenimentele din ultima perioadă, panica pe care o trăim că am putea încă îndura frigul dacă robinetul rus nu ne-ar mai furniza gaze naturale, au arătat, (nu numai nouă ci întregii Europe) că oricât nu ne convine, iarna suntem la mâna rușilor. Și ei știu acest lucru! Și ne lasă să ne arătăm ostilitatea față de ei cât dorim, pentru că vine o vreme când ne prind la cotitură și ne strâng de gât cu o superbă mânășă de catifea, ca să nu rămână urme. Cam așa se petrec lucrurile. Putin nu iese la replică de fiecare dată când președintele nostru face pe „forțosu” dându-se cu cei puternici ai lumii și ignorându-și, ba chiar criticându-și cu zăduf puternicul vecin de la Răsărit. Nu! Putin are metodele unui președinte (și a unui premier) sigur pe sine, știind când să dea replica. A dovedit-o zilele acestea când i-a transmis lui Băsescu, prin intermediul presei, cu ironie, exact ce merita. Semn că știe foarte bine ce zice și ce face Băsescu.

Iată, dacă Rusia se supără, întreaga Europă de Răsărit suferă, asta e mesajul transmis cu seninătate de la Moscova. Și ce poți să-i faci, decât să-i dai telefoane, să-i ceri audiență, să-i rogi pe mai marii stăpâni ai gazului să accepte consultări,

negocieri. Iar ei, sub diferite motive să te mai țină un pic sub teroarea frigului pentru a te învăța minte să-i mai ignori. Să mai vorbești prostii. Să mai spui că nu ai deloc nevoie de ei.

Așa că de-abia acum înțelegem mai bine atitudinea de „țar” a lui Putin, atunci când a venit la summit-ul de la București și nu numai. Își cunoaște bine valoarea!

Iar aliații pe care noi am avut iluzia că-i avem sunt mult prea departe, cu poverile lor în rucsac, fără timp pentru noi la ora actuală. Probabil că, pe tăcute, liderii noștri de la București, au înghițit și lecția aceasta precum că, diplomația, chiar și cu dușmanul, este necesară, pentru că nu știi niciodată ce-ți aduce ziua de mâine.

15 ianuarie – „Călăuza noastră“ nr. 971

CE SĂ MAI SPERĂM?

Se spune că speranța nu moare niciodată, dar cum, cum să mai credem în așa cuvinte de îmbărbătare când avem parte de ceea ce se numește „ziua și surpriza”, încă de la începutul anului. Vești triste, tot mai triste ne năpădesc sufletul și un soi de lehamite definitivă se instalează peste noi. Încet-încet suntem conduși spre un soi de țarc, în care să fim controlați și să se știe totul, absolut totul despre noi, spionați elegant și modern, de departe. Căci cum poate fi altfel socotit pașaportul cu CIP-ul încorporat în el, de unde se va ști aproape și laptele supt de la sânul mamei. Și cum să numim faptul că, pe față, ni se spune că toate convorbirile noastre telefonice (indiferent de telefonie), ni se vor asculta, că SMS-urile la fel, că e-mailul sau internetul așîșderea. A, da! suntem sfătuiți să stăm liniștiți pentru că nu ni se va citi conținutul mesajelor și convorbirilor, se urmărește doar de unde pornește și unde ajunge apelul nostru. Oare?? Cine are timp să creadă aceste povești? Dar, asta e societatea în care trăim, nu avem ce face. Interesant este că nu se mai aude nici unul vociferând că e spionat la vedere. Și dacă ar face-o ce?! Cine are timp să te asculte în libertatea asta în care trăim? Mai

urmează un CIP implantat în carnea noastră și vom deveni roboți de-a binelea, teleghidați după voia stăpânilor.

O altă măsură îngrijorătoare este și cea a vaccinărilor împotriva cancerului de col uterin, administrate fetițelor din clasa a IV-a. Acolo unde trebuie, sunt cunoscute foarte bine toate repercursiunile unui asemenea vaccin. Și atunci cine și de ce insistă și insistă să se continue cu această campanie? Ce interese se ascund? Cine are interesul ca româncele să devină infertile iar urmașii noștri să fie din ce în ce mai puțini? Să fie aici, ascunsă, bătălia pentru teritorii despre care, pe ici pe colo se vorbește? Grijă mare! Cei slabi pier întotdeauna!

Și peste toate, presa de succes în România este acum cea obsedată de femei goale, sex, care cu cine, care cu ce... și în final ne mai mirăm că, copilele fac copii! Le creem copiilor noștri, încă de la grădiniță, imagini false despre viață, despre valori, învățându-i că tupeul și banul guvernează. În timp ce, librăriile se desființează pe rând, ca ultime redute ale culturii, din cauza faptului că nu se mai vând aproape deloc cărțile...

22 ianuarie – „Călăuza noastră“ nr. 972

DIN CE ÎN CE MAI „BINE”!

Dacă acest nou guvern a fost privit încă de la „facerea” lui, cu destulă reținere de către cetățeni, căci li se părea ciudată punerea de acord a două formațiuni politice cu doctrine total opuse, care nu făcuseră decât să se vâneze și să se contreze în guvernarea trecută, la momentul actual, fiecare zi ne aduce motivația de a fi tot mai pesimiști în ceea ce privește trăinicia lui. Armonia este doar de fațadă iar interesele sunt aceleași: puterea și iar puterea. Discrepanța dintre „cei de sus” și „cei de jos” crește ca o bubă fără leac.

În timp ce o vezi pe „superbissima” Elena Udrea, încercând să-și pună în slujba funcției sale, proiecte precum un București transformat în oraș balnear sau alte idei care „mănâncă” bani cu nemiluita, sau pe noii guvernanți întâlnindu-se cu președintele la un local de lux, să pună împreună, țara la cale, ecranele televizoarelor derulează și imagini dintr-un super-market cu nevoiașii care se calcă în picioare, gata să se omoare pentru niște cotlete la preț redus. Iar când vânzătorii, cu spaima de a nu le distruge mobilierul, încep să arunce în bieții disperaiți, cu cotletele buclucașe, degradarea omului sărac își

umple sufletul de tristețe. Și din păcate, asemenea scene vom vedea din ce în ce mai des, pentru că suntem doar la începutul dezastrului economic.

Nici clasa politică nu ne dă motive de liniște. Marko Bela, președintele UDMR, declară că dacă este vorba de o nouă Constituție atunci trebuie să se revizuiască „radical” și problema etnică... Există oare în România, vreo problemă etnică, la ora actuală? De unde dorința aceasta de zăzanie când eu și prietena mea Moriko avem parte de aceleași drepturi și aceleași obligații în comunitatea în care trăim? E o prietenie bazată pe respect reciproc, ce depășește granițele etichetelor etnice. Și ca noi sunt mulți oameni în țara asta. Din păcate însă, în mintea unor lideri ce spun că reprezintă minoritățile, bântuie un soi de nălucă, un soi de veșnică nemulțumire că nu au drepturi mai multe, dacă s-ar putea mult mai multe decât majoritatea, că de-aia sunt minoritari!

Și uite așa, viața noastră zilnică este impregnată cu tot felul de „măriri și căderi”, ca să nu ne plictisim și ca să ne convingem definitiv că o ducem din ce în ce mai... „bine“!

29 ianuarie – „Călăuza noastră“ nr. 973

DE FAȚADĂ

Ne-am obișnuit deja în degringolada în care trăim, să știm că aproape totul este de fațadă: sistemul de sănătate cu grija lui față de cetățean, învățământul cu grija lui față de elev, sistemul de pensii cu grija lui față de persoanele în vârstă, supermarket-urile cu grija lor pentru sănătatea consumatorului, și, mai nou, ni s-a dovedit că și armata, dincolo de ținuta de gală ascunde slăbiciuni crase, la fel ca și poliția, la fel ca și politicienii cu declarațiile lor trase la xerox cum nu se poate mai bine și în cele din urmă, ca și viața noastră, în toate-ale ei!

Trăim într-o lume în care totul este de fațadă, dar ne-am obișnuit atât de mult cu acest lucru încât începem și noi să trăim după acest model: prietenii de fațadă, iubiri de fațadă, interese de fațadă...

Un exemplu ar fi și inaugurarea noului complex din Piața centrală a Devei căruia i s-a făcut inaugurarea în timpul campaniei electorale parlamentare. De fațadă s-a făcut! Pentru că pietarii stau tot în frig și ploaie și-și vând marfa. Mergeți și îi întrebați de ce aleg să stea afară, să tremure și să le înghețe marfa pe mese. Veți afla un adevăr care spulberă orice vis că

s-a făcut acea nouă construcție pentru grija față de cel ce-și vinde marfa și cel ce o cumpără! A fost doar o păcăleală electorală, asta e! În rest, prosperă tot „șmecherii”.

Covoarele asfaltice care s-au pus în neștire până și printre blocuri, cu o însuflețire de credeai că a dat valul de bitum peste noi, a fost tot o fațadă. Pe unele locuri gropile reapar, pe altele se decopertează, pentru că de, mai e nevoie de una, de alta pe sub pământ. Terenurile oferite cu atâta paradă tinerilor pentru a-și construi case, a fost și aceea o capcană electorală, de fațadă. Până și scandalurile și declarațiile incendiare din campania electorală, dintre partide, a fost tot o fațadă. Realitatea ne-a dovedit că în politică, „azi te scuipi, mâine te lingi” că dă bine la „jongleria generală”. Acum vedem pe față că n-a fost decât o manevră și că pe sub minusculul interes pentru cetățean colcăie de interese personale sau de partid. Să mai continuăm?! Nu-și mai are rostul! Între cei de sus și cei de jos s-a instalat prea de multă vreme un dialog al surzilor.

5 februarie – „Călăuza noastră“ nr 974

BRAVO PREȘEDINTELUI

Trebuie să recunoaștem că prima vizită oficială pe care președintele Băsescu a efectuat-o în Ungaria, la începutul lunii februarie ne-a dat motive de mândrie națională și de sentimentul că totuși, cineva acolo sus, ne iubește și ține la țara asta numită România, apărând-o cu fermitate. Spun acest lucru vizând răspunsul președintelui, dat unui ziarist maghiar, la conferința de presă din finalul vizitei în Ungaria, la invitația omologului său maghiar Laszlo Solyom. Ziaristul, a vrut să-i forțeze „mâna” președintelui Băsescu, punând mai multe întrebări deodată, pe aceeași temă: Dacă va fi de acord cu autonomia Ținutului Secuiesc, cum va face acest lucru și când?! Ei! Ca să-l scape de griji pe ziaristul curios președintele a început cu răspunsul la ultima întrebare. Adică: Când? Răspunsul a venit ferm și fără drept de replică: Niciodată! Asta a lămurit și celelalte întrebări puse de jurnalist, deși Traian Băsescu a ținut în continuare să motiveze poziția sa fermă, și bine a făcut: „România este definită ca stat unitar suveran și nu cred că vreun politician român ar avea o altă abordare decât Constituția.” Și a mai spus ceva: „România nu va accepta conceptul de drepturi colective pentru

minorități, dar România susține fără rezerve drepturile individuale.” Parcă, dacă ne aducem bine aminte, nici un alt președinte dintre cei ai noștri, de până acum, n-a vorbit atât de direct, să lămurească o dată pentru totdeauna chestiunea. Ceea ce l-a determinat și pe președintele ungar, Solyom să declare că: „Politica României în privința minorităților corespunde normelor europene.” Așa da! Te mai remontezi și tu în mândria ta de român, că prea au grijă alții să te îndrepte numai pe calea slăbănogului.

12 februarie – „Călăuza noastră“nr. 975

EI SUNT OAMENI! DAR NOI CE SUNTEM?!

Asistăm în ultimele zile la o serie de mișcări de nemulțumire a unor categorii sociale, ba funcționari publici, ba medici, ba mai știu eu ce urmează, pe motiv că au salarii mici, că au mult prea puțin pentru a duce o viață decentă. Nu zic că nu au dreptate, dar dacă ar fi să ne gândim bine, ce și cum are de trai majoritatea dintre noi, atunci toată lumea ar trebui să fie în stradă, pentru că se poate și mai rău decât o duc nemulțumiții declarați în ultimele zile. Unul dintre protestatari spunea: „Suntem și noi oameni! Suntem supuși stresului!” în dorința sa de a justifica atitudinea deloc îmbucurătoare față de cetățeni, atunci când oamenii sunt nevoiți să apeleze la serviciile domniilor lor. Hm! Dacă aș fi putut i-aș fi pus respectivului domn, întrebarea: Dar noi, cei ce ne aflăm de multe ori în fața Dvs cu tot felul de probleme, ce suntem?! Nu tot oameni?! Noi de unde venim? Nu tot de la un serviciu stresant, cu griji și nevoi la fel de stresante în sufletul nostru?! Atunci, de ce nu căutați să mai puneți și Dvs un mic balsam pe rănilor noastre, ci ne cereți până și Dvs înțelegere totală? Cred că această înțelegere

ar trebui să fie reciprocă mai ales în perioada aceasta grea prin care trecem. Că dacă ne facem unii altora viața calvar, nimeni nu iese câștigat din confruntarea aceasta.

Și uite așa am învățat noi, românii, numai să cerem, și mai puțin sau deloc să dăm. O bună prietenă din Anglia mi-a scris recent: „Volumul meu de muncă aproape că s-a triplat, dar salariul a rămas același, minim pe economie. Mă consolez cu gândul că am serviciu... căci multe firme au dat faliment. A noastră a dat afară cam jumătate din angajați, restul trebuind să preluăm proiectele, munca celor ce au devenit șomeri.” Viața grea deci! Dar, în Anglia nu se mai gândește nimeni să iasă în stradă. Toată lumea înțelege că este o perioadă grea și nu e cazul să mai facă scandal.

La noi, de oftică, ne mâncăm zilele unii altora, uitând că toți suntem oameni și nu avem nici o vină pentru asta. Vina stă în nesăbuirea noastră de a vrea tot mai mult, chiar și în perioadă de criză.

19 februarie – „Călăuza noastră“nr. 976

ÎNTREBĂRI FĂRĂ RĂSPUNS...

Da! Iacă-tă-ne huliți în toată Europa! Și are cineva curajul să ia vreo atitudine, are cineva curajul să ne ia apărarea? Și cum s-o facă, dacă noi dăm atâtea motive să fim socotiți, zilnic, răi, violatori, criminali, hoți etc. Nu credeți? Priviți semnalele pe care le dau zilnic televiziunile, știrile tv și veți înțelege că avem o plăcere diabolică de a ne scoate în față toate lăturile, toate gunoaiile, tot răul. Goana asta după senzațional ne-a mâncat în cele din urmă omenia, pentru că cele mai multe dintre aceste știri sunt apoi preluate pe programe internaționale, și impresia e gata făcută. Zilele trecute, un prieten dintr-o țară europeană, care privește pe Internațional știrile de la ora 17 mi-a spus: „Măi frate, dar ce e la voi? Numai crime, bătăi, sinucideri... Mi-e și groază să mă mai uit la știri!” Și-atunci de unde pleacă greșcala? De la noi, care parcă vrem cu tot dinadinsul să arătăm lumii că nu mai avem nimic bun în țara asta, sau pentru cei ce nu ne cunosc cu adevărat (dar care consumă ceea ce le dăm noi: adică știri de groază!) impresia rea e gata făcută iar ca s-o mai aplanăm e nevoie de timp. Și cum să mai dovedim că țara în care trăim nu e România ci e România, când treisferturi din românii

acestei țări privesc încântați, seară de seară, viața de telenovelă a Clanului Potcovaru sau eu mai știu care?! De altfel, personaje simplice dar... cu influențe nefaste.

Cu toții știm cât de greu se face o casă, cât se muncește, cât se economisește pentru a avea o căsuță a ta. Pe de altă parte la marginea unor localități, cresc, ca din pământ, străzi și castele ce îți dau fiori, dar care costă cât un oraș întreg. Legea și legiuitorii noștri ocolesc mereu aceste zone iar proprietarii lor nu sunt puși „să dea samă” de unde atâția bani dacă tot nu lucrează. De unde mașini de prima clasă, de unde lux, de unde...

În sufletul nostru s-au adunat atâtea întrebări fără răspuns și atâta neputință în ultimul timp, încât ne vine să tragem cu totul obloanele și să nu mai vedem nimic din ceea ce este afară. Pentru că nimeni nu ne mai crede că am putea fi și altfel. Iar cei ce ar trebui să ne apere, nu sunt altceva decât o armată de slăbănogi. Ce le-am mai putea cere?

(26 februarie – „Călăuza noastră“ nr. 977)

JOCURI DE IMAGINE

E firesc să fim mereu atenți la ceea ce se întâmplă în jurul nostru pentru că mai mult sau mai puțin suntem și noi implicați în ceea ce trăim, dacă nu prin altceva măcar prin efectele ce se răsfrâng vrând-nevrând asupra noastră. Uneori suntem doar spectatori, alteori direct participanți. Căci starea de lucruri din preajma noastră este atât de diversă și de complicată încât rareori mai ai timp de reflecție. Da, îi vedem pe noii noștri miniștri cum muncesc ei ca într-un stup de albine să aducă binele în casele românilor loviți de valul crizei... Și cine muncește, mai și greșește pentru că, uneori, din prea mult elan mai dai și cu oiștea în gard... Dar cea mai mare grijă a miniștrilor noștri, după cum se vede, a fost să-și schimbe look-ul, să-și „tragă” o înfățișare nouă, tinerească... Nu se cade să li se mai vadă ghiociei prin păr, că de, acum sunt persoane de prim rang în țara asta! Așa că, și-au vopsit în grabă părul, ca să dea probabil impresia de echipă tânără și „forțoașă”. Din păcate unii, mustăcioși, dintre ei, au uitat să-și vopsească și mustața, așa că ea, mustața, le dă de gol adevărata vârstă, care în altă ordine de idei nici nu este o rușine.

Le dă însă purtătorilor, o ușoară notă de caraghios. Ei! jocuri de imagine, veți spune... Ce ți-e și cu imaginea asta! O grijă în plus!

Cum este normal, miniștrii noștri au început să ia și ei legătura cu omologii lor din străinătate, să facă vizite, să dialogueze. Recent, Cristian Diaconescu, ministrul de Externe s-a înapoiat dintr-o vizită în Rusia, unde s-a întâlnit cu omologul său, Serghei Lavrov. Ca să ne arate că nu a venit cu mâna goală ne-a aruncat momeala cu tezaurul românesc de la Moscova, știind că acesta este unul dintre subiectele care ne sensibilizează și ne interesează. O, Doamne, dar explicația care a urmat este atât de stufoasă... Totuși am priceput că drumul spre tezaur este încă foarte anevoios și lung pentru români. Căci ce putem înțelege din declarația dlui Diaconescu: „Rusia este dispusă ca discuțiile comisiei semiguvernamentale despre tezaurul românesc să fie reluate... dar România trebuie să fie mai insistentă... Partea rusă ne-a spus că ne vor da semnalul corespunzător pentru următoarea rundă de discuții ce va avea loc la Moscova. (Asta după ce în urmă cu ceva timp s-a mai discutat vreo trei ani!)... Depinde de academicianul rus ce conduce comisia pentru a convoca această sesiune.” Deci, dragii mei, rămâne ca-n tren!

5 martie – „Călăuza noastră“ nr. 978

FEREASCĂ DUMNEZEU!

Aproape zilnic suntem puși în situații neprevăzute care, de cele mai multe ori, ne testează puterea de răbdare și de abținere, spre a nu izbucni, de câtă indolență, nepăsare și chiar nesimțire există pe lumea asta. Doar banul a devenit obsesia timpurilor moderne, în rest... hai să ne facem viața amară cât mai mult unul altuia. Un om oarecare, are ghinionul și i se defectează centrala termică taman acum, când nu se poate sta fără căldură. Știe însă că are contract de depanare cu una dintre multele firme de acest gen din oraș, așa că pune mâna pe telefon și sună... Reprezentantul firmei constată defecțiunea și verdictul este sumbru: reparația și manopera îl costă pe ghinionist aproape cât centrala. „Piesele de schimb sunt foarte scumpe și încă aveți noroc de acest contract, pentru că el vă scade prețul cu 15%.” Ce să spun! Mare scofală 15%!“ își zice nevoiașul. Apoi își face repede niște socoteli și ajunge la concluzia că din toată sărăcia lui mai bine ar fi să mai pună cincizeci de roni la prețul de reparație și își cumpără alta nouă. Face, conform planului, cu gândul că va veni din cadrul firmei cu contractul, să instaleze ustensila. Dar... nu, nu... trebuie să-și găsească singur un instalator care să i-o monteze, abia după aceea vin domni de la

întreținere să-i facă recepția... Ce mai, boierie mare! În schimb nevoiașul nostru ajunge la concluzia că a dat un amar de bani pe contractul cu pricina pentru că o grămadă de bani scoate și acum din buzunar chiar și numai pentru faptul că i se deschide centrala să i se găsească defectul, chiar și pentru recepție, chiar și pentru... „Ei, cine-o mai face ca mine, ca mine să pățească” își spune el și jură în sine să nu va mai face în viața lui vreun contract.

Un altul are probleme cu canalizarea și așteaptă o săptămână fără să folosească baia până se îndură o echipă să-i rezolve problema. Și în sfârșit când vin specialiștii,ăștia plictisiți și cu un aer de „știe tot” repară repede și pleacă, pentru ca a doua zi omul nostru să o ia de la început cu defecțiunea canalizării. Dă telefoane, se ajunge și până la directorul firmei de canalizare, dar degeaba. Meșterii, jigniți în orgoliul propriu de neprofesioniști nu se mai îndură să vină. Iar cel cu defecțiunea se vede în cele din urmă nevoit să apeleze la persoane importante (deși nu și-a dorit) ca și în gospodăria lui să revină normalitatea.

Am dat aceste două exemple dintre multele câte se întâmplă în jurul nostru pentru a demonstra că cine nu are un meșter bun în casă e vai de el. Ferească Dumnezeu să ajungi pe mâna firmelor de servicii că trăiești numai cu distonocalm. Nimeni nu mai are chef să-și facă datoria cum se cuvine, să fie corect, să-și respecte clientul. Banul să iasă!

12 martie – „Călăuza noastră“ nr. 979

SUMA TUTUROR GREȘELILOR

Vorba de duh a cuiva: „Trăim în România și asta ne ocupă tot timpul” e mai tare decât orice adevăr de duzină pe care îl recunoști, dar n-ai ce-i face pentru că n-ai fost suficient de prudent la cine întinzi mâna peste masa tratativelor atunci când ai făcut alianțe. În zilele din urmă am văzut suma tuturor greșelilor, a tuturor faptelor politicianilor noștri de-a lungul anilor. Orbiți de vanități și înfierbântați de gustul puterii s-au făcut prieteni cu oricine le asigura un vot în plus. Le-au trecut cu vederea orice pretenție aparent nevinovată, i-au ținut aproape, mai mult decât pe cei pe care ar fi fost în firea lucrurilor să-i țină, le-au creat impresia că românii sunt incapabili să guverneze singuri, le-au aprobat „la normă” listele de pretenții aduse fără jenă la masa tratativelor, le-au tolerat gesturi impardonabile, au fost slabi când trebuiau să fie fermi, au știut doar să dea nu să și ceară, au făcut pact în rivalitate cu opoziția, dar fiecare cu interesul său bine păzit iar acum, iată în 15 martie 2009, avem suma tuturor acestor greșeli de care, trebuie să spunem, se fac vinovați politicienii noștri, pentru că în rest, noi oamenii ne-am văzut liniștiți de grijile zilnice știind că acolo sus, am mandatat pe cineva să aibă

grijă de destinele noastre de români. Și la urmă toată lumea a dormit liniștită în ideea că, de-acum avem legi europene care să ne apere. Sfântă naivitate!...

Unul din politicienii de frunte ai țării a spus nu de mult că am avut puterea să ne înlăturăm de la guvernare partidul naționaliștilor... Poate da, dar, fraților! cine a dovedit zilele acestea că sunt mai naționaliști în țara asta, fără toleranță și fără menajamente lovind, demonstrându-ne că nu au fărâmă de dragoste în sufletul lor pentru țara a cărei cetățenie o poartă și în numele căreia au ajuns până în Parlamentul european, cu viclenie depunând jurământul că îi va reprezenta interesele. Care e realitatea?

Priviți-vă bine în oglindă dragii noștri politicieni și acolo veți vedea suma tuturor greșelilor voastre de-a lungul anilor, greșeli pentru care purtați, cu tristețe o spunem, toată responsabilitatea!

19 martie – „Călăuza noastră“ nr. 980

LUPII TINERI LIBERALI

Schimbarea s-a produs! Toată lumea o simțea în aer, în discuții, în atitudini. Liberalii și-au dat destinul în mâinile lupilor tineri și toată lumea liberală așteaptă transformări miraculoase în rândul partidului lor. Și de-aici, mai departe – în peisajul politic românesc. I-am ascultat pe noii investiți în funcțiile de conducere a PNL și, deși toată lumea îi recunoștea ca lideri liberali de mai mulți ani, discursurile lor din timpul Congresului au adus surprize în atitudine. Adică și-au învelit pumnii în mănuși de catifea când a fost vorba de vechea „garnitură” de la șefia PNL dar și-au scos ghiare de hienă la adresa lui Traian Băsescu și a noului guvern abia instalat. Cu alte cuvinte campania pentru prezidențiale a fost brusc anunțată a fi dură de tot, fără menajamente, fără pauză de odihnă. Probabil că liberalii au înțeles că pentru a-l învinge pe Traian Băsescu este nevoie de o echipă tânără, nițel rebelă, nițel nonconformistă, care să „rupă” nu să atace pur și simplu un vechi lup de mare...

În discursul său, Crin Antonescu trecut de atâta timp prin furcile caudine ale politicii românești a învățat limba vicleană a șarpelui, atrăgând de partea sa și pe doi dintre cei mai buni

prieteni ai lui Tăriceanu, „marginalizați de actuala conducere” – Dinu Patriciu și Viorel Cataramă, dar și să ridice moralul celor rușinați de opoziția în care au fost trimiși spunând: „Președintele PNL nu trebuie să fie în vârf ci în mijloc” iar „discursul politic trebuie să se schimbe, să fie mai puțin formal și „ipocrit” ba chiar a vorbit despre o „schimbare de comunicare cu societatea.” Toate acestea au avut efectul scontat asupra auditoriului și l-a învins pe contracandidatul Tăriceanu cu 873 voturi față de 546 cât a obținut fostul președinte.

Apoi, nimeni nu-și imagina pe altcineva „umăr la umăr” la conducerea PNL decât pe Ludovic Orban, ales și el cu 947 voturi, în funcția de vicepreședinte al PNL. Un coechipier la fel de bătaios, la fel de dătător de speranțe pentru liberali. De la început acesta i-a promis noului președinte că „Poate să conteze pe mine ca partener adevărat.”

Da, deocamdată, toate bune și frumoase. Să vedem câte dintre acestea se împlinesc și câte rămân doar vorbe... vorbe...

Știm și noi că orice început este marcat de vria elanului mobilizator așa că, să avem răbdare!

26 martie – „Călăuza noastră“ nr. 981

A FI OM E LUCRU MARE...

Știam de multă vreme că în municipiul și capitala de județ – Deva – politicienii care-i conduc destinele nu iubesc deloc evenimentele culturale, pentru că sunt foarte scumpi la vedere când este vorba de așa ceva. Pardon, de la această regulă sunt excluse evenimentele în care este implicat vreun membru de partid, adică este el artist plastic, scriitor, compozitor sau ce-o mai fi fiind, dar este și membru de partid. Ei da, în asemenea ocazii se arată la față și politicienii noștri. O, Doamne! Și dacă mai este și vreo campanie electorală, atunci e aglomerație rău de tot pe metru pătrat, toți profitând și dorind să-i vadă lumea cât de conectați sunt la viața orașului lor...

Bunăoară, în orașul reședință de județ s-a petrecut recent un eveniment cultural deosebit: Festivalul „Liviu Oros” cu o participare de excepție, dar nici unul dintre autoritățile din fruntea acestui județ sau oraș nu au crezut de cuviință să onoreze cu prezența această „întâmplare” frumoasă, nici măcar atunci când venirea lui Florin Piersic în orașul lor, de exemplu, ar fi trebuit să-i onoreze și-n același timp să-i oblige, să-l întâmpine și să-i de-a binețe, căci așa s-ar fi convenit când este vorba de unul

dintre cei mai mari actori ai scenei românești. Iar o asemenea alăturare n-ar fi făcut decât să-i onoreze pe aleșii noștri. Dar „de unde nu e, nici Dumnezeu nu cere”!, cum se spune. Florin Piersic i-a iertat oricum pentru că el, cu generozitatea sufletului său face față oricărei situații. Devenii însă, ar fi fost mândri să-și vadă măcar unul dintre reprezentați, întâmpinându-l pe marele actor, cu bucurie și cu un buchet de flori așa cum se cuvine unui mare actor. Ar fi fost un motiv în plus să creadă și ei că și-au ales oamenii potriviți să-i reprezinte și la bine și la rău. Așa... i-a stăpânit un sentiment de jenă când au văzut lipsa de respect și înfatuarea autorităților locale vizavi de prezența Actorului în mijlocul lor.

Să admitem că au fost cu toții ocupați până peste cap cu... criza economică și efectele ei hunedorene. Chiar și așa, ar fi trebuit să-și trimită oameni de nădejde care să-i reprezinte și să-i transmită salutul lor, să dăm dovadă că suntem și noi gazde bune și știm să primim oaspeți de talia lui Florin Piersic, așa cum se cuvine. Da de unde?! Ar trebui să mai punem de-o campanie electorală și atunci să vedeți buluc de politicieni pe metru pătrat la orice eveniment cultural cât de mic. Până atunci, să ne vedem de treabă, că viața merge oricum înainte. Vrem, nu vrem! Amintim totuși politicienilor noștri: A fi domn e o întâmplare, a fi om e lucru mare!

2 aprilie – „Călăuza noastră“nr. 982

VOM AVEA CIRC DESTUL

Iată că nu au trecut decât câteva luni de la „marea alianță” PDL, PSD + PC și Cutia Pandorei s-a deschis din nou, asistând la „vrășuieli” și declarații incendiare pe toate planurile. Și chiar și aceia care au avut naivitatea să creadă că această „grămadă” de politicieni va face față crizei economice și va conduce țara cu destoinicie (precum un vapor!) prin strămoarea vremii, realitatea zilei arată că nimic nu e nou sub soare, și firea românului avid de putere iese repede la suprafață cu artileria pregătită. PC nemulțumit de PSD, mai ales la nivel local, iese la rampă și-și declară nemulțumirea deși la nivel central diplomația ține în frâu paranghelia, pentru că este greu să recunoști cât de ușor te-ai lăsat păcălit, crezând că norocul este de partea ta, lipindu-te, tu un partiduleț, de un „barosan” politic obișnuit să dicteze, nu să execute.

Bătălia decisivă se dă însă între PDL și PSD, căci mirosul puterii și al alegerilor prezidențiale învrăjbește și pe frații de-o mamă și de-un tată, dar-mi-te pe cei vitregi. A-nceput Geoană, declarând deschis și fără ocolișuri că românii s-au cam săturat de Băsescu și ar fi cazul ca la alegerile prezidențiale să-l aleagă

pe el, Mircea Geoană! Declarația a cam năucit și PDL-ul și pe președintele Băsescu, că de' parcă erau aliați, prieteni va să zică! Dar... viața e scurtă și n-ai timp de lamentări, așa că e bine să-ți cunoști din vreme dușmanii, ca să știi și tu de ce calibru să-ți alegi arma...

Și vine vara și, vorba bunicului meu, „se umflă orzul în toți”, așa că, dragii noștri cititori, vom avea circ destul, că pâine nu se știe...

9 aprilie – „Călăuza noastră“ nr. 983

CA O ARIPĂ DE ÎNGER

În bucurie sau deznădejde, Sărbătorile Paștelor coboară spre inima noastră prin Lumina Sfântă a Învierii, făcându-ne să dăm uitării, preț de o zi măcar, greul sufletului și al vieții. Pe masa fiecăruia dintre noi se află măcar câteva ouă roșii și un cozonac, întru Sărbătoarea Primăverii – cea mai așteptată și mai înălțătoare dintre sărbători.

Redacția noastră nu vă uită nici de data aceasta, dragii noștri cititori, dorindu-vă tuturor un „Paște fericit!” și mulțumindu-vă că existați în jurul ziarului nostru precum o cunună de spice, care ne motivează și ne justifică existența. Încă și încă...

Vedeți Dvs în ce lume trăim, și câte temeri și violențe ne înconjoară, și câtă nesiguranță și vorbe deșarte ne pigmentează zilele. Suferința a ajuns axa existenței noastre, de parcă suntem jucării cu suflet, captive în propria noastră neputință și perpetuă greșeală. Singura noastră salvare a mai rămas credința în Dumnezeu, care să ne facă mai buni și mai înțelepți, mai iubitori de viață duhovnicească, mai răbdurii cu semenii noștri, mai întorși cu fața spre valorile trainice și adevărate ale existenței. Cât mai departe de lucrurile efemere, care trec precum apa prin

viața noastră și nu lasă nimic mai mult decât cenușa dintr-o urnă...

Să ne amintim acest lucru în fiecare dimineață și să lăsăm patimile vremelnice de-o parte, căci ele servesc doar nisipului care suntem și nu spiritului cu care ne-a înduhovnicit Dumnezeu la naștere...

Din înaltul cerului, în Noaptea Sfântă, vine spre noi, încetișor, ca o aripă de înger: „Hristos a Înviat din morți/ Cu moartea pre moarte călcând/ Și celor din morminte/ Viață dăruindu-le”...

Un gând ales, sănătate și HRISTOS A ÎNVIAT, tuturor!

16 aprilie – „Călăuza noastră“ nr. 984

ÎNCERCAREA MOARTE N-ARE!

În zilele Sfințelor Sărbători ale Paștilor ne-am bucurat să vedem că în biserici au fost prezenți mai mulți tineri ca de obicei și, mai mult sau mai puțin, au vibrat și ei cu sufletul la cele sfinte cuvinte ale preoților, în smerenie ascultând și participând la Noaptea de Înviere. Îi privești, oricât de nonconformiști ar fi, și-ți spui în gând că într-o bună zi, viața îi va îmblânzi și pe ei, ca pe atâția alții de dinaintea lor... Dar asta n-ar trebui să însemne că acum, când „e vremea lor”, libertatea de care dispun să le șteargă din suflet prea multe din valorile tradiționale și din respectul pentru ele. Europeni, europeni, dar totuși români!

Anul acesta s-a întâmplat să fiu prezentă la slujba de Înviere atât la Paștele catolic, cât și la cel ortodox. Am privit mai atent în jurul meu, am privit și apoi am cântărit... Prea mulți tineri confundă prezența la slujba religioasă, cu prezența la discotecă. Altceva nu mai poți spune când vezi tinere cu buricele goale, colanți strânși pe trup, cizme cu tocul cui de mai bine de 8 cm, decolteuri cât mai adânci, cercei până la umăr, pantaloni cu talia de-o palmă acoperind cât mai puțin șoldurile etc. etc.

Privindu-i, te întrebi: cine este oare responsabil de această

situație? Părinții, preoții, școala? Cine? Dacă aș zice părinții, probabil că aceștia mi-ar răspunde că nu mai au timp să-i dădăcească pe copiii lor care, iată, au devenit adolescenți. Dacă aș zice preoții, probabil că ei mi-ar spune că au grija slujbelor și nu a face ceea ce trebuie să facă părinții, iar dacă aș spune profesorii, pentru ei este sărită din calendar această lecție de bună purtare într-o biserică și vestimentația adecvată. Cred însă că fiecare dintre acești trei factori poartă câte o vină, chiar dacă nu doresc să o recunoască. Dacă fiecare, la locul lui, ar întreprinde câte ceva în acest sens, poate în cele din urmă am vedea și rezultate bune, fără teama că dacă am încerca să forțăm lucrurile, i-am pierde definitiv pe tineri în ceea ce privește participarea lor la cele bisericești. Să ne mai gândim! Încercarea moarte n-are!

23 aprilie – „Călăuza noastră“ nr. 985

SĂ NU-I JUDECĂM PE CEI TRIȘTI

Am ajuns și noi la o răscruce! O răscruce din care se vede clar că învingătorii vor fi și de data aceasta cei ce au arta trădării în sânge iar perdanții vor fi mereu cei ce își cară după ei poverile, străbătând linia victiilor adânciți într-o tăcere din ce în ce mai grea. Ce „spune” tăcerea lor? Povara unor încercări prea mari ale destinului, când fiecare zi aduce alte și alte griji fără ca miera din graiul celor pe care, cu naivitate i-au ales, să se mai arate. „Hărnicia” celor ajunși în vârf, de a le complica existența este fără margini. Căci ce se poate numi „grija” de a crește taxele, impozitele, ba chiar de a le înmulți fără număr, pentru a ieși din pârdașnica asta de criză tot pe spinarea nevoiașului, că de, ce-i al lor e pus deoparte. Miniștri și mai ales ministerese tot mai sofisticate se plimbă prin târg numai de poză, să dea bine la „prostime” în rest... în rest, știți cum vine vorba, sub haina lucitoare stă șișul bine ascuns... Iată, acum avem un subiect fierbinte – gripa porcină – care ne mai consumă energiile gata să explodeze; mai avem mitinguri de protest, taxa forfetară, promisiuni în care nu mai crede nimeni, căci „Să trăiți bine!” până și președintelui îi este jenă să mai spună; botnița care îi se

pune aproape la orice, pentru că, de' „E criză, dumneata nu știi?!” Și cum să mai crezi în binele vieții tale, când simți pe propria-ți piele cât de mare este discrepanța dintre tine și cei cu acces direct la bunăstare?!

Ar putea oare cineva să mai schimbe ceva? Nu credem, căci arta discursului nu suplinește problemele majore ale celor mulți, și nici măcar plasture pe rană nu mai poate fi. Așteptarea și răbdarea au ajuns la limită. Parcă tot mai des întâlnim nostalgici ai vremurilor de altădată. Oameni ca și noi, dar prea loviți în echilibrul vieții lor. Să nu-i judecăm deci pe cei triști! Ei simt cel mai profund, cutremurul prin care trece omenirea și nedreptatea de care au parte. Poate de aceea vedem și atâta buluceală la porțile puterii, pentru că în ograda ei se trăiește infinit mai bine. Și din spaima sărăciei, ce nu face omul?!

30 aprilie – „Călăuza noastră“ nr. 986

De același autor:

Dincolo de râu, câmpia – Ed. Facla, 1987

Salt mortal – Ed. Călăuza, 1992

Ferigi înzăpezite – Ed. Helicon, 1994

Lacrima de ambră – Ed. Călăuza, 1997

Parisul din inima mea – Ed. Călăuza, 2001

Fulgere pe mare – Ed. Călăuza, 2002

După căderea nopții – Ed. Danimar, 2007

978-606-517-009-4